

சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்

சென்னைப் பல்கலைக்கழக
முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப் பேற்றிற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ம.குமரவேல்

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005

நெறியாளர்

முனைவர் **க.சேக்மீரான்**

தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்
மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005

தமிழ்த்துறை
மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 005

டிசம்பர் - 2013

முனைவர் க.சேக்மீரான்,

எம்.ஏ(தமிழ்) எம்.ஏ. (மொழி), எம்.ஃபில்., எம்.எட்., பிஎச்.டி.,

தமிழ்இணைப்பேராசிரியர்

மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை-600 005.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்

என்னும் தலைப்பில், முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப்பேற்றிற்காகத்
திரு.ம.குமரவேல் அவர்கள் ஆய்ந்து படைத்துள்ள இவ்வாய்வேடு என்
மேற்பார்வையில், அவரின் முயற்சியால் உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறு
எந்தப் பட்டப்பேற்றிற்கோ ஆய்வரங்கிற்கோ இஃது அளிக்கப் பெறவில்லை
என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை-5.

நாள்: 12.12.2013

(க.சேக்மீரான்)

மேற்பார்வையாளர்

நெறியாளர்

முனைவர். க. சேக்மீரான்

எம்.ஏ..(தமிழ்) எம்.ஏ..(மொழி) எம்.எட்., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,

தமிழ் இணைப் பேராசிரியர்

மாநிலக்கல்லூரி, சென்னை - 5.

ம.குமரவேல், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை-600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்
என்னும் தலைப்பில், முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டப்பேற்றிற்காகச் சென்னை மாநிலக்
கல்லூரித் தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் க.சேக்மீரான்
அவர்களின் மேற்பார்வையில் என்னால் சமர்ப்பிக்கப்படும் இவ்வாய்வேடு
ஆய்வாளரின் சொந்த முயற்சியால் உருவானதென்றும் இதற்கு முன் வேறு எந்த
பட்டப்பேற்றிற்கோ, ஆய்வரங்கிற்கோ இஃது அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும்
உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை-5.
நாள்: 12-12-2013

(ம.குமரவேல்)
ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள் என்னும் தலைப்பில் முனைவர் (பி.எச்.டி) ஆய்வுப் பட்டத்திற்கு ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் மற்றும் பதிவாளர் அவர்களுக்கும் முழுநேர ஆய்வு மாணவராக ஆய்வுப்பணி செய்ய அனுமதியளித்த சென்னை மாநிலக்கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கும் உயர்தனிச் செம்மொழிக்கு உயிர் கொடுத்து அருந்தொண்டாற்றி வரும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் அவர்களுக்கும் முதற்கண் நன்றி கூறி மகிழ்கிறேன்.

இலக்கியத்திறனும் இலக்கணப் புலமையும் ஓராங்குப் பெற்ற பேராசிரியர் முனைவர் க.சேக்மீரான் அவர்கள் சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் இலக்கணங்கள் குறித்துப் பயிற்றுவிக்கும் காலத்து என்னால் அவரிடம் படிப்பதற்கான சூழல் அமையவில்லை. முனைவர்பட்டம் அவரின் மேற்பார்வையில் பெறவேண்டும் என விழைந்து அவரிடம் ஆய்வு மாணவராகச் சேர்ந்து ஆய்வு மேற்கொண்டேன். சங்க இலக்கியங்கள்பால் பெருமதிப்பும் விருப்பும் என்னுள் இருந்தன. காலங்களைக் கடந்து கவினுற வாழும் சங்க இலக்கியங்கள் குறித்த ஓர் ஆய்வினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற பேரவாவினால் உந்தப்பட்டு அவர்களை அணுகியபோது எனது உள்ளக்கிடக்கையை உணர்ந்து ஆய்வுக்குரிய தலைப்பினைத் தேர்ந்தளித்து உதவினார்கள்.

உலகம் புரியாக் காலத்தில் கலங்கரை விளக்கமாய் நின்றும் ஆய்வு நெறியாளராக அமைந்தும் ஒல்லும் வகையெல்லாம் உற்றுழி உதவியும் ஏற்ற கருத்துகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அறிவுரைகளாய் வழங்கியும் ஆராய்ச்சி நெறிகளை விளக்கிக் கூறியும் நெறிப்படுத்தினார். தேவையான நூல்கள் பலவற்றைத் தாமே முன்வந்து தந்துதவியதோடு நான் உளம் சோர்ந்தபொழுதெல்லாம் ஊக்கமும் ஆக்கமும் தந்ததோடு அவ்வப்போது பொருளுதவியும் தந்து ஆற்றுப்படுத்திய புரவலர். காலம் கருதாது

இவ்வாய்வேட்டைச் செப்பம் செய்து அளித்த அவர்தம் கெழுதகைமை என்றென்றும் நினைத்தற்குரியது. என்றன் நெஞ்சு நிறை நன்றியை அவருக்கு உரிமையாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வினை மேற்கொண்ட காலத்துக் கண்ணுற்ற போதெல்லாம் ஊக்கமளித்து வழிப்படுத்திய மாநிலக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியுடையேன்.

என் ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்கள் பல தந்துதவிய தமிழ்த்துறையின் நூலகப் பொறுப்பாளரும் பேராசிரியருமான முனைவர். ப.தாமரைக்கண்ணன் அவர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

கல்வி நிலையில் நான் உயரும்போதெல்லாம் ஈன்ற பொழுதினும் பெரிதுவக்கும் என் அன்னை திருமதி இரத்தினமாளுக்கும் பொதுநலத் தொண்டே மதிமகிழ் கடமையாக எண்ணிய போதும் தன் இதயத்தின் மூலையில் எனக்கும் நல்லிடம் தந்து மனிதருள் மணியாக விளங்கும் தந்தை இரா.மகாலிங்கத்திற்கும், தன் படிப்பார்வத்தை என்மூலம் நிறைவேற்றிக் கொண்ட மறைந்த என் அண்ணன் பாரதி (எ) பார்த்திபனுக்கும் தம்பி உடையான் படைக்கஞ்சான் என்பார்கள் அவ்வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப, யான் ஆய்வு செய்யுங்கால் ஓய்வின்றி உறுதுணை நல்கி என் முன்னேற்றத்திற்குப் படிக்கல்லாக இருந்து வரும் தம்பி மணவாளனுக்கும் என் முன்னேற்றத்தில் மனம் மகிழும் என் மனைவி பிரியாவிற்கும் நன்றிகள்.

என் உயர்வில் என்றும் ஆர்வம் கொண்ட நண்பி ஜெ.பாரதி சுப்ரமணி அவர்களுக்கும் என்னுடன் பயிலும் தமிழ்த்துறை நண்பர்கள் அனைவருக்கும் அழகுற அச்சிட்டு உதவிய டுடே கிராபிக்ஸ் நிறுவனர் திரு.ரெ.பாபு ஆகிய அனைவருக்கும் என் நெஞ்சங்கனிந்த நன்றிப் பூக்களைப் படைத்து மகிழ்கிறேன்.

ம. குமரவேல்

கருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
கலித்.	-	கலித்தொகை
கழகம்	-	திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
குறள்	-	திருக்குறள்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறு.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
திருப்.	-	திருப்பாவை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
நன்	-	நன்னூல்
நா	-	நூற்பா
நெடு.	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
பதி.	-	பதிகம்

பதிற்.	–	பதிற்துப்பத்து
பன்னிரு.	–	பன்னிருபடலம்
புறத்.	–	புறத்திணை
புறம்.	–	புறநானூறு
பு.வெ.மா.	–	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
பெரும்.	–	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	–	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	–	பொருளதிகாரம்
ம.கா.	–	மதுரைக்காஞ்சி
மலை.	–	மலைபடுகடாம்
மு.பா.	–	முல்லைப்பாட்டு
மெய்.	–	மெய்ப்பாட்டியல்
மேலது.	–	மேலே குறிப்பிட்ட நூல்
மொ.பெ.ஆ.	–	மொழி பெயர்ப்பு ஆசிரியர்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கங்கள்
	முன்னுரை	1-9
ஒன்று	சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களின் அமைப்பு முறை	10-98
இரண்டு	சங்ககாலப் போர் முறை - அறப்போர்	99-176
மூன்று	சங்ககால அழிவுப் போர்கள்	177-231
நான்கு	அகப்பாடல்களில் போர் செய்திகள்	232-287
	முடிவுரை	288-290
	துணைநூற்பட்டியல்	

முன்னுரை

முன்னுரை

கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு முன் தோன்றிய மூத்தகுடியினராம் தமிழ்க் குடியினர் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகத்தில் பெருவாழ்வு வாழ்ந்திருந்தனர். அவ்வாழ்வில் காதலும் வீரமும் இன்றியமையாததாக அமைந்திருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. செவ்வியல் வாழ்வு நெறியிற் போற்றர்க்குரியதாய்ப் பேசப்படுவது வீரமாகும். “வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு”¹ எனப் பாரதியாரும் போற்றுகின்றார். “மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச் சென்று தலையழிக்கும் சிறப்பிற்றாய்ப்”² பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தார்க்கோலம் பூணும் தாகம் மிக்கோராய்ப் போர்க்கோலம் கொண்டு புகழ் வாழ்வு பெற்றனர். பிறருடைய நாட்டைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற ஆசையோடு போர் புரிய எழுவது ஒரு வகை. தம்முடைய வீரத்தை நிலைநாட்டுவதற்குப் போர் புரிவது மற்றொரு வகை. பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களின் போர் வாழ்க்கை பொய்யாக எழுதப்பட்ட கட்டுக்கதையன்று. எட்டுத்தொகையிலும், பத்துப்பாட்டிலும் என்றும் நிலைத்திருக்கும் அழியாச்சான்று.

எண் திசையும் வெற்றித்தேர் செலுத்தி வடதிசையினரின் வாளொடுக்கியவர்கள் தமிழர்கள். கலிங்கமும் வங்கமும் கலங்கும் படி களங்கண்டு வாகை சூடியவர்கள். “பாண்டியன் ஒருவன் இளையன், போர் அனுபவமற்ற முதிராச் சிறுவன். அவனை எதிர்த்தவரோ களங்கண்ட காவலர், பேராற்றல் மிக்க பேரரசரும், வீர வேளிரும் ஆவார். அவன் ஒருவன் அவர்கள் எழுவார். இது கோழைமிக்க அநீதி. ஆயினும் பாண்டியனான அந்த சிறுவன் அந்த அநீதியையும் ஆற்றலையும் ஒருங்கே சிதறடித்துத் தமிழ்வானில் ஒரு புது ஞாயிறாக பொலிவுற்றான்”³ என்ற வரலாற்றுச் செய்தியைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

“படையெடுப்பாளர்களைத் திருப்பி ஒட்டுவதுடன் மன்னன் மனம் நிறைவு பெறவில்லை. அவர்கள் நாடுகள் வரை விரட்டிச் சென்று தாக்கி அவர்கள் கொட்டம் அடக்கிய செய்தியையும்”⁴ எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அவ்வகையில் தமிழரின் வீரப் பண்பாடு புகழ் பெற்ற பண்பாடு எனக் கொள்வதில் யாருக்கும் ஐயமில்லை. சங்கப்பாடல்கள் மூலமே பண்டைத் தமிழர்களின் வீரம் செறிந்த வாழ்க்கைப் பின்புலத்தை அறிய முடிகிறது.

ஆய்வுப் பொருள்

தமிழிலக்கியங்களுள் மிகவும் தொன்மையானவை சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இவை சங்க காலத்தில் பாடப்பெற்ற பாக்களின் தொகுப்பு நூல்கள். சங்க இலக்கியங்கள் மூவேந்தரைக் குறிப்பிடும் பொழுது தமிழாகவே குறிப்பிடுகின்றன. மூவேந்தரும் போரிட்ட நிலையினைத்

“தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங்கானத்து” ⁵

எனக் குடபுலவியனார் குறிப்பிடுகிறார்.

**“வில்லலைத் துண்ணினும் வல்லாண் வாழ்க்கைத்
தமிழ் கெழு மூவர்”** ⁶

**“மண்டினி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்
முரசு முழங்கு தானை மூவர்”** ⁷

என்னும் அடிகள் தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ்நாட்டை ஆட்சி செய்தோருக்கும் உள்ள உறவை உணர்த்துகின்றன. எனவே, தமிழ் மொழியும் வீரமும் ஒன்றென புலப்படுகிறது.

தமிழகத்தின் வீரப்புகழ் வெறும் புனைவியல் அன்று. அஃது வரலாறு காட்டும் செய்தியேயாகும். பாரதியார் அவ்வரலாற்றுச் செய்திகளை,

“விண்ணை இடிக்கும் தலை இமயம் எனும்
வெற்பை அடக்கும் திறனுடையவர் - சமர்
பண்ணிக் கலிங்கத்து இருள் கெடுத்தார் - தமிழ்ப்
பார்த்திவர் நின்ற தமிழ்நாடு” 8

என்று பாடுகிறார். நில எல்லையில் தமிழர் பெற்ற பெருவெற்றிகள் இமயத்தை அடக்கின. தமிழ் மூவேந்தரும் வில், கயல், புலி ஆகிய முத்தமிழ்க் கொடிகளையும் இமயமலை உச்சியில் பொறித்தார்கள். இமயத்தில் பெற்ற வெற்றியை தமிழானது வானகத்து எடுத்துரைத்தது.

கரிகாற்சோழன் இமயங்கடந்து மேரு மலையின் உச்சியை தாக்கினான். அதைத் தன் தண்டாயுதத்தால் அடித்து அதன் தருக்கை அடக்கினான். அதன் முன்புற நெற்றியில் மட்டுமன்றிப் பின்புறத்திலும் தன் புகழ் எழுதுவதற்காக, அவன் அதன் தலையைத் திருகினான். இரு புறங்களிலும் தன் புலிக்கொடியைப் பொறித்து, வடதிசைப் பெருமன்னரிடம் பெரும் பொருள் திறை கொண்டு மீண்டான் என்பது வரலாற்றுச் செய்தி.

சேரன் செங்குட்டுவன் கங்கைக்கரையைக் கடந்து ஆரிய அரசர் கனகன், விசயன் ஆகியவர்களை முறியடித்தான். அவர்கள் தலைமீதே இமயமலையின் பெருங்கல்லொன்றை ஏற்றிக் கொண்டு தமிழகத்துக்கு வந்தான். தன் தலைநகராகிய வஞ்சியில் தமிழரின் கற்புத் தெய்வமாகிய கண்ணகிக்கு அக்கல்லிலேயே சிலை செதுக்கினான். இது தமிழ் பெருங்காப்பியமான சிலம்பு தரும் செய்தியாகும். அந்தளவிற்குத் தமிழ் மன்னர்கள் வீரம் செறிந்து காணப்பட்டனர்.

சங்க அகப்புற இலக்கியங்களில் அகப்பாடல்கள் அதிகம் இருப்பினும் புறம் பற்றிச் சிந்திக்கவே மனம் விழைந்ததால் சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு கூறாக கருதப்படும் புறப்பாடல்களில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள் என்னும் இந்த ஆய்வேடு தோன்ற காரணமானது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்களுக்குள்ளே உள்ள திணைக்கோட்பாடு, துறை வகைப்பாடு, பழந்தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்த போர்கள், அதன் வகைகள், நோக்கம், அகப்பாடல்களில் காணப்படும் போர் முறைகள், நிகழ்வுகள் குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்களில் நிகழ்ந்த அழிவுப்போர்கள், போர்நெறி, போரில் தோற்றவர் நிலை, போருக்கு முன் நடைபெறும் நிகழ்வுகள், போருக்குப் பின் நடைபெறும் நிகழ்வுகள், நடுகல் வழிபாடு, பாசறை அமைத்தல், அப்பாசறையில் பெண்களின் நிலை, நிலப்போர்கள், கடற்போர்கள், வடநாட்டுப் போர்கள், ஒரு குடிப்போர்கள், இரவில் போர் செய்யாமை, மரபு மீறி செய்த நிகழ்வுகள் போன்ற பல செய்திகளை முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொண்டு “சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்” என்ற ஆய்வுப் பொருளில் ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கம்.

ஆய்வு மூலங்கள்

“சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்” என்னும் இவ்வாய்வுக்கான மூலங்கள். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டில் முழுதும் முதன்மை மூலமாகும். கட்டுரைகள் ஆய்வுத் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள நூல்கள், தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, சிலப்பதிகாரம் போன்றவை துணைமை மூலங்களாகவும் அமைகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

புறப்பாடல்கள் வழி அறியலாகும் புறத்திணைக் கோட்பாடுகளை ஆய்வதே ஆய்வு எல்லையாக அமைகிறது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

ஆய்வானது விளக்கமுறை மற்றும் ஒப்பீட்டு முறைத் திறனாய்வில் உருவாகியுள்ளது. ஆய்வேட்டின் முதல் இயல் ஒப்பீட்டு முறையாக மற்ற இயல்கள் விளக்கமுறையிலும் அமைந்துள்ளது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

1. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் - சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்
2. புலவர் க.கோவிந்தன் - பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி
3. ந.சி.கந்தையா - புறப்பொருள் விளக்கம்
4. அம்மன் கிளி முருகதாஸ் - சங்கக் கவிதைபாக்கம் மரபும் மாற்றமும்
5. கா.அப்பாத்துரை - தென்னாட்டுப் போர்ககளங்கள்
6. சு.வித்தியானந்தம் - தமிழர் சால்பு
7. க.ப.அறவாணன் - அற்றை நாட் காதலும் வீரமும்
8. அரங்க.இராமலிங்கம் - சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்” என்னும் இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை

இப்பகுதியில் ஆய்வுப்பொருள், ஆய்வுநோக்கம், ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறை ஆகியன குறித்து விளக்கப்படும்.

இயல் ஒன்று : சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களின் அமைப்பு முறை

இவ்வியலில் சங்கப் புறப்பாடல்களின் திணை, துறை அமைப்பு முறைப் பற்றி ஆராயப்படவுள்ளது. தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையை அடியொற்றி ஆய்வு நிகழ் உள்ளது. புறநானூறு பதிற்றுப்பத்து, மதுரைக்காஞ்சி முதலான புற நூல்கள் இவ்வியலுக்கு முதன்மை ஆதாரமாக விளங்குகின்றன. உரையாசிரியர்களின் கருத்துகள், ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்துகள் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பிய விதிகளுடன் புறநானூற்றின் பாடல்களை ஒப்பிடும்போது பல பிரச்சினைகள் எதிர்கொள்ளப்படுகின்றன. அதாவது தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டப் புறத்திணைகட்கும், புறநானூற்றுத் திணை அமைப்புக்கும் இடையே வேறுபாடு காணப்படுவதை பலர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

புறத்தில் கூறப்பட்ட நொச்சி, கரந்தைத் திணைகள் முறையே உழிஞை, வெட்சித் திணைகளுக்குள் அடக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் உழிஞைத் திணை புறநானூற்றில் காணப்படவில்லை. ஆனால், “உழிஞைத் துறைகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறிய 8 துறைகளுள் 6 துறைகளுக்கு புறநானூற்றுப் பாடல்களைச் சான்று காட்ட முடியும்”⁹ என்று கூறும் இராசம் இராமமூர்த்தியின் கருத்து ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஓரிடத்தில் வருகின்ற செய்திகள் பிறிதோர் இடத்திலும் வருகிறது. அது வேறு வேறு காரணம் கருதியாம்.

இயல் இரண்டு : சங்ககாலப் போர் முறை - அறப்போர்

இவ்வியலில் பண்டைத் தமிழரின் அறப்போர் முறை முதன்மையாக ஆராயப்படவுள்ளது. அறப்போர் முறையில் பண்டைத் தமிழரின் மறப்பண்பு, போர்க்காரணங்கள் முதலானவை சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. வெண்பா மாலையார் குறிப்பிடும் போர்கள், ஆநிரை காரணமாக நிகழ்ந்த போர்கள், ஆற்றல் காரணமாக நிகழ்ந்த போர்கள் முதலானவை ஆராயப்படவுள்ளன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் போர்களும் அறப்போர் முறையில் ஆராயப்படவுள்ளது. பாசறை நிகழ்வுகள், போரில் புலவர் பங்கு, அரண் வகைகள் முதலானவை ஆராயப்படவுள்ளன.

தமிழர் வேந்தர்கள் வடநாட்டு அரசரை வெற்றி கொண்டமையும், இழிவுப் படுத்தியமையும் இலக்கியங்கள் உணர்த்தும். ஆனால் இவர்தம் பகைமைக்குரிய காரணம் தெரியவில்லை. இஃது ஆய்விற்குரிய செய்தியாக உள்ளது. இதுபோன்ற பல செய்திகள் இவ்வியலில் ஆராயப்படவுள்ளது. இயலின் இறுதியில் தொகுப்புரை இடம் பெறும்.

இயல் மூன்று : சங்ககால அழிவுப் போர்கள்

இவ்வியலில் போரில் நிகழக் கூடிய அழிவுச் செயல்கள் பற்றி ஆராயப்படவுள்ளது. போர் என்றாலே அழிவுதான். ஆனால் இங்கே சுட்டப்படும் போர்கள், பேரழிவுகள் என்பதைக் காட்டுகிறது. பொருளாதாரத்தை மையப்படுத்திப் பெரும்பாலும் போர் நிகழ்ந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. போர்களில் நிகழ்ந்த வன்மைகளான, பகைவர் ஊரைக் கொள்ளையிடுதல், தீயிட்டு அழித்தல், பகைவர் வயலைப் பாழாக்குதல், தோற்ற நாட்டின் பெண்களது கூந்தலை யானை கட்டும் கயிறாகத் திரித்தல், பகைவரின் பல்லைப் பிடுங்கிக் கோட்டை வாயிலில் பதித்தல் முதலான செயல்கள் இலக்கியங்கள் வழி ஆராயப்படவுள்ளன.

இயல் நான்கு : அகப்பாடல்களில் போர் செய்திகள்

இவ்வியலில் அகப்பாடல்களில் இடம் பெற்ற போர் செய்திகள் இடம் பெறும் என்பது தெளிவு. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, முல்லைப்பாட்டு முதலான அகப்பாக்களில் போர் செய்திகள் எவை என கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அகப்பாக்களில் புறத்தகவல்கள் உவமைகள் வழியாகச் செறிக்கப்பட்டுள்ளன. போர் மரபுகள் பற்றிய செய்திகள் இவ்வியலில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. போர்களங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்படவுள்ளது. இரவில் போர் செய்தது, மழைக்காலங்களில் போர் செய்தது, பெண் கொலை புரிந்தது, உறுப்பு நலன் சிதைத்தது, ஊரைப் பாழாக்கியது என ஆங்காங்கே மரபு மீறிய செயல்கள் முதலியவை ஆராயப்படவுள்ளன.

முடிவுரை

மேற்கண்ட நான்கு இயல்களில் கூறப்பெற்றுள்ள ஆய்வின் பிழிவுகள் முடிவுரை பகுதியில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பாரதியார் கவிதைகள்.
2. தொல். பொருள். புறத். நூற்.70.
3. புறம். 76.
4. மேலது, 78.
5. மேலது, 19:2.
6. அகம். 31:13-14.
7. புறம். 35:3-4.
8. பாரதியார் கவிதைகள்.
9. இராசம் இராமமூர்த்தி, சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களும், புறப்பொருள் இலக்கணமும், ப.4.

இயல் ஒன்று

**சங்க இலக்கியப்
புறப்பாடல்களின் அமைப்பு முறை**

இயல் - ஒன்று

சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களின் அமைப்பு முறை

சங்க இலக்கியத்தின் சமூகம் பற்றிய ஆய்வாயினும், சூழல் பற்றிய ஆய்வாயினும், கவிதை பற்றிய ஆய்வாயினும், முக்கியமாகக் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது கவிதையியலில் இன்றியமையாததாக கருதப்படும் இலக்கியக் கோட்பாடாகச் செயற்படும் திணைக் கோட்பாடே ஆகும். சங்க இலக்கியம் பற்றித் தொல்காப்பியரால் முன்வைக்கப்பட்ட திணைக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாக வைத்தே ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சங்க இலக்கியத்தைத் தொல்காப்பியத் திணைக் கோட்பாட்டினடிப்படையில் விளங்கிக் கொண்டதே இதற்கான அடிப்படைக் காரணமாகும். அத்திணை மரபு சங்க இலக்கியத்துக்கு மட்டும் உரியதன்று. பிற்காலத்தில் இம்மரபின் பெரும் பிரிவுகளாக எழுந்த அக, புற இலக்கியங்கள் தனித்தனியே எழுதுவதற்கும், இம்மரபே வழி செய்தது. எனவே தான் சங்கப் பாக்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் திணைக்கோட்பாடு பற்றி ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றில் செய்யுட்கள் தோன்றியவுடனேயே தொகுக்கப்படவில்லை. சிறிது காலத்திற்கு பின்னரே தொகுக்கப்பட்டன என்பது தெளிவு. அவை ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துப் பார்த்தால் அவற்றுக்குள்ளே காணப்படக்கூடிய வேறுபாடுகள் பலவற்றைக் கண்டுணரலாம். புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு நூல்களைத் தொகுத்தோர், தொகுப்பித்தோர் பெயர் தெரியவில்லை. எனினும் இவை மன்னர்கள் பற்றியதால் மன்னர்களாலேயே தொகுப்பிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருத

இடமுண்டு. மூவேந்தர் வரலாற்றினையும், அவர்தம் ஆட்சிச் சிறப்பினையும் அறிந்து கொள்வதற்குப் பெருந்துணை புரிவன புறப்பாடல்கள். அப்பாக்களின் அமைப்புமுறையினை ஆய்வதே இவ்விதலின் நோக்கம்.

புறநானூறு

புறநானூறு புறத்திணையைச் சார்ந்த நானூறு பாக்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு நூல். இதனைத் தொகுத்தார், தொகுப்பித்தார் இன்னார் எனத் தெரியவில்லை. இந்நூலில் புலவர்கள் பாடிய பாக்கள் மட்டுமின்றி, அரசர்கள் பாடியனவும், மகளிர் பாடியனவும் இடம் பெற்றுள்ளன. பொன் வாணிகர், அறுவைத் தொழிலினர், எயினர், குயவர் முதலிய பல்வகைத் தொழிலினரும் பாடியுள்ளமையைப் புறநானூற்றின் பாக்களால் அறியலாம். புறப்பாக்களில் 'புறம்' என்ற சொல் 'போர்' என்ற பொருளிலே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. போரும், போரினால் ஏற்படும் விளைவுகளும், போர் செய்தலின் புகழும், போரிட்டு வெற்றி பெற்ற மன்னரின் கொடையும், புகழும் ஆகிய செய்திகள் இந்நூலில் போற்றப்பட்டுள்ளன. இது பன்னிரு திணைகளும், அறுபத்தைந்து துறைகளும் கொண்டதாக விளங்குகிறது. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மூன்று நிலைகளில் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது. "மூவேந்தர் பற்றிய பாடல்கள் (132), குறுநில மன்னர் பற்றிய பாடல்கள் (135) எவரையும் குறிப்பிடாத பிற பாடல்கள் (130)"¹ என்று அரங்க.இராமலிங்கம் குறிக்கிறார். இம்மூன்று பிரிவுகளிலும் கிட்டத்தட்ட ஒரே அளவான பாடல்கள் இடம் பெற்றிருப்பது எண்ணத் தக்கது.

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பழந்தமிழரின் சமகாலத்து நிகழ்ச்சியினைக் குறிப்பன. புறப்பாக்களுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள திணை, துறைக் குறிப்புகள், பதிற்றுப்பத்தின் பதிகம் ஆகியவையே இப்புறப்பாடல்கள் குறிப்பிடும் வேந்தரின் பெயர், வரலாறு முதலியவற்றை அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

பெரும்பான்மையான புறப்பாடல்கள் யாரைக் குறிக்கின்றன என்பதற்கு அகச்சான்று இல்லை. எனவேதான் மூவேந்தர் வரலாற்றினைக் கால வரிசைப்படி தெளிவாகவும், முறையாகவும் வரையறுத்துக் கூற முடியவில்லை.

புறநானூற்றுப் பாடல்களைத் தொகுத்தவர்கள், தொல்காப்பியனார் குறிப்பிடும் வைப்பு முறையில் மூவேந்தர் பாடல்களைத் தொகுக்க முயன்றுள்ளனர். ஆனால் இவ்வைப்பு முறை இறுதிவரை பின்பற்றப் படவில்லை. திணைப்பகுப்பும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் வைப்பு முறையில் அமையவில்லை. ஐயனாரிதனாரால் இயற்றப்பட்ட புறப்பொருள் வெண்பாமாலையே புறநானூற்றுப் பாக்களுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறது. புறநானூற்றின் திணைப் பகுப்புப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையை அடியொற்றியது என்பதே பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டக் கருத்தாகும்.

புறப்பாடல்களின் திணை, துறை வகுப்பு

தொல்காப்பியமும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் புறப்பாடல்களுக்கு வகுத்துள்ள திணை, துறை பின்வந்தோரால் செய்யப்பட்ட திணை, துறை பகுப்பு ஒன்றுக்கொன்று வேறுபாடாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இந்த வேறுபாடுகள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதைக் காணும் நோக்கில் ஆய்வு நிலையில் புறநானூற்றுப் பாடல்களும், பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களும், பத்துப்பாட்டின் மதுரைக்காஞ்சி பாடல்களும் எடுத்து ஆயப்படுகின்றன.

புறநானூற்றின் திணை துறை வைப்பு

புறநானூறு தொடர்பான செய்திகள் ஏற்கனவே கூறப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு ஆய்வியல் அறிஞர்கள் இந்நூல் தொடர்பாகப் பல விளக்கங்களை எடுத்து வைத்துள்ளனர். அவர்களுள் உ.வே.சா. இந்நூல் பற்றிக் கூறுமிடத்து, “பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இருந்த சேர, சோழ,

பாண்டியராகிய முடியுடை வேந்தர், சிற்றரசர், அமைச்சர், சேனைத்தலைவர், வீரர் முதலிய பலருடைய சரித்திரங்களும், வரலாறுகளும் அக்காலத்துள்ளாருடைய நடை முதலியனவும் இன்னும் பற்பலவும் இந்நூலால் நன்கு புலப்படும் என்கிறார். மேலும் இந்நூறு செய்யுள்களால் பாடப்பட்டவர்கள் ஒரு காலத்தவரல்லர், ஒரு குலத்தவரல்லர், ஒரு சாதியரல்லர், ஓரிடத்தாருமல்லர், பாடியவர்களும் இத்தன்மையரே. இவர்களில் அந்தணர் சிலர், அரசர் பலர், வேளாளர் பலர், பெண்பாலரும் உள்”² என்று கூறுகிறார். இந்நூலில் பாடப்பட்டவர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு மேலும் அவர் வகுக்கிறார்.

வேந்தரைப் பாடும் 138 பாடல்களில் பதினெட்டு சேர மன்னர்களைப் பற்றி 27 பாடல்களும், பதின்மூன்று சோழ மன்னர்களைப் பற்றி 74 பாடல்களும், பன்னிரண்டு பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றி 37 பாடல்களும் பாடுவனவாக அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்களில் பல, சில தலைவர்கள் இனக்குழுத் தலைவர் நிலையிலிருந்து இன்னும் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளும் நிலையைக் காட்டுகின்றன. 48 சிற்றரசர்கள் புகழப்படுகின்றனர். எனினும் ஒன்பது பேரே நான்கிற்கும் மேற்பட்ட பாடல்களில் புகழப்படுகின்றனர். அவர்கள் அதியமான், வேள், பாரி, ஆய் அண்டிரன், பேகன், குமணன், காரி, நாஞ்சில் வள்ளுவன், பிட்டங்கொற்றன், எழினி என்போர் ஆவர். இவர்களில் அதியமான், பாரி, ஆய், பேகன், காரி, ஓரி ஆகியோர் கடையெழு வள்ளல்கள் ஆவர். குமணன் 7 பாடல்களில் போற்றப்படுகின்றான்.

121 பாடல்களில் பெயரறியாத வீரர் போற்றப்படுகின்றனர். அவை சிதைவுற்ற அடிக்குறிப்புகளைக் கொண்டிருத்தலால் பெயரறிய முடியவில்லை. அத்துடன் சில பாடல்களைப் பாடியவர்களின் பெயரும் தெரியவில்லை. “புறநானூற்றுப் பாடல்களின் தொகுப்பு முதலில் வேந்தன், பின் குறுநில

மன்னரை அடுத்து சீறூர் மன்னர் என்ற அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்பர் பெ.மாதையன்”.³

புறநானூற்றில் இரண்டு முதல் எண்பத்தைந்து முடிய உள்ள பாடல்கள் மூவேந்தரைப் பற்றிய பாடல்களாக உள்ளன. இவற்றுள் முதல் 16 முடியவுள்ள பாடல்கள் சேரன், பாண்டியன், சோழன் என்ற முறை வைப்பில் (சேரன் 2, 5, 8, 11, 14), (பாண்டியர் 3, 6, 9, 12, 15), (சோழர் 4, 7, 10, 13, 16) மூவேந்தரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ளன.

87 முதல் 181 முடிய வரை உள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் 87 முதல் 153 வரை உள்ளவை. அதியமான், பாரி, காரி, ஆய், பேகன், நன்னன், ஓரி என்ற வரிசை முறையில் குறுநில மன்னரைப் பற்றியனவாக அமைந்தன.

299 முதல் 335 முடிய உள்ள பாடல்கள் வன்புலச் சமுதாயத் தலைவர்களான சீறூர் மன்னரைப் பற்றியனவாக உள்ளன”⁴ என்று பெ.மாதையன் தம் நூலில் குறிப்பிடுவது எண்ணத்தக்கது.

புறப்பாடல்களில் 248 முதல் 357 வரையான பாடல்களில் தலைவர்களின் பெயரறியப்படவில்லை. அத்துடன் போரின் விளைவாக கைம்பெண்களாக்கப் பட்டவரின் நிலைமை பற்றி 248 முதல் 256 வரையான பாடல்கள் கூறுகின்றன. “புறநானூற்றின் திணை, துறைகள் தொகுக்கப் படும்போதே வகுக்கப்பட்டன போலுள்ளது”⁵ என்று அம்மன்கிளி முருகதாஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

267, 268 ஆம் பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை. வரலாற்றுச் செய்திகளினடிப்படையில் பார்க்கும்போது புறநானூறு மிகவும் பெருமதிப்பு வாய்ந்தது எனக் கருதப்படுகிறது. “புறநானூற்றின் முதல் பாடல் பாடாண்

திணை செவியறிவுறுஉத் துறையில் அமைந்துள்ளது. இறுதிப்பாடல் பாடாண் திணை இயன்மொழித் துறையில் அமைந்துள்ளது. ஆக பாடாண் திணையில் தொடங்கி, பாடாண் திணையிலேயே முடிவடைகின்ற ஒரு நிலையைக் காணலாம்”⁶ என்று கடிகாசலம் திணை வைப்பை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

நச்சினார்க்கினியர் புறநானூற்றின் துறை வகுப்பைப் பற்றிக் கூறுகையில், “தத்தம் புதுநூல் வழிகளாற் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும், அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாதலின் அவர் சூத்திரப் பொருளாகத் துறை கூறவேண்டுமென்றுணர்க”⁷ என்று கூறுவது எண்ணத்தக்கது.

இந்நிலையில் புறநானூற்றுக்குத் திணை, துறை வகுத்தோர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பன்னிருபடலத்தைக் கொண்டு வகுத்துள்ளனர் என்பது எண்ணுதற்குரியது. இதனுள் திணை, துறை கிடைக்கப் பெற்ற பாடல்கள் 385. மூலம் கிடைக்காத பாடல்கள் இரண்டு கடவுள் வாழ்த்து ஒன்று. துறை கிடைக்காத பாடல்கள் 13 என அறியப் பெறுகின்றன. இவ்வாறு பார்க்கும்போது புறநானூற்றின் பாடல்களைப் பின்வருமாறு வகுக்க முடியும்.

- * மூவேந்தரின் வெற்றிகள், கொடைகள், சாதனைகள்.
- * குறுநில மன்னரின் வெற்றிகள், கொடைகள் சாதனைகள்.
- * பெயரறியா வீரர்களின் வெற்றிகள், கொடைகள், சாதனைகள், மேற்குறிப்பிட்டோரை வாழ்த்துதல், செவியறிவுறுத்தல்.
- * கையறுநிலை.
- * நிலையாமை, கல்வி போன்றவை பற்றிய அறக்கருத்துகள்.
- * பாணர் மற்றும் புலவர்களின் இயல்பைக் கூறுவன.
- * கைக்கிளை, பெருந்திணைப் பாடல்கள்.

தொல்காப்பிய விதிகளுடன் புறநானூற்றுப் பாடல்களை ஒப்பிடும்போது பல பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. அஃதாவது தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட புறத்திணைகட்கும், புறநானூற்றுத் திணை அமைப்புக்குமிடையே வேறுபாடு காணப்படுவதைப் பலர் கூறுகின்றனர். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, தும்பை, வாகை, பாடாண், கைக்கிளை, பெருந்திணை, பொதுவியல் திணை ஆகிய திணைகளில் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

புறத்தில் கூறப்பட்ட நொச்சி, கரந்தைத்திணைகள் முறையே உழிஞை, வெட்சித் திணைகளுக்குள் அடக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் உழிஞைத்திணை புறநானூற்றில் வகுக்கப்படவில்லை. இது பற்றி இராசம் இராமமூர்த்தி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“உழிஞைத் திணையைச் சேர்ந்ததாக ஒரு புறநானூற்றுப் பாடலும் தொகுக்கப்படவில்லை. ஆனால் உழிஞைத் துறைகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறிய எட்டு துறைகளுள் ஆறு துறைகளுக்குப் புறநானூற்றுப் பாடல்களைச் சான்று காட்ட முடியும்”⁸ என்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவை புறம்.42, 36, 109, 37, 77, 284 ஆம் பாடல்கள். இப்பாடல்களை ஆராயுமிடத்து புறம்.42 அரச வாகை, புறம்.36 துணைவஞ்சி, புறம்:109 மகண் மறுத்தல், புறம்.37 அரசவாகை, புறம்.77 அரசவாகை, புறம்.284 பாண்பாட்டு என்ற துறைகளிலே தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. பாடலின் பொருள் உழிஞைத் திணைக்குரியதாகக் காணப்படுகின்றது. புறம்.42ஆம் பாடல் வாகைத்திணை அரசவாகையில் அமைந்துள்ளது. “தொல்காப்பியர் கூறிய உழிஞைத் திணையில் கொள்ளார் தேயம் குறித்த கொற்றம்” என்னும் துறைக்கு மேற்கோளாகத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களான நச்சினார்க்கினியராலும், இளம்பூரணராலும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது”⁹ புறம்.36 ஆம் பாடல் வஞ்சித்திணை துணை வஞ்சியில் அமைந்துள்ளது.

இதனை ‘முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கம்’ என்ற துறைக்கு மேற்கோளாக இளம்பூரணர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்”¹⁰ புறம்.109 ஆம் பாடல் நொச்சித்திணை, மகண் மறுத்தல் துறையில் கூறப்பட்டுள்ளது. “ஆயின் ‘அகத்தோன் செல்வம் என்னும் துறைக்கு மேற்கோளாக நச்சினார்க்கினியரும், இளம்பூரணரும் சுட்டுகின்றனர்”¹¹ புறம்.37 ஆம் பாடல் வாகைத்திணை, அரசவாகைத்துறை எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. ஆனால், இளம்பூரணர் உழிஞைத் திணையில் ‘முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கம்’ என்பதற்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கூறுகிறார். புறம்.77 ஆம் பாடல் வாகை, அரச வாகை எனத் திணை, துறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இளம்பூரணர் ‘திறம்பட ஒருதான் மண்டிய குறுமை’ என்பதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். புறம்.284 ஆம் பாடல் தும்பை, பாண்பாட்டுத்துறையில் அமைந்துள்ளது. ஆயின் ‘திறம்படி ஒரு தான் மண்டிய குறுமை’ என்பதற்கு உதாரணமாக நச்சினார்க்கினியர்”¹² குறிப்பிடுகிறார்.

இவற்றை கூர்ந்து பார்க்கும்போது புறநானூற்றில் உழிஞைத்திணை இல்லை எனக்கூறுவது தவறானது என்பதும், திணை, துறை வகுப்பில் முரண்பாடுகள் காணப்பட்டுள்ளன என்பதும் தெளிவு.

வெட்சி-உண்டாட்டு

வெட்சித்திணையில் இடம் பெற்ற 5 பாடல்கள் (257, 258, 262, 269, 297) ஆநிரை கவர்தல் பற்றியன. உண்டாட்டுத் துறையில் அமைந்துள்ளன. “257 ஆம் பாடலில் வரும் தலைவன் குலக்குழு வீரனாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறான்”¹³ என்று அம்மன் கிளி முருகதாஸ் பதிவு செய்கிறார். 258 ஆம் பாடல் நிரை கவர்ந்து வந்தபோது கள்ளுண்டு மகிழ்ந்ததைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றது.

“புலம்புக்கனனே புல்லணற்காளை
ஒருமுறை யுண்ணா வளவைப் பெருநிரை
ஊர்ப்புற நிறையைத் தருகுவன் யார்க்கும்
தொடுத லோம்புமதி முதுகட் சாடி
ஆதரக் கழுமிய துகளன்
காய்தலு முண்டக் கள் வெய்யோனே” ¹⁴

இச்செய்யுள் கண்டார்கள் கள் விலையாட்டிக்குக் கூறியதாக அமைந்துள்ளது.

புறம்.262 ஆம் பாடல், ஆநிரையுடன் திரும்பி வந்த தலைவனை மக்கள் பேராரவாரத்துடன் வரவேற்றனர். அச்சிறப்புக் குறித்து அங்கே உண்டாட்டு நிகழ்ந்தது. புறம்.269 ஆம் பாடல் நிரை கவர்வதற்குப் புறப்படு முன் உண்டாட்டு நிகழ்ந்ததாகவும், ஆநிரை கவர்ந்து வந்த பின்னும் உண்டாட்டு நிகழ்ந்ததாகவும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. புறம்.297 ஆம் பாடல் வேந்தனொருவன் வெட்சிப்போர் புரிய தானை வீரரை வருவித்தான் என்ற செய்தியை எடுத்தியம்புகிறது. மேற்கண்ட பாடல்களில் புறம்.257, 297 ஆம் பாடல்கள் இயற்றிய புலவர் பெயர் இன்றி இருப்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கரந்தைத்திணையும் வீரர்களும்

கரந்தைத் திணையில் செருமலைதல் புறம்.260, 261, 263, 264, 265, 270. நீண்மொழி புறம்.287, நெடுமொழி புறம்.298, குடிநிலையுரைத்தல் புறம்.290 ஆகிய துறைகளில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளது. இவை வேந்தர்களையோ, குறுநில மன்னர்களையோ சுட்டவில்லை. நிரை மீட்கச் சென்ற வீரர்கள் பற்றியனவாக உள்ளன என்பது தெளிவு.

“வல்வின் மறவ ரொடுக்கங் காணாய்
செல்லல் செல்லல் சிறக்க நின் னுள்ளம்” ¹⁵

இப்பாடல் வரிகள், நிரை மீட்கும் பொருட்டுச் செல்வோனது உள்ளத்தின் சிறுமை கருதிக் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது. கோடை பாடிய பெரும்பூதனார் கரந்தை மறவனுக்கு அறிவுறுத்தும் பொருட்டுப் பாடியுள்ளார்.

**“பல்லாத் திரணிரை பெயர்தரப் பெயர்தந்து
கல்லா விளையர் நீங்க நீங்கான்”** ¹⁶

**“..... கல்லுங் கன்றொடு
கறவை தந்து பகைவரோட்டிய
நெடுந்தகை கழிந்தமை யறியா”** ¹⁷

என்ற செய்யுட் வரிகள் ஆநிரை மீட்டல் செய்திகளைக் காட்டுகின்றன. புறம்.264ஆம் பாடல் பாணன் கூற்றில் வைத்துக் கையற்றுப் பாடியதாக அமைந்துள்ளது.

கரந்தைத் திணையுள் வேத்தியல் துறைக்கு இரண்டு பாடல்கள் மட்டும் புறநானூற்றில் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை புறம்.286, 291 என்பன. இப்பாடல்கள் வீரன் ஒருவனின் இறப்பைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. புறநானூற்றில் வேந்தர் இறந்த செய்தியைப் பல பாடல்கள் குறிப்பிட்டாலும் வீரனுடைய சிறப்புப் பற்றிய பாடல்கள் வேத்தியல் துறைக்குள் அடக்கப் பட்டுள்ளன. புறம்.286 ஆம் பாடல் ஒளவையாரால் பாடப்பட்டது. அதில் தன் மகன் சாகவில்லையே எனத் தாய் இரங்கினாள் என்பது அறியப்படுகிறது. ஆனால், வேந்தன் கண்ணீர் மல்கச் சாய்ந்தான். இதேபோல் புறம்.291 ஆம் பாடல் தலைவனை இழந்த தலைவி போர்க்களத்தில் பெருநடுக்கம் கொண்டு வாய் விட்டரற்றினாள் என்பது கருத்து. இவை இரண்டும் வேத்தியல் துறைப்பாடல்களாகும். ஆனால் இவ்வேத்தியல் துறைப்பாடல்களை கையறு நிலைத்துறைக்குள் அடக்கலாம். இஃது ஆய்விற்குரிய செய்தியாக அமைகிறது.

கையறு நிலைப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் வேந்தர் இறந்தபோது பாடப்படுவதாக அமையும். இங்கு வேத்தியல் துறையில் தன் மகன் சாகவில்லையே எனவும், தலைவனை இழந்த அவனது மனைவி தனக்கு இனிமேல் யாருமில்லையே எனவும் கருதிப் புலம்புவதாக அமைகின்றன.

புறம்.287, 290, 298 ஆம் பாடல்கள் வேந்து வினை பற்றியன. இவை நீண்மொழி, குடிநிலையுரைத்தல், நெடுமொழித் துறைகளுக்கு உரியவையாக அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்கள் வேந்து வினைப் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துக் கூறுவதால் கரந்தைத் திணைக்குரியனவா என்ற ஐயத்திற்கிடமாக அமைகிறது.

வஞ்சித்திணை - போர்த்திணை

வஞ்சித்திணையில் கொற்றவள்ளை புறம்.4, 7, 41 மழபுல வஞ்சி 16. துணைவஞ்சி 36, 45, 46, 47, 57, 213 பெருஞ்சோற்று நிலை 292 ஆகிய துறைகளில் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

மூவேந்தர் பாடல் பகுதியிலும், வள்ளல் பாடல் பகுதியிலும் வஞ்சித்திணைப் பாடல்கள் பல சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு நாட்டு அரசன் மற்றொரு நாட்டின் பகுதிகளைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்தோடு படையெடுத்து வருவதைப் பாடும் பாடல்கள் வஞ்சித்திணைப் பாடல்கள் எனப்படும். இவ்வாறு படையெடுத்து வரும் வேந்தனைத் தடுத்துப் போர் செய்வதும் வஞ்சித்திணையே ஆகும். இப்போரில் ஈடுபடுவோர் வஞ்சி மலரைச் சூடியதால் இப்போரைப் பாடுவது வஞ்சித்திணை எனப்பட்டது.

“வஞ்சித்திணையிற் குறிக்கப்படும் போர்செயல் வேந்தர் இருவருக்கும் உரியது என்றும், தொடர்ந்து ஒரு பகுதியாக இதனைக் கருதக்கூடாதென்றும் தமிழண்ணல் கூறுவர்”¹⁸ வஞ்சி, காஞ்சிக்கு மாறு

என்பது பிற்காலக் கொள்கையாகும். ஒரு திணைக்கு மற்றொரு திணை மாறு என்னும் கோட்பாடு தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லை என்பது இதனால் விளங்கும். இதன் துறைகள் எல்லாம் போர்செயல் குறிப்பன. இதற்கு மாறாகப் பிற்காலத்தில் போரைத் தவிர்த்து உடன்பாடு கொள்ளும் துணைவஞ்சித் துறை இத்திணைக்குரியதாக கூறப்பட்டுள்ளது.

சோழன் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னி (புறம்.4), சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் (புறம்.7), சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி வளவன் (புறம்.16), சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் (புறம்.36, 37, 41, 46), நலங்கிள்ளி (புறம்.45), நெடுங்கிள்ளி (புறம்.47), இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறன் (புறம்.57), கோப்பெருஞ்சோழன் (புறம்.213), புறம்.292 ஆம் பாடலில் பாடப்பட்டோன் பெயர் இன்றி உள்ளது. இவ்வாறு வஞ்சித்திணையில் இடம் பெற்ற 11 பாடல்களுள் பாண்டிய வேந்தனைப் பற்றிய ஒரே ஒரு பாடல் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது. சேர வேந்தனைப் பற்றி ஒரு குறிப்பும் இல்லை.

ஆயின், புறம்.36 ஆம் பாடலில் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் சேரமானுடைய தலைநகர் கருவூரை முற்றுகையிட்டிருந்தான் என்ற செய்தி இடம் பெறுகிறது. ஆனால் சேர மன்னனின் பெயர் புலப்படவில்லை. புறம்.45 ஆம் பாடல் சோழன் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி ஆகிய இருவருக்கும் போர் முற்றுவதைக் கூறுவதாக உள்ளது. கோலூர் கிழார் இருவரையும் கண்டு அறிவுறுத்துகிறார். மேற்கண்ட பாடல் முறைகளின் அமைப்பு, பகைவர் நாட்டின் அழிவிற்கு இரங்குவதைப் பாடுவதாய் அமைந்துள்ளன.

காஞ்சித்திணை

வாழ்வில் நிலையாமை ஊடுருவி நிற்பதைப் பாடுவன காஞ்சித்திணைப் பாடல்களாகும். காஞ்சித்திணையில் வஞ்சினக்காஞ்சி (புறம்.71, 72, 73), தொடாக்காஞ்சி (புறம்.281), பூக்கோட் காஞ்சி (புறம்.293), மகட்பாற்காஞ்சி (புறம்.336-354, 356), பெருங்காஞ்சி (புறம்.359, 360, 365, 366), மறக்காஞ்சி (புறம்.357), மனையறம் துறவறம் (புறம்.358) முதலான துறைகளில் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

புறநானூற்றுப் பாடல்களின் திணை, துறையை நோக்கும்போது வேந்தர் பாடிய பாடல்களின் துறைகள் எல்லைப்படுத்தப்பட்டிருந்தமையைக் காண முடிகிறது. அவ்வகையில் வஞ்சினக்காஞ்சிப் பாடல்கள், வேந்தர்கள் பாடியதாக எடுத்துக் காட்டப் பெறுகிறது.

வஞ்சினக்காஞ்சிப் பாடல்கள்

வஞ்சினக்காஞ்சிப் பாடல்களை எடுத்து நோக்குவோமெனில் புறம்.71, 72, 73 என்பன. இவற்றை முறையே பாடியோர் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், சோழன் நலங்கிள்ளி ஆகியோர் ஆவர்.

“மடங்கலின் சினைஇய மடங்கா உள்ளத்
தடங்காத்தானை வேந்தருடங்கியைந்
தென்னோடு பொருதுமென்ப பவரை
ஆர மரலறத் தாங்கித் தேரோ
டவர் புறங் காணேணாயிற் சிறந்த

வன்புலங் காவலின் மறியான் பிறர்க்கே”¹⁹

“நகுதக்கனரே நாடு மீக்கூறுநர்
 இளையனிலனென உளையக் கூறிற்
 படுமணியிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
 நெடுநல் யானையுந் தேருமாவும்
 படையமை மறவரும் முடையம்யாமென்று

 இரப்போர்க்கியா வன்மையானுறவே” ²⁰

“மெல்ல வந்தென் நல்லடி பொருந்தி
 ஈயென இரக்குவிராயிற் சீருடை
 முரசு கெழு தாயத் தர சோதஞ்சம்
 இன்னுயிராயினும் கொடுக்கு வெனிந்நிலத்
 தாற்றிலுடையோராற்றல் போற்றாதென்
 உள்ள மெள்ளிய மடலோன் றெள்ளிதிற்
 றுஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன் போல

 ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக வென்தாரே” ²¹

இம்மூன்று பாடல்களிலும் மூன்று மன்னரும் தம் எதிரிகளைப் புறங்காணுதல் பற்றிப் பேசுகின்றார்கள். தாம் நினைத்ததை நிறைவேற்றாவிட்டால் தமக்கு இழிவான விளைவுகள் நிகழட்டும் என்றும் கூறுகிறார்கள். இதில் தாம் எப்போதும் சிறப்பான செயலினைச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினர் என்பது தெளிவாம்.

மகட்பாற்காஞ்சி

மகட்பாற்காஞ்சித்துறைக்குள் 336 முதல் 354 ஆம் பாடல்களும் 356 ஆம் பாடலும் அடக்கப்படுகின்றன. சங்ககாலத்தில் குறுநில மன்னரின் பெண்களை வேந்தர் மணம் முடித்துத் தருமாறு வேண்டுவர். பெண்ணின் தந்தையர் விரும்பாதபோதோ மணம் முடித்துக் கொடுக்காதபோதோ

போர்களும் அழிவுகளும் நிகழும் என்பதை மேற்கூறிய பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. குறுநில மன்னரின் பெண்ணை மணமுடிக்க விரும்புவர்கள் வேந்தர்கள் என்பதைப் புறப்பாடல்களால் அறியலாம்.

“வேட்ட வேந்தனும் வெஞ்சினத்தினனே
கடவனகழிப்பி வடந்தையுஞ் செய்யான்” ²²

“காய் நெற்கவளந் தீற்றிக் காவுதொறும்
கடுங்கண்யானை காப்பனரன்றி
வருதலானார் வேந்தர்” ²³

“கொற்ற வேந்தர் வரினுந் தற்றும்
வணங்கார்க் கீருவனல்ல” ²⁴

“ஆரமருழப்பது மமரியளாகி
முறஞ்செவியானை வேந்தன்
மறங்கெழு நெஞ்சங் கொண்டொளித்தோனே” ²⁵

“வேந்து குறையுறவுங் கொடா அன்” ²⁶

“தண் பணைக் கிழவனிடந்தையும் வேந்தரும்
பெறா அமையின் பேரமர் செய்தலின்” ²⁷

“விளங்குறு பராரையவாயினும் வேந்தர்
வினைநவில் யானை பிணிப்ப
வோர் துளங்கின நம்முருண் மரனே” ²⁸

“நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்
கடிய கூறும் வேந்தே” ²⁹

என அந்தப் பெண்களை வேண்டி விரும்பி அடைய வந்தவர்கள் வேந்தர் எனத் தெரிய வருகிறது. இந்த வேந்தருக்காக கொடை நேர்ந்தமை பற்றி அகச்செய்யுள்களும் கூறுகின்றன. புறத்தில் பெரும்பாலும் கொடை மறுக்கப்பட்ட நிலையில் நடந்த போர்கள் பற்றியும், மறுக்கப்படாத நிலையில் நடந்த போர்கள் பற்றியும், மறுக்கப்பட்டால் ஏற்படும் ஊரழிவு பற்றியும்

கூறப்பட்டு, அப்பெண்ணின் தந்தையினது வீரமும், தமையனின் வீரமும் பேசப்படுகின்றன. “புறம்.346 ஆம் பாடல் இவளின் நலத்தால் ஊரைப் பெரும்பாழ் செய்யும்”³⁰ என்று ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை உரை வகுக்கிறார். அதாவது மறக்குடிமகளின் நலங்காரணமாகப் போர் நிகழும் என்பது அவர் கருத்தாகும். “புறம்.357 ஆம் பாடலின் 8 ஆம் அடி சிதைந்துள்ளது”²⁹

புறம்.352 ஆம் பாடலின் 2, 7, 8, 15, 16 ஆம் அடி சிதைந்துள்ளதால் பொருண்முடிவு விளங்கவில்லை.

வேந்தரைச் சார்ந்திருந்த புலவர்களே பெரும்பாலும் இப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். பரணர், கபிலர், குன்றுரார்க்கிழார், அரிசில்கிழார், அண்டர் மகன் குறுவழுதியர், காவிரிபூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் போன்றோர் இப்பாடல்களைப் பாடினர். மகட்பாற் காஞ்சிப்பாடல்கள் குறுநில மன்னரின் வீரத்தையும் அதே சமயம் அவர்களின் பெண்ணை மணக்க விரும்பிய வேந்தரைப் புகழ்வதாகவும் அமைகின்றன.

“பெண்ணை மணம் முடித்தல் என்பது ஒரு அந்தஸ்துப் போட்டியாகி, கௌரவப் பிரச்சினையாகி நடந்த போர்களினால் நாடழிந்தமையைப் பெண் பிறந்தமையால்தான் நாடழிந்தது என மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் கூறுகிறார்”³¹ என்கிறார் அம்மன்கிளி முருகதாஸ். வான்மீகியார் இயற்றிய புறம்.358-ஆம் பாடலில் மனையறத்திலும் துறவறம் சிறந்தது என எடுத்துக்கூறி மனையற துறவறம் என அதற்குத் துறை வகுக்கிறார். புறம்.359-ஆம் பாடலில் முதுகாட்டின் இயல்பையும், யாக்கை நிலையாமையையும் எடுத்துக் கூறி, காஞ்சித்திணை பகரும் அறத்தினையும் பாடலாக வடித்துள்ளனர் புலவர்கள்.

நொச்சித்திணையும் மகண் மறுத்தலும்

நொச்சித்திணை தொல்காப்பியராற் கூறப்படாது பிற்காலத்தில் வளர்ந்த திணையாகும். நொச்சியென்பது உழிஞைத் திணைக்குட்பட்ட ஒரு துறையாகவே இருந்தது. இதனை நச்சினார்க்கினியர்,

“நொச்சியாவது காவல், இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலும் கொள்க; அது மதிலைக் காத்தலும் உள்ளத்தைக் காத்தலும் என இருவர்குமாயிற்று”³² என்று கூறுவது எண்ணத்தக்கது. உழிஞை என்பது அரண் முற்றுவோன் செயலாகவும், நொச்சி என்பது உள்ளிருந்து காப்போன் செயலாகவும் பிற்காலத்தே பிரித்துணரப் பெற்றது. புறநானூற்றில் புறத்திணைகளில் நொச்சிக் குரியனவாக 6 பாடல்கள் உள்ளன. அவை மகள் மறுத்தல் துறை (109-111), செருவிடை வீழ்தல் (271, 272), குதிரை மறம் (299) முதலான துறைகளில் அமைந்துள்ளன.

மகள் மறுத்தல் பாடல்கள்

“செவிவழிச் செய்தியின் படி மகளிரை மணக்க வேண்டி வந்த வேந்தர்க்குப் பாரி மகட்கொடை மறுத்தான். இச்செய்தியினடிப்படையில் இப்பாடல்கள் துறை வகுக்கப்பட்டுள்ளனவாகத் தோன்றுகின்றன”³³ என்று தமிழண்ணல் கூறுகிறார்.

“இத்துறையில் அமைந்த மூன்று பாடல்களிலும் பிற சங்கப் பாடல்களிலும் மூவேந்தர் பாரியிடம் மகட்கொடை வேண்டியதாகவோ, பாரி மறுத்ததாகவோ குறிப்பில்லை”³⁴ என்று கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் தன் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

மகள் மறுத்தல் துறை மகட்பாற் காஞ்சியுடன் ஓரளவு தொடர்புடையதாகும். தன்னுடைய பெண்ணைக் கொடை வேண்ட, அவன் மறுத்தல் இத்துறையின் சிறப்பாகும். பாரி மகளிரை அடைய விரும்பிய வேந்தரைப் பார்த்துக் கபிலர் பாடியதாக அமைந்துள்ள பாடல்.

“மரம் தொறும்பிணித்த களிற்றினராயினும்
புலந் தொறும் பரப்பிய தேரினி யராயினும்
தாளின் கொள்ளலிர் வாளிற்றாரலன்
யானறிகுவனவது கொள்ளுமாறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தலும் விறலியர் பின்வர
ஆடினார் பாடினார் செலினே
நாடுங்குன்று மொருங் கீயும்மே” ³⁵

“கடந்தடு தானை மூவிருங்கூடி
உடன்றளி ராயினும் பறம்பு கொளற்கரிதே” ³⁶

என்று கூறுவதிலிருந்து, மூவேந்தரும் நாடுகொள வந்தவரே என்பதறியப்படும். “இத்தகைய போர்களின் குறிக்கோள் கொள்ளையடிப்பதே என்றும், நிலங்களின் விளைவுகளைக் கவர்வதே என்று கூறும் செய்தி மறுக்கத்தக்கனவாகும். எரிபரந்தெடுக்கவும், வெள்விரகு விதைக்கவும் கொள்ளையிடவும் போர் நிகழ்த்தப்படவில்லை. போரிற் சின வெறிக் காரணமாக இவை ஒரோ வழி நிகழ்ந்தன எனக் கொள்ளுதலே நேரிதாகும்”³⁷ என்று கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

“அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ வரிதே” ³⁸

என்ற வரிகளில் மேற்சொன்ன கருத்துக் காணக்கிடைக்கிறது. இப்பாடல்களில் மகண் மறுத்தல் பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. இவற்றுள்

புறம்.109 ஆம் பாடலைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். மேற்கண்ட பாடல் காஞ்சித்திணையைக் குறிப்பதாகக் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார்.

“இப்பாட்டுப் பிரதி பேதமாகக் காஞ்சித் திணையைக் குறிப்பதாகவும் அறியப் பெறுகின்றது. வஞ்சி மன்னனுக்கு எதிருன்றும் மன்னனின் செயலாகக் காஞ்சித்திணை பிற்காலத்தில் கருதப்பட்ட நிலையில் இவ்வாறு திணை குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. நொச்சித்திணையென ஒரு திணை புதிதாக உருவாக்கப் பெற்றது. புலவர்களுக்கு நல்ல பாடுகளமாக அமைந்த நொச்சித்துறை கற்பனைக்கும், தலைவனின் வீரப்புகழ்ப் புனைவுக்கும் ஏற்றதெனக் கருதப்பட்டதாதலின் எனலாம்”³⁹ எனச் சான்று பகர்கிறார்.

புறம்.299 ஆம் பாடல் குதிரைமறம் எனும் துறைக்குரியதாம். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குதிரை மறம் என்பதற்கு “மதிலிடத்துப்பாயும் குதிரையின் தன்மையைக் கூறுதல்”⁴⁰ என்று பொருள் கொள்கிறது. மேற்கண்ட கருத்துடன்,

**“உழுத்ததருண்ட தோணியிற் படைமுகம் போழ்
நெய்ம்மிதியருந்திய கொய்கவ லெருத்தின்
தண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி”**⁴¹

என்ற பொன்முடியார் பாட்டு பொருந்தவில்லை. எனினும் தும்பைத்திணையின் ‘குதிரை மறம்’ என்னும் துறைக்குரியதாக இப்பாடல் கொள்ளப்படுகிறது. ‘கடல் மண்டு தோணியிற் படைமுகம் போழ்’ என்பது தும்பைத் திணைச் செயலைக் குறிப்பதாகும். தும்பைத் திணைக் குறிப்பிடும் குதிரை மறம் என்னும் துறைக்கு புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

“குதிரைப் படையின் வேகத்தைக் கூறுதல்”⁴²

என்று சான்று பகர்வதால் மேற்கண்ட பாடல் தும்பைத் திணையைச் சேர்ந்ததாகக் கருதலாம். எனவே புறநானூற்றின் நொச்சித் திணைப்பாடல்கள் ஆறும் மறுநோக்கிற்குரியன.

தும்பைத் திணையும் பெரும்போரும்

தன் வலிமையால் மற்றவர்களை அடக்கிக் கீழ்ப்படியச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு படையெடுத்து வரும் வேந்தனை எதிர்த்து வீரத்தோடு போரிடுவது தும்பைப் போராகும். இருதரப்புப் படைகளும் தும்பை மலர் சூடிப்போர் செய்தலால் இப்போர் தும்பைப்போர் எனப்பட்டது. இரு படைகளும் எதிர் நின்று போர் செய்யும் போர்க்களக் காட்சிகளைத் தும்பைத்திணைப் பாடல்கள் சித்தரிக்கின்றன.

தும்பைத் திணையில் தொகை நிலை (புறம்.62, 63), எருமை மறம் (புறம்.80, 274, 275), தானை மறம் (புறம்.87, 88, 89, 90, 294, 300, 301), தானை நிலை (புறம்.276), குதிரை மறம் (புறம்.273, 302-304), உவகைக் கலுழ்ச்சி (புறம்.277, 278, 295), பாண்பாட்டு (புறம்.283, 284, 311), மூதின் முல்லை (புறம்.288), களிற்றுடனிலை (புறம்.307), நூழிலாட்டு (புறம்.309, 310), முதலான துறைகளில் தும்பைத் திணைப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

தும்பைத்திணையுள், தொகை நிலைத்துறையில் அமைந்த புறம்.62, 63-ஆம் பாடல்கள் போர் புரியும் இரு திறந்து வேந்தர்களும் அவர்களின் படையுள் ஒருவரும் மீளாது மடிந்தனர் என்ற செய்தியே எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

**“போர்க்களத்தில் ஒருவரும் மீளாது மடிதல்
தொகை நிலையாகும்”⁴³**

என்று ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை இத்துறைக்கு உரை வகுக்கிறார்.

எருமை மறம்

புறம்.80, 274, 275 ஆம் பாடல்கள் எருமை மறத்துள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இவை போரிடும் வீரனின் புகழைக் கூறுகின்றன.

தானை மறம்

புறம்.87 முதல் 90 வரையிலான பாடல்கள் அதியமானின் வீரத்தைப் பாடுவதாக அமைந்துள்ளன. புறம்.294, 300, 301 ஆம் பாடல்கள் பகை வீரர்கள் அணுகமுடியாத வீரனைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன.

குதிரை மறம்

குதிரை மறத்தில் 4 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. போருக்குக் குதிரை மீது மறவர்கள் சென்றனர். எல்லாருடைய குதிரைகளும் வந்துவிட்டன எனது தலைவனின் குதிரை மட்டும் வரவில்லை. அவனது குதிரை இரண்டு ஆறு சேரும் இடத்திலுள்ள பெரும் மரம் போல உலந்தது என புறம்.273 ஆம் பாடலில் தலைவி கவலுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தங்களுடைய கரம்பைச்சீறூர் நோக்கி எழுந்த பகைவர்களைக் காளை ஒருவன் தன் வேலாற் களிறுகள் பலவற்றையும் கொன்று குவித்தான் என்பது புறம்.302 ஆம் பாடலில் பெறப்படும் கருத்தாகும். வேந்தர் முன்னர் வீரத்துடன் குதிரையில் நின்று போராடிய காளையின் வீரம் புகழப்படுகின்றது என்பது புறம்.303 ஆம் பாடலின் செய்தியாகும்.

என் தமையனை எறிந்தவன் எவனோ அவனையும் அவன் தம்பியையும் நாளை கொன்றல்லது உணவு கொள்ளேன் என்பது (புறம்.304) கூறப்படுகின்றது. மேற்கண்ட வீரர்கள் வேந்தனின் படையில் படை வீரர்களாகக் கடமையாற்றியோர் எனக் கொள்ள இடமுண்டு.

தானைநிலை

தானைநிலைத் துறைக்குரிய பாடல் (புறம்.276) 'குடப்பாற்சில்லுறை போல' படைக்கு நோயாகிய ஒரு வீரனைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. செம்முது பெண்டின் பெருமை கூறப்படுகிறது.

உவகைக்கலுழ்ச்சி

புறம்.277, 278, 295 ஆம் பாடல்கள் இத்துறைக்குக்குரியன. இப்பாடல்கள் மறக்குடிப் பெண்களின் மறக்குணம், போர்க்களத்தில் மகளிரின் நிலையை விளக்குகிறது. நரைக் கூந்தலுடை முதியோள் தன் சிறுவன் களிற்றெறிந்து பட்டானென்று பிறர் கூற ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தமை பற்றிப் புறம்.277 ஆம் பாடல் எடுத்தோதுகிறது. நரம்பெழுந்துலறிய நிரம்பாமென்றோள் முதியோள் தன் சிறுவன் புறமுதுகிட்டான் என்று பிறர் கூற அதைக் கேட்டுத் தன் முலையறுத்திடுவேன் எனக் கூறி வாளோடு பிணங்களைப் பெயர்த்தபோது நெஞ்சிலே வேல்பட்டுக் கிடந்த தன் மகனின் கிடக்கை கண்டு பெரிதுவந்தமை பற்றி புறம்.278 ஆம் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது. போரில் வீரமரணமெய்திய மகனைப் போர்க்களத்தில் கண்டு தாயின் வாடிய முலையூரிச் சுரந்தமை பற்றி புறம்.295 ஆம் பாடலில் காணலாம். இம்மூன்று பாடல்களிலும் அவர்களது மகன்மார் போரிட்டு வீரமரணம் அடைந்ததை எண்ணிப் பெரிது உவந்தமை கூறப்பட்டுள்ளது.

பாண்பாட்டு

பாண்பாட்டு என்ற துறையில் மூன்று பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை (புறம்.283, 284, 311) என்பன.

ஒருவன் பகைவர் எறிந்த வேல் தைத்துத் தங்கிய மார்புடனே அவன் துணைவன் தும்பை சூடிப் போர்க்கெழுந்தான் என்பது புறம்.283 ஆம் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இப்பாடலின் இடையே பாடலடி சிதைவுற்றுள்ளது. புறம்.284 ஆம் பாடல் வேந்தர் வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லே எனத் தூது உரைப்ப உடனே நூலரி மாலை சூடி, வாளொன்றேந்திக் காலால் நடந்து வந்தான் ஒரு வீரன். அவ்வாறு சென்றவன் தன்னைக் கண்டு

புறமுதுகிட்டோடியவனைப் பார்த்து நகுதல் இப்பாடலுக்குள் அடக்கப்பட்டுள்ளது. தான் ஒருவனாக நின்று பெரும்போர் புரிந்தான் என்ற செய்தி புறம்.311 ஆம் பாடல் கூறுகிறது.

மூதின் முல்லை

புறம்.288 ஆம் பாடல் மூதின் முல்லைப் பாடலாகும். இது மறக்குடிப் பெண்ணின் வீரத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது. வாகைத்திணையில் மூதின் முல்லைப் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. போர்க்களத்தில் வீழ்ந்த மறவனை அவள் மனையோள் அவன் மார்பைத் தழுவிப் பருந்துகள் தீண்டா வண்ணம் பார்த்துக் கொண்டாள் என்ற செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது.

களிற்றுடனிலை

புறம்.307 ஆம் பாடல் இத்துறைக்குரியது. வேந்தனுக்காக யானையின் மேல் நின்று போர் செய்து மாண்ட வீரர் பற்றியது.

நாழிலாட்டு

புறம்.309, 310 ஆம் பாடல் இத்துறைக்குரியது. மேற்கண்ட பாடல்கள் ஒரு போர் வீரன் பாசறையிலுள்ளான் எனக் கேட்டு ஓடுகின்ற பகைவரைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

இவ்வகையில் முழுமையாகத் தும்பைத் திணைப் பாடல்களைப் பார்க்கும்போது, இவை முழுக்க வீரர்கள் பற்றிய பாடல்களாகவே உள்ளதைக் காண முடிகிறது. உண்மையில் 'தும்பை தானே நெய்தலது புறனே' எனக் கூறப்பட்ட முறையில் நெய்தலுக்கான கருப்பொருளை இங்கு எப்பாட்டிலும் காண முடியவில்லை. எனவே தும்பை வெறுமனே போர்முறை பற்றிய பாடல்கள் எனக் கூறுதலே பொருந்தும்.

வாகைத்திணை

வாகைத்திணைக்குரியனவாகப் புறநானூற்றில் 81 பாடல்கள் உள்ளன. இவை போர் அரசரின் வீரம் முதலியவற்றைச் சித்தரிக்கின்றன. “போரையே குறித்த புறத்திணை பகுப்பைப் போரில்லா உலகியல் நெறிகளிலும் செல்லுமாறு எண்ணியவர் தொல்காப்பியர்”⁴⁴ என்று கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார்.

“போர்த்தொழில் அல்லாப் பிறதொழில் புரிவோரும் வாகைக்குரியர்”⁴⁵ என இளம்பூரணர் உரை வகுக்கிறார்.

“அகத்துறையிலும் வாகை இடம் பெறும்”⁴⁶ என அவ்வாசிரியர் குறிக்கின்றார். மேற்கண்ட குறிப்பிலிருந்து வாகைத்திணை போர் அல்லாத சமூகத்தைக் குறிப்பதாகவும் இருந்துள்ளது எனலாம்.

அரசவாகை

அரசவாகைத்துறைப் பாடல்கள் அரசனது வெற்றியைக் கூறுவனவாகும். இது புறம்.17, 19-23, 25-26, 31, 33, 37, 42-44, 51-54, 61, 66, 76-79, 81-82, 93-94, 98-100, 104, 125, 167, 174 ஆகிய பாடல்கள் அரச வாகைக்குள் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் புறம்.17, 19, 2-23, 25-26, 31, 33, 37, 42-44, 51-54, 61, 66, 76-79, 81-82 போன்ற எண் கொண்ட பாடல்கள் வேந்தரைப் பாடியதாக அமைந்துள்ளன. புறம்.93, 94, 98-100, 104 ஆம் எண் கொண்ட பாடல்கள் அதியமான் பற்றியும், புறம்.125 ஆம் பாடல் மலையமான் திருமுடிக்காரிப் பற்றியும், புறம்.167-ஆம் பாடல் ஏனாதி திருக்கிள்ளி பற்றியும், புறம்.170 ஆம் பாடல் பிட்டங்கொற்றன் பற்றியும், புறம்.174-ஆம் பாடல் சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணனைப் பற்றியும் பாடியவையாய் உள்ளன. அரசவாகைத் துறை வேந்தர், புகழ் பெற்ற குறுநில

மன்னர் ஏனாதிகளாகக் கடமையாற்றியோரின் போர்சிறப்பைக் கூறுமாறு அமைந்துள்ளன.

ஏறாண்முல்லை

ஏறாண்முல்லைத் துறையில் புறம்.86, 296-ஆம் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்விரு பாடல்களிலும் பாடப்பட்டோன் பெயர் தெரிந்தில். “மாறில்லாத முறையில் மறப்பண்பு கனலும் படியான மேன்மேலும் மிகுகின்ற ஆண்மைத் தன்மையினையுடைய குடியொழுக்கத்தை மிகுத்துக் கூறுவது ஏறாண் முல்லைத் துறையாகும். அம்முறையில் மகனொருவனின் ஆண்மைப் பண்பினைச் சிறப்பித்துப் பாடுதலால் இப்பாடல்கள் ஏறாண்முல்லை ஆயிற்று”⁴⁷ என்று ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை உரை வகுக்கிறார். புறம்.285-ஆம் பாடல் சால்புமுல்லையில் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் சான்றாண்மையுடையோர் உயிர் இறக்கும் எல்லையிலும் பரிசில் கொடுப்பதில் குன்றார் என்ற செய்தி காணப்படுகிறது.

வல்லாண்முல்லை

வல்லாண்முல்லைத் துறையில் புறம்.170, 178-181, 313-325 முதலான பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் புறம்.315-ஆம் பாடல் அதியமானை குறிப்பதாகும். புறம்.170-ஆம் பாடல் சேரமான் கோதையின் படைத்துணைவனான பிட்டங்கொற்றனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. புறம்.178, 179-ஆம் பாடல்கள் பாண்டிய வேந்தர்களின் குறுநிலத் தலைவனான “கீரஞ்சாத்தன்”⁴⁸ நாலை கிழான் நாகன்”⁴⁹ என்பவர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. சோழ வேந்தர்களின் குறுநிலத் தலைவனான “ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன் மாறன்”⁵⁰ என்பவனைப் பற்றிப் புறம்.180 ஆம் பாடல் பேசுகிறது. இப்பாடல் பாணாற்றுப்படைக்குரியது என்று ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை துறை வகுத்துள்ளார். பாணர்களை ஆற்றுப்படுத்தும்

முறையில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. புறம்.181-ஆம் பாடல் மன்னரின் போர்த்திறன், கொடைத்திறன்களைக் கூறுவதோடு அவன் தொடர்ந்து போரே தொழிலாகப் போகின்றவன் என்று எடுத்துக்காட்டுகிறது.

போரில் வெற்றி கொண்டு வாகைகூடி மேம்பட்ட தலைவர்களைக் கண்டு பாடியதாக புறம்.313-320, 322, 324, 325 முதலான பாடல்கள் சுட்டி நிற்கின்றன. இவற்றில் புறம்.321 ஆம் பாடல் தலைவன் சென்னியின் ஊர் அமைந்த நாட்டின் இயல்பை எடுத்தோதுகிறது. கோழிகளை வளர்த்தல், போர் செய்து வெற்றி பெறப் பயிற்றுவதாய் மேற்கண்ட பாடல் சுட்டுகிறது. புறம்.323 ஆம் பாடல் ஊர் நலத்தையும், போர் நலத்தையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. இப்பாடலைப் பாடியோன் பெயர் தெரியவில்லை. பாடப்பட்டோன் பெயரும் தெரியவில்லை. இப்பாடலின் 3 ஆம் வரி சிதைந்துள்ளது. இவ்வகையில் முழுமையாக வல்லான் துறைப் பாடலை நோக்கும்போது 17 பாடல்களில் 12 பாடல்கள் படை மறவர்களைக் குறிப்பதாக அமைவது எண்ணுவதற்குரியது.

பார்ப்பன வாகை

வாகைத்திணையுள் பார்ப்பன வாகைத்துறையில் இரண்டு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவை (புறம்.166, 305). பார்ப்பான் விண்ணந்தாயன் செய்த வேள்வி விருந்தில் ஆவூர் மூலங்கிழாரும் கலந்து கொண்டார். வேள்வி செய்ததும், விருந்து செய்ததும் கண்டு வியந்த ஆவூர் மூலங்கிழார் நீ இமயம் போல் வாழ்வாயாக என வாழ்த்துவதாக அமைந்த பாடல்,

“நன்றாய்ந்த நீணியிர்ச்சடை
முதுமுதல்வன்வாய் போகா
தொன்று புரிந்த வீரிரண்டின்

என் நாணப் பலவேட்டும்
மண் நாணப் புகழ் பரப்பியும்
அருங்கடிப் பெருங்காலை” ⁵¹

என்பதாகும். புறம்.305 ஆம் பாடல் வேந்தரிடையே போர்க்குரிய பகைமையுண்டாயிற்று. இருவரும் போர்க்கெழாதவாறு அந்தணன் தூது சென்றான். அவ்வந்தணன் சில சொல் சொன்னவுடன் போர் நின்றமையை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

தாபதவாகை

தாபதவாகைத் துறையில் புறம்.251, 252 ஆம் பாடல் இடம் பெற்றுள்ளன. தலைமகனொருவன் காமஞ்சான்ற கடைகோட் காலையில் வீடுபேறு குறித்துத் தவமேற்கொண்டு காட்டில் உறைவதாகப் புறம்.251 ஆம் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது. மணம் புரிந்து இல் வாழ்ந்த காலத்தில் ஒழுகிய திறத்தை விட அவன் தவமேற்கொண்டொழுகிய திறத்தை புறம்.252 ஆம் பாடல் காட்டுகிறது. மேற்கண்ட பாடல்கள் ஆண் துறவுக்குப் பெண் காரணமாக இருக்கின்றாள் என்பதைப் பேசுவதாய் அமைந்துள்ளன.

மூதின் முல்லை

மூதின் முல்லைத் துறையில் புறம்.279, 306, 308, 312, 326-335 எண்ணுள்ள பாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. மூதின் முல்லைப் பாடல்கள் மறக்குடிப் பெண்களின் வீரத்தைக் குறிப்பனவாக அமைந்துள்ளன. மூதின் முல்லைப் பாடல்கள் ஏதும் வேந்தர்க்குரியன அல்ல.

இவ்வாறான மூதின் முல்லைப்பாடல்கள் மகனை, தலைவனை, தந்தையை மறநெஞ்சுடன் போருக்கு அனுப்புகின்ற தாய்மார்களைப் பற்றிய பாடல்களாகவே உள்ளன.

தனது தலைவன் போருக்குச் செல்வதற்காக வேந்துறுவிழுப்பகை எய்த வேண்டும் என மனைவி வேண்டுவதாக புறம்.306 ஆம் பாடலும், புறம்.308 ஆம் பாடலில் வேந்தனைப் புறங்கண்ட சீறூர் மன்னன் புகழப்படுகின்றான். இங்கு அவனது வீரம் பாணனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றது. புறம்.326-இல் வேந்தனுக்காகப் போர் செய்யும் வீரனும் விருந்தயரும் அவன் மனைவியும் புகழப்படுகின்றனர். இப்பாடலில் மகளிர்க்குரிய விருந்தோம்பல் நன்மாண்பு வெளிப்படக் கூறப்பட்டது.

புறம்.327-328, 330-332, 334 முதலானப் பாடல்கள் குறுநில மன்னர்களைப் பற்றிய பாடல்களாகவே உள்ளது. இம்மூதின் முல்லைப்பாடல்கள் வேந்தனுக்குரிய துறைக்குள் வைக்கப்படவில்லை. குறுநில மறக்குடி மன்னர்க்குரியனவாக அமைந்துள்ளன.

மறக்கள வேள்வி, மறக்கள வழி

மறக்கள வேள்வி என்னும் துறையில் புறம்.372 ஆம் பாடலும், மறக்கள வழி என்னும் துறையில் புறம்.368-371, 373 ஆம் பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

இந்தப் பாடல்கள் போர்க்களத்தை ஏர்க்களமாக உருவகித்துப் பாடப்படும் பாடல்கள் ஆகும். சங்ககால அரசியலில் மூவேந்தர்களின் ஆளுமையும், அவர்கள் செய்த போர்களும் முக்கியமானவை. அதன் காரணமாகப் புறநானூற்றில் வேந்தர்களின் போர்களும், போர் நடந்த முறையும் ஏர்க்களத்துக்கும் அங்கு நடைபெற்ற உழவு சம்பந்தமான

செயல்களுக்கும் உவமை ஆக்கப்பட்டுப் பாடப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறான பாடல்கள் இவ்வகைத் துறையில் அமைந்துள்ளன. மேற்கண்ட பாடல்களுள் சேர சோழ மன்னர்கள் புகழப்பட்டுள்ளனர். இது வேந்தருக்குரிய துறையாக அமைந்தது சிறப்புக்குரியது.

பாடாண் திணை

புறத்திணைகளில் பெரியது பாடாணாகும். இத்திணை புறநானூற்றில் 139 பாடல்களையும், பதிற்றுப்பத்தில் 69 பாடல்களையும், பத்துப்பாட்டில் 5 பாடல்களையும், பரிபாடலில் 15 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. இது தொல்காப்பியத்தின் படி கைக்கிளைத் திணைக்குப் புறநானது ஆகும். இத்திணைக்குப் பல் உட்கூறுகள் இருப்பினும், அவற்றை நாம் இரு பெரும் பிரிவுக்குள் வகைப்படுத்திக் கூறலாம். அவ்விரு வகைகளாவன: 1. பரிசில் பெறுதலும் அதன் தொடர்புடைய செய்திகளும் 2. வாழ்த்து மொழிதலும் அதன் தொடர்பான செய்திகளும்.

பரிசில் துறைகளாக விறலியாற்றுப்படை, பாணாற்றுப்படை, புலவராற்றுப்படை, பரிசில் கடாநிலை, பரிசில் துறை, கடைநிலை, பரிசில் விடை, பரிசில் என எட்டுத் துறைகளாகவும், வாழ்த்துத் துறைகளாக இயன்மொழி, வாழ்த்தியல், செவியுறை, பூவை நிலை, குடைமங்கலம், வாண்மங்கலம், உடனிலை என 7 துறைகளாகவும் புறநானூற்றில் பாடாண்திணையின் துறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இப்பாடல்கள் பெரும்புலவர்களையும் அவர்களின் அறநெறி ஆட்சி, கொடை மேம்பாடு, வீரம் ஆகியவற்றைப் போற்றுகின்றன. ஆனால் 'பரிசில்' துறைப்பாடல்களில் புலவர்கள், புரவலர்களிடமிருந்து பரிசில் பெற விரும்புவதை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ கூறுகின்றது. 'வாழ்த்தியல்' துறைப்பாடல்களும் இக்கருத்தே காணப்படுகிறது. ஆனால் இக்கருத்து

வெளிப்படையாகவோ வேறுவிதமாகவோ புலப்படுத்தப்படவில்லை. புறநானூற்றில் 'செவியுறு வாழ்த்து' என்னும் துறையில் 8 பாடல்கள் உள்ளன. ஆனால் இவற்றில் பல வாயுறை வாழ்த்தாகத்தான் துறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பாடாண் திணையில் சேரர்கள், சோழர்கள், பாண்டியர்கள் மற்றும் குறுநிலமன்னர்கள் பற்றி 34 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சேரர்கள்: மாரிவெண்கோ (367), குடக்கோநெடுஞ்சேரலாதன் (368), கடலோட்டிய வேல்கெழுகுட்டுவன் (369), சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் (387), வஞ்சன் (398).

சோழர்கள்: இராசசூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளி (367, 377), செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி (370, 378), குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் (373, 386, 393, 397) நலங்கிள்ளி (282, 400).

பாண்டியர்கள்: கானப்பேர் தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி (367), நெடுஞ்செழியன் (371, 372).

குறுநிலமன்னன்: ஆய்அண்டிரன் (374, 375), ஓய்மான் நல்லியநாதன் (376), ஓய்மான் வில்லியாதன் (379), நாஞ்சில் வள்ளுவன் (380), கரும்பனூர் கிழான் (381, 384), அவியன் (383), அம்பர் கிழான் அருவந்தை (385), சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் (388), ஆதனுங்கன் (3898), அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி (390), பொறையாற்றுக்கிழான் (391), பொகுட்டெழினி (392), சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் (394), சோழநாட்டுப் பிடலூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் (395), வாட்டாற்று எழினியாதன் (396), தாமான் தோன்றிக்கோன் (399).

பாடாண் திணையில் வேந்தர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் பாடல்கள் குறைவாகவே அமைந்துள்ளன என்பதும் புறநானூற்றுக்கும், தொல்காப்பியத்திற்கும் இடையே பகுப்பில் முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன என்பதும் இதன்வழி உணரமுடிகிறது.

கைக்கிளை

கைக்கிளை என்பது பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு என்பர் இளம்பூரணர். ஒருதலைக் காமம் என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.

“காமஞ்சாலா இளமையோள்வயின்
ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தின்
தன்னொடும் அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெறா அன் சொல்லியின்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு”

என்று கைக்கிளைக்குத் தொல்காப்பியர் இலக்கணங்கூறுகிறார். நக்கண்ணையார் புறநானூற்றிற் பாடிய (83, 84, 85) பாடல்கள் இங்கு எண்ணுதற்குரியன. இவற்றைக் “கைக்கிளைப் பாடாண் எனக் கொள்ளுதலே தகும். இவை காதற்பாவனையிற் பாடப்பட்டன”⁵² என்று நா.செயராமன் தம் நூலில் கூறுவது ஏற்கத்தக்கது. மேற்கண்ட பாடல்களைக் கைக்கிளைத் திணையுள்ளும் பழிச்சுதல் துறையுள்ளும் அமைத்தது பொருந்தாது பாடாண் திணையுள் கைக்கிளை வகைப் பாடாண் பாட்டு என வரும் துறையே இதற்குப் பொருந்தும். நச்சினார்க்கினியரும் சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளாத பாடாண் திணைக் கைக்கிளைக்கே இப்பாடலை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டுவார்.⁵³

பொதுவியல்

பொதுவியல் திணை 7 துறைகளைக் கொண்டு இலங்குகிறது. முதுமொழிக்காஞ்சி (18, 27, 28, 29, 74), பொருண்மொழிக்காஞ்சி (24, 75, 121, 182-183, 185-193, 195, 214), கையறுநிலை (65, 112-120, 217-227, 230-245), பெருங்காஞ்சி (194, 362-364), ஆனந்தப்பையுள் (228-229, 246-247, 280), தாபத நிலை (248-250), முதுபாலை (253-256) முதலானத் துறைகளில் 74 பாடல்கள் காணக் கிடைக்கின்றன.

பெருந்திணை

பெருந்திணையில் குறுங்கலி, தாபதநிலை என்னும் துறையில் (143-147) என்று 5 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. மற்றொரு மங்கையை விரும்பி, மனைவியைப் பிரிந்திருக்கும் பேகன், அம்மங்கை மேல் கொண்ட காதலை விடுத்து, மனைவியைக் காதலித்துச் சேருமாறு வேண்டப்படுவதால் மேற்கண்ட பாடல்கள் குறுங்கலி ஆயிற்று. பேகனின் புறவாழ்வில் மட்டுமின்றி, அகவாழ்விலும் ஆர்வலராய் விளங்கிய கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் ஆகிய புலமைச் சான்றோர் நால்வரும் அவனை நயந்து பாடி மனைவியைச் சேருமாறு மாண்புறுத்தினர்.

தொல்காப்பியர் கூறியாங்கு அகத்திணையைப் போலவே புறத்திணைகளும் ஏழு பிரிவுகளை உடையது. ஆனால் இடைக்காலப் பன்னிருபடலமும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் புறத்திணையைப் பன்னிரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டதாக வகுக்கின்றன.

ஐந்து திணைகளில் இயற்பெயர்கள் இடம்பெறக்கூடாது என்பது தொல்காப்பியர் வகுத்த விதியாகும். இது கைக்கிளைக்கும், பெருந்திணைக்கும் விரிவுபடுத்தப் பெற்றது. கைக்கிளைப் பெருந்திணையில்

இயற்பெயர்கள் இடம் பெறுமாயின் அவை அகத்திணைப் பகுப்பில் இடம் பெறா. இதனை கருத்திற்கொண்டே, பிற்கால இலக்கணிகள் இவ்விரண்டையும் புறத்திணையின் இறுதியில் சேர்த்தனர்.

பதிற்றுப்பத்து அமைப்பு முறை

பதிற்றுப்பத்து ஒரு புறத்திணை நூலெனினும் இதன் அமைப்புப் புறநானூற்றினும் வேறானது. ஐங்குறுநூற்றைப் போலவே பத்துப்பத்தாகப் பாடப்பெறும் அமைப்பை இந்நூலிற் காணலாம். இந்நூலில் கிடைக்கும் 80 பாடல்கள் சேர அரசர் எண்மர் மீது பாடப்பெற்றுள்ளன. புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் போலவே வெற்றிச்சிறப்பு, கொடை, வீரம், புகழ் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாக இந்நூலில் அமைகின்றது. இந்நூலின் முதற்பத்தும் இறுதி பத்தும் கிடைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு பாடலிலும் துறை, வண்ணம், தூக்கு எனப் பெயர்த்தலைப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. குறிப்பாகப் பதினேழு திணை, துறை வகைகள் இந்நூலுள் இடம் பெற்றுள்ளன.

துறை வகை

இயன்மொழி வாழ்த்து (18, 20, 24, 43, 48), உழிஞையரவம் (77), ஒள்வாள் மலை (56), களவழி (36), காட்சி வாழ்த்து (41, 54, 61, 64, 82, 90) காவன் முல்லை (89), குரவை நிலை (52), செந்துறைப்பாடாண்பாட்டு (11-17, 21, 27, 31-32, 37-38, 42, 44-47, 53, 55, 58-59, 62, 66, 68, 70-76, 79, 85-86, 88), தும்பையரவம் (34, 83), நாடு வாழ்த்து (28), பரிசிற்றுரைப் பாடாண்பாட்டு (19, 65), பாணாற்றுப்படை (67), பெருஞ்சோற்று நிலை (30), முல்லை (81), வஞ்சித்துறைப்பாடாண்பாட்டு (22-23, 25-26, 29, 33, 50-51, 69, 80) வாகை (39, 84), வாகைத்துறைப் பாடாண்பாட்டு (35), விறலியாற்றுப்படை (40, 49, 57, 60, 78, 87) முதலான துறைகளில் புலவர்கள் மன்னர்களைப் பாடியுள்ளனர். திணை வகை என்று

குறிப்பிடும் பொழுது, வெட்சி, உழிஞை, வாகை, தும்பை, பாடாண் என 5 திணைகளில் 80 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களின் ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் ஒரு பதிகம் காணப்படுகிறது. இப்பாடல்களின் இறுதியில் பாட்டின் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பெயர் என்பன குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இப்பதிகத்தில் யார் பாடினார், யாரைப் பாடினார், பாடப்பட்டவரின் புகழ் போன்ற விடயங்கள் விளக்கிக் கூறப்படுகின்றன.

துறை வகைப்பாடு

பதிற்றுப்பத்தில் காணப்படும் 18 துறைகளில் காட்சி வாழ்த்து, நாட்டு வாழ்த்துத் தவிர ஏனைய துறைகள் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு, வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு, விறலியாற்றுப்படை முதலான துறைகளில் பாடல்கள் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளன.

செந்துறைப்பாடாண்பாட்டு

பாடாண் திணைப் பாடல்களில் பதிற்றுப்பத்தில் அதிக துறை எண்ணிக்கையில் பாடப்பெற்ற துறை செந்துறை பாடாண்பாட்டாகும். செந்துறை என்பதற்கு ஆடற்கேற்ற பாடல் என்பது பொருளாகும். இதற்கு,

*“வழக்கியன் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியுங் கருதிய பாங்கினு
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினுஞ் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வரை வின்றாங்கே”* ⁵⁴

என்று தொல்காப்பியம் இலக்கணம் கூறுகிறது. “செந்துறையாவது விகார வகையான் அமரராக்கிச் செய்யும் அறுமுறை வாழ்த்தினைப் போலாது உலகினுள் இயற்கை வகையான் ஒழுகிய மக்களைப் பாடுதல்”⁵⁵ என இதற்கு

உரைத் தருகிறார் நச்சினார்க்கினியர். செந்துறை என்பது மக்களை மக்களாகவே வைத்து இயல்பாக அவரின் புகழைப் பாடுவது ஆகும். இரண்டாம் பத்தின் ‘புண்ணுமிழ் குருதி’ என்ற பதிகம் இமயவரம்பன் பகைவரைக் கூரிய வாட்பகையால் அறுத்ததால் அவர் புண்ணிலிருந்து வெளிப்படும் குருதி வெள்ளம் அகழியின் நிறத்தை மாற்றுகின்றது என்றும், பகைவரின் காவல் மரமான கடம்ப மரத்தை அறுத்து முரசு செய்து வெற்றி மாலை சூடியவன் என்றும் இயல்பாகப் புகழ்ந்து கூறுகின்றார். இதனை,

**“வயவர் வீழ வாளரின் மயக்கி
இடங்கவர் கடும்பி னரசு தலை பணிப்பக்
கடம்பமுத றடிந்த கடுஞ்சின வேந்தே
தாரணி யெருத்தின் வாரல் வள்ளுகிர்”** ⁵⁶

என்ற பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பாடல் எடுத்து மொழிகிறது.

போர்க்களத்துக்குரியவர்களாகப் பெண்களை மறுத்திருந்த சங்க இலக்கியத்திற்குள், விறலி, பாடினி போன்ற கலைஞர்களும் போர்க்களம் சென்று வீரர்களுக்கு இசைக்கலை வழியாக மறம் ஊட்டியவர்களாக இருந்தனர் என்ற செய்தி தொல்குடி மக்களின் வீரத்தைப் பறைசான்றுகின்றது. மேலும் இவர்கள் போர்க்களத்தில் விழுப்புண் பட்ட வீரர்களுக்கு மருத்துவஉதவியைச் செய்தவர்களாகவும் இருந்துள்ளமை பதிற்றுப்பத்தின் வழி அறிய முடிகிறது.

**“இரும்பனம் புடையல், ஈகை வான் கழல்
மீன்தேர் கொட்பின் பனிக்கயம் மூழ்கிச்
சிரல் பெயர்ந்தன்ன நெடுவள் ஊசி
நெடுவசி பரந்த வடுவாழ் மார்பின்”** ⁵⁷

மேற்சொன்ன பாடலில் வீரனது மார்பின் புண்ணைத் தைப்பதற்குப் பயன்பட்ட ஊசி “மீன் கொத்திப் பறவையானது அலகோடு ஒப்பிட்டு உவமையாக்கப் பட்டுள்ளது.

வஞ்சித்துறைப் பாடாண் பாட்டு

படையெடுத்துச் செல்லும் செலவின்மைக் கூறினமையால் இது வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு எனப் பெயர் பெற்றது. இத்துறையில் 10 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளது.

“வாடாவஞ்சி தலைமலைந்து
கூடார்மண் கொளல் குறித்தன்று” ⁵⁸

என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் ஐயனாரிதனார் இதற்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார். இவற்கு முன்னரே தொல்காப்பியர்,

“எஞ்சா மண்ணைச் வேந்தனை வேந்த
னஞ்சுதகத் தலைச்சென்றடல் குறித் தன்றே” ⁵⁹

என்று இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இத்துறையைப் பயன்படுத்தி மூன்றாம் பத்தில் ‘கயிறுகுருமுகவை’யில்,

“நாடு கெழு தண்பணை சீறினை யாதலின்
குடதிசை மாய்ந்து குணமுதற் றோன்றிப்
பாயிரு ளகற்றும் பயங்கெழு பண்பின்
ஞாயிறு கோடா நன்பக லமையத்து” ⁶⁰

என்று பாலைக் கௌதமனார் பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவனைப் புகழ்கின்றார். போர் புரிவதற்குச் செல்லும் தன்மையைப் புகழ்ந்தும் பாடுவதால் இது வஞ்சித்துறைப் பாடாண் பாட்டாகத் திகழ்கிறது.

“வான் மருப்பிற் களிற்றியானை
மாமலையிற் கணங்கொண்டவர்
எடுத் தெறிந்த விறன் முரசம்
கார் மழையிற் கடிது முழங்கச்” ⁶¹

என்ற பாடல் வரியில் வெள்ளிய கொம்புகளையுடைய களிற்றியானைகள், பெரிய மலைகள் போலக் கூட்டங்கூட்டமாகத் திரண்டு நிற்கவும்

குறுந்தடிகளை எடுத்து அடிக்கப் பெற்ற வெற்றி முரசுகளின் ஒலியானது கார்காலத்து மேகங்களில் இடி முழக்கத்தைப் போன்று ஒலிக்கும். பனம்பூ மாலை அணிந்த தோள்கள், கழல் அணிந்த கால்கள், எண்ணில் அடங்காப் போர் அடையாளங்களைப் பெற்ற பெரிய மார்புகள், எப்போதும் வாளோடும் தோற்றமளிக்கின்ற இந்த அரசன் முன்னே பகைவர் யாரும் நிற்கத் தயங்குவர். பகைவர் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டித் திறையைச் செலுத்துவர். பல நாட்டவரும் சிறப்பித்துப் போற்றத்தக்கவனாக அரசன் விளங்குகிறான் போன்ற செய்திகள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பெருஞ்சோற்று நிலை

பெருஞ்சோற்று நிலை என்பது வஞ்சியின் ஒரு துறையாகும்.

“பிண்டமேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்” ⁶²

என்று தொல்காப்பியமும்,

*“திருந்தார் தெம்முனை தெறுகுவர் இவரெனப்
பெருஞ்சோ றாடவர் பெறுமுறை வகுத்தன்று”* ⁶³

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் இதற்கு இலக்கணம் பகர்கின்றது.

பெருஞ்சோற்று நிலை என்பது மன்னன் போருக்குச் செல்வதற்கு முன் வீரர்களுக்கு உணவிட்டு மகிழ்வது ஆகும். மூன்றாம் பத்தின் ‘புகுன்ற ஆயம்’ என்பது பெருஞ்சோற்று நிலைப் பாடலாகும்.

*“இணர்ததை ஞாழற் கரைகெழு பெருந்துறை
மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் நெய்தற்
பாசடைப் பனிக்கழி துழைஇப் புன்னை*

*முழவியிழ் மூதூர் விழவுக்காணூஉப்பெயரும்
செழும்பல் வைப்பிற் பழனப் பாலும்*

ஏன லுவர் வரகுமீ திட்ட
கான்மிகு குளவிய வன்புசே ரிருக்கை
மென்றினை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்” ⁶⁴

தினைக் கொல்லையை உழுது பயிர் செய்யும் குன்றவர். வரகின் மேலே வேயப்பட்ட வைக்கோலின் மீது காட்டு மல்லிகை வளரும் அன்பு பொருந்திய மனைகளில் மெல்லிய திணை மாவை வரும் விருந்தினர்க்கு முறைமுறையாக அளிப்பான் மன்னன் போன்றவை இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

விறலியாற்றுப்படையும் பாணாற்றுப்படையும்

பரிசில் பெற்ற ஒருவர் தாம் பெற்ற தலைவன் ஊர் முதலியவற்றைக் கூறி அவனிடம் விறலியை ஆற்றுப்படுத்துவது விறலியாற்றுப்படை ஆகும்.

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியு
மாற்றிடைக்காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்” ⁶⁵

என்பது ஆற்றுப்படையின் இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். பதிற்றுப்பத்தில் ஆறு பாடல்களில் விறலியையும், ஒரு பாடலில் பாணனையும் ஒரு பாடலில் புலவரையும் ஆற்றுப்படுத்துகின்றனர்.

“செல்லா யோதில் சில் வளை விறலி
மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கித முணிந்து
மெல்லியன் மகளி ரெழினலஞ் சிறப்பப்
பாணர் பைம்பூ மலைய விளையர்

தொழில் புகல் யானை நல்குவன் பலவே” ⁶⁶

விறலி நரம்புக் கருவி மீட்டி பாலைப்பண்ணை எழுப்பித் தழுஞ்சித்துறைப் பொருளாகப் பாட்டைக் குரலெடுத்துப் பாடிய படிச் செல்ல

யாமும் செல்வோம். விறலியர்கள் மன்னர்களைச் சார்ந்து பாடியும் ஆடியும் கலைநிகழ்ச்சிகள் நடத்தி பரிசில் பெற்று அப்பரிசில்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவர். இவர்கள் மன்னர்கள் அன்றிப் பிறரைப் பாடிப் பரிசில் பெற்று வாழ்க்கை வாழ்ந்துள்ள பதிவுகள் கிடைக்கவில்லை. மன்னர்களிடம் பெற்ற பரிசில்களுக்கு நன்றிக்கடனாக மன்னர்களின் வெற்றிச் சிறப்புகளை மக்களிடம் எடுத்துச் சொல்லும் ஊடகக்காரர்களாக விறலி, பாணன் முதலியோர் செயல்பட்டுள்ளனர் என்பது இந்நூல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

பாணன் போரினை மேற்கொண்ட மன்னனின் வீரதீரச் சிறப்புகளை எடுத்துக்கூறிப் பரிசில் பெற்றதோடு மட்டுமின்றித் தன் சுற்றத்தாரும் இதுபோன்ற பரிசில் பொருளைப் பெற வேண்டும் என ஆற்றுப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைகிறது. இதற்கு காட்டாக,

*“சார்ந்து எழில் மறைந்த சான்றோர் பெருமகன்
மலர்ந்த காந்தள் மாறாது ஊதிய
கரும்பறைத் தும்பி சூர் நசைத்தா அய்
பறைப்பண் அழியும் பாடு சால் நெடுவரை”* ⁶⁷

என்ற வரிகளில் காட்டலாம். இப்பாடல் வரிகள் மன்னனின் வெற்றிச் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதாகவும், புகழ்ந்துரைப்பதாகவும் அமைகின்றன. இப்பாட்டு பாணன் ஒருவன் தன்னை ஒத்த பாணன் ஒருவனுக்கு விளக்கும் பாடலாகும். பதிற்றுப்பத்தில் கூத்தரும் பொருநரும் எங்கும் ஆற்றுப்படுத்தப் படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இயன்மொழி வாழ்த்து

இயன்மொழி வாழ்த்தாவது புகழ், கொடை, வீரம் ஆகிய இயல்பை எடுத்துக் கூறுவதாகும். இதற்குத் தொல்காப்பியம்,

**“கொடுப்போ ரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலு
மடுத்தார்ந் தேத்திய வியன்மொழி வாழ்த்தலுஞ்” 68**

என்று இலக்கணம் கூறுகிறது. “தலைவனெதிர் சென்று ஏறி அவன் செய்தியையும் அவன் குலத்தார் செய்தியையும் அவன் மேலே ஒற்றிப் புகழ்ந்த விதம் பாடுவது இயன்மொழி வாழ்த்தாம்”⁶⁹ என்று நச்சினார்க்கினியர் இதற்கு உரை வகுக்கிறார். இக்குடி பிறந்தோர்க்கெல்லாம் இக்குணங்கள் இயல்பென்றும், அவற்றை நீயும் இயல்பாக உடையென்றும், அன்னோர் போல எமக்கு நீயும் இயல்பாக ஈயென்றும் உயர்ந்தோர் கூறி அவனை வாழ்த்துதலின் இயன்மொழி வாழ்த்தாயிற்று. பதிற்றுப்பத்தில் ஆறு பாடல்கள் இயன்மொழி வாழ்த்துத்துறையில் அமைந்துள்ளன.

**“அறம்புரி யந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகி
ஞால நின் வழி யொழுகப் பாடல் சான்று
நாடுடன் விளங்கு நாடா நல்லிசைத்
திருந்திய வியன் மொழித் திருந்திழை கணவ” 70**

அந்தணர் உரைத்த ஒழுகலாறுகள் வழியே தப்பாது ஆட்சி புரிகின்ற நல்ல மொழிகளை அதாவது மறை மொழிகளைப் பேசுகின்ற மனைவியைப் பெற்ற கணவனாகப் பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவன் விளங்குகிறான்.

**“பைம்பொற் றாமரை பாணர்ச் சூட்டி
ஒண்ணுதல் விறலியர்க் காரம் பூட்டிக்
கெடலரும் பல்புகழ் நிலைஇ நீர் புக்குக்
கடலொ டுழந்த பனித்துறைப் பரதவ” 71**

என்னும் பாடல் வரிகளின் மூலம், தாமரை மலரைப் பாணர்க்குச் சூட்டியும், பொன்னெரி மாலைகளை விறலியர்க்குச் சூட்டியும் பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவன் கலைஞர்களைப் பாட ஊக்கப்படுத்தியதோடு பாணர் மற்றும் விறலியரின் இளைய தலைமுறையினருக்கும் சேரனின் புகழை எடுத்துச் சொல்வது புலனாம்.

பரிசிறுறைப் பாடாண் பாட்டு

“பரிசில் துறை” என்பதும் “பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்”⁷² என தொல்காப்பியரால் குறிப்பிடப்படும் ஒரு துறையாகும். பதிற்றுப்பத்தில் 19, 65 ஆம் பாடல் பரிசிறுறைப் பாடாண்பாட்டு என்னும் துறையைச் சார்ந்தனவாகும்.

“கொள்ளை வல்சிக் கவர்காற் கூளியர்
கல்லுடை நெடுநெறி போழ்ந்து கரனறுப்ப
ஒண் பொறிக் கழற்கால் மாறா வயவர்
திண்பிணி யெஃகம் புலியுறை கழிப்ப
செங்கள விருப்பொடு கூல முற்றிய
உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
மண்ணுறு முருசங் கண்பெயர்த் தியவர்”⁷³

போர்க்களத்தையும் இல்லத்தரசி சேரமாதேவியின் காத்திருத்தல் சிறப்பையும் பேசக்கூடிய பாடலாக இப்பாடல் அமைகிறது. இது பாணன் கூற்றாக அமைகிறது. சேர மன்னன் பகைப்புலத்தில் வழிப்பறிச் செய்து கொள்ளையடித்துப் பெற்ற பொருள்களைத் தன்படை வீரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வாரி வழங்கக் கூடியவன் என்று இதில் பேசப்படுவதால் இது பரிசில் துறைப் பாடாணாயிற்று.

வாகை, வாகைப்பாடாண், களவழி

இவை மூன்றும் வெவ்வேறு துறைப் போலத் தோன்றினாலும் அனைத்தும் வாகை சூடிய வெற்றியைப் பாடுவதால் வாகைப்பாடாண் துறை ஆனது. மன்னன் பகைவரை வெற்றி கொண்டதைப் பாடுவது வாகையாகும்.

களவழியும் மன்னனின் போர்க்கள வெற்றியைப் பாடுவது ஆகும். களவழி என்னும் துறையில் பாலைக் கௌதமனார் பல்யானை

செல்கெழுக்குட்டுவனைப் புகழ்கின்றார். இதுவே பின்னர் களவழி நார்பதும் பரணியும் பாட முன்னோடியாக அமைந்தது என அறியலாம்.

வாகைத்துறையில் (39, 84), வாகைத்துறைப் பாடாண்பாட்டு துறையில் (35), களவழித்துறையில் (36) முதலான பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

வெட்டுண்டு கிடக்கும் யானையின் துதிக்கைகள், பனைமரங்கள் போலச் சாய்ந்து கிடக்கின்றன. போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட குதிரைகளும், களிறுகளும் இறந்துபட்டுக் கிடக்கும் சடலங்களின் ஊடாக இறந்து கிடக்கின்றன. வீரர்களின் சடலங்கள் குருதி வெள்ளத்தில் மிதக்கின்றன. நல்ல விருந்தெனக் கழுகுகள் மேய்ந்து பறந்து திரிகின்றன. இதனை,

*“பனைதடி புனத்திற் கைதடிபு பலவுடன்
யானை பட்ட வாண்மயங்கு கடுந்தார்
மாவு மாக்களும் படுபிண முணீஇயர்
பொறித்த போலும் புள்ளி யெருத்திற்
புன்புற வெருவைப் பெடைபுணர் சேவல்”* ⁷⁴

என்ற பாடல் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. களவழி என்னும் துறையில் அமைந்த பாடல் போர்க்களக் காட்சி போல் மையப்படுத்தி பேசப்படுவதாகும்.

உழிஞையரவம்

உழிஞையரவம் என்பது உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பைக் கூறும் துறையாகும். தான் கருதியதனை முடித்த வேந்தனது புகழைப் பாடுதல் உழிஞையரவம் ஆகும். இதற்குக் காட்டாக,

*“மன்பதை பெயர வரசுகளத் தொழியக்
கொன்று தோளோச்சிய”* ⁷⁵

காட்டலாம். இதில் போர்க்களத்தில் பகையரசரைக் கொன்று ஒழித்த வாழியாதனின் புகழைப் பாடியுள்ளார் கபிலர். ஊர்களிலே யாரும் துணங்கை போற்றிப் போர்க்களத்தே பகைவரை வென்று ஆடுவது 'துணங்கை' என்பதால் இதனை இத்துறையில் அமைந்த பாடல் என்றும் கூறலாம்.

**“எனப்பெரும் படையனோ சினப்போர்ப் பொறையன்
என்றனி ராயி னாறு சொல் வம்பலிர்**

மீபிணைத் துருண்ட தேயா வாழியிற்” ⁷⁶

என்ற பாடல் வழியே படை மறவர் கூட்டத்தை அழித்து அப்போர்க்களத்தில் அரசர் துணங்கைக் கூத்து ஆடினர் என்று கூறப்படுகிறது.

தும்பையரவம், ஒள்வாள் அமலை, குரவை நிலை

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் இம்மூன்றும் தும்பையின் துறைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் கூறும் தானைநிலையும் தும்பையரவமும் ஒன்றே. ஒள்வால்நிலையும், வாளோர் ஆடும் அமலையும் ஒன்றே. குரவை நிலை என்பது முன் தேர்க்குரவை நிலைப் பாடியதே ஆகும்.

வெற்றி பெற்ற மன்னன் தனது படைக்குத் துணையாய் இருந்தோரைச் சிறப்புச் செய்வது தும்பையரவம். தானை நிலையும் இதனையே கூறுகின்றது. பதிற்றுப்பத்தில் (34, 83) முதலான பாடல்கள் இதையே எடுத்துக் கூறுகின்றன.

**“மாறா மைந்தர் மாறுநிலைதேய
முரைகடைப் பெருஞ் சமம் ததைய ஆர்ப்பு எழ
அரைக படக் கடக்கும் ஆற்றல்”** ⁷⁷

இப்பாடலில் மன்னனின் சிறப்பை முன் நிறுத்தாது போர் வீரர்களையும், போர்க்களங்களில் பயன்படுத்தப்படும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் முன்னிலைப்படுத்தி இருப்பது சிறப்புக்குரியதாகக் கப்படுகிறது.

வாள் ஏந்தி வீரர்கள் ஆடும் ஒலி மிகுந்த ஆடலே வாளோர் ஏந்திய அமலை. இது ஒள்வாள் அமலை ஆகும். பதிற்றுப்பத்தில் இது 56 ஆம் பாடலாக அமைந்துள்ளது. குரவை என்பது வெற்றி பெற்ற மன்னன் தேரிலிருந்து ஆடியதாகக் கூறப்படுவது ஆகும். இத்துறையில் 52 ஆம் பாடல் அமைந்துள்ளது.

முல்லை, காவன்முல்லை

‘வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே’ என்னும் நூற்பாவிற்கு ஏற்ப முல்லை, காவன்முல்லை என்னும் துறைச் சார்ந்த பாடல்கள் வஞ்சித்துறை பாடாண்பாட்டாகவே பாடப்பட்டுள்ளன. பதிற்றுப்பத்தில் முல்லைத்துறையில் 81 ஆம் பாடலும், காவன்முல்லைத் துறையில் 89 ஆம் பாடலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

“களிறு பாய்ந்து இயலக் கடு மா தாங்க
ஒளிறு கொடி நுடங்கத் தேர்திரிந்து கொட்ப
அரசு புறத் திறப்பினு மதிர்விலர் திரிந்து” ⁷⁸

என்ற முல்லைத் துறைப்பாட்டு நாட்டைப் பகையரசனின் படையிடம் இருந்து காத்தலைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

எல்லாப் படையினும் சிறப்பானது வேற்படையாகும். இரும்பொறை வேற்படையினைச் சிறப்பாகக் கொண்டு விளங்கக் கூடியனவாக இருக்கிறான். வேற்படை துணையோடு பல போர்களில் வெற்றி பெற்றவனாக விளங்குகிறான். அரசியல் பிழையாது அரசு முறை செய்யக் கூடியவனாக விளங்குகிறான். அவ்வாறு நாடுகாவற் கூறினமையால் துறை காவன் முல்லை ஆயிற்று என்பதை,

“நன்பல் லூழி நடுவுநின் றொழுகப்
பல்வேலிரும்பொறை நின்கோல் செம்மையின்
நாளி னாளி னாடு தொழு தேத்த
உயர்நிலை யுலகத் துயர்ந்தோர் பரவ
அரசியல் பிழையாது செரு மேந்தோன்றி” ⁷⁹

என்ற பாடல் வரிகள் காட்டி நிற்கின்றன.

நாடு வாழ்த்து காட்சி வாழ்த்து

மன்னனது நாட்டினை வாழ்த்துவது நாடு வாழ்த்து. நின்னைக் காணவந்தேன் எனக் காட்சிப்படுத்திப் பாடுவது காட்சி வாழ்த்து. பதிற்றுப்பத்தில் நாடு வாழ்த்துத்துறையில் இடம்பெற்ற 28-ஆம் பாடல் போரையும் உற்பத்திச் சமூகத்திற்கு அடிப்படையாக வைத்துப் பாடுவதோடு நலவாழ்வையும் அடிப்படைகளாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று பேசுகிறது. சேரன் தனது நாடு காக்கும் சிறப்பைக் கூறி நின்றலின் நாடு வாழ்த்தானது. காட்சி வாழ்த்தில் 41, 54, 61, 64, 82, 90 முதலான பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“பாடிக் காண்கு வந்திசின் பெரும” ⁸⁰

என்ற பாடலடியில் பரிசில் பெற வந்துள்ள பாணன் மன்னனைக் காட்சிப்படுத்திப் பாடியுள்ளான். பாசறை பற்றிய விளக்கமும் மன்னன் கொண்டுள்ள செல்வம் பற்றிய விளக்கமும் கொண்ட பாடலாக இஃது அமைகிறது.

“வள்ளியை யென்றலின் காண்கு வந்திசினே” ⁸¹

என்ற பாடல் வரியில், வள்ளன்மையுடையென்று நீ சான்றோரால் பாராட்டிக் கூறப்படுவதால் யான் நின்னைக் காண்டற்கு வந்துள்ளேன். யான் கருதியதை முடித்துத் தருவாயாக என மன்னனது கொடைச் சிறப்பைக் கூறி வாழ்த்தியதன் மூலம் காட்சி வாழ்த்தாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

**“புலர்ந்த சாந்தின் புலரா ஈகை
மலர்ந்த மார்பின் மா வண்பாரி” ⁸²**

என்ற பாடலடி, சேரனின் கொடைச் சிறப்பைக் கூறுகிறது. பூசிய சாந்தின் ஈரம் புலர்ந்தாலும், ஈதற்குக் கொண்ட நெஞ்சின் ஈரம் என்றும் புலராது என்ற சேரனின் பண்பு நலனைப் பற்றிப் பேசுகிறது. ஈகைத் தன்மையும் போர்க்களத்தே உள்ள வீரத்தன்மையையும் புகழ்ந்து பாடவே வந்தேன் எனப் பாசறையில் வீற்றிருக்கும் சேரனிடம் பாடுவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

பதிற்றுப்பத்துச் சேர வேந்தர்களின் வீரத்தையும், கொடையையும் மிகுதியாகப் புகழ்கின்றது. திணை, துறை, வண்ணம், தூக்கு, பதிகம் முதலியவற்றைத் தனக்குள் அடக்கிப் பல வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. குடிமக்களைக் காத்தல், புலவர்களின் நிலை, மகளிர் நிலை, வெற்றிச்சிறப்பு, ஈகை, பேராற்றல் மற்றும் மனித வள மேம்பாட்டிற்குத் தேவையான அனைத்து வாழ்வியல் செய்திகளையும் வெளிப்படுத்திக் காலத்தையும்வென்று நிற்கிறது.

பதிற்றுப்பத்தும் பாடல் தலைப்புகளும்

தலைப்பு ஒரு நூலின் நுழைவாயில் ஆகும். பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் தலைப்பைப் பெற்று எழுதப்பெற்றிருப்பது தனிச்சிறப்பு. ஒவ்வொரு பாடல் தலைப்பும் சேரனின் படைச்சிறப்பு, கொடைச்சிறப்பு, நாடு காவல் சிறப்பு, சேர மன்னரின் உறுப்புகள், சேர மன்னர்கள் வாழ்த்தப்படும் சிறப்பு. பெண் கலைஞர்களைச் சுட்டுவது, இயற்கைக் காட்சிகளைச் சுட்டுவது முதலான பல தலைப்புகளில் 80 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இதில் பாடல் ஒவ்வொன்றிலும் கையாண்டுள்ள சொல்லாட்சித் திறன் எண்ணி வியக்கத்தக்கது. ஒவ்வொரு பாடலிலும் கூறியுள்ள கருத்துக்களில் மையக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சேரரின் படைச்சிறப்பு உணர்த்துவன

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் படைவீரர்கள், நரகத்திற்கு வரும் கொடியோரைத் தண்டிக்கும் நிரைய பாலரைப் போன்று எழுந்து வருவதை “நிரைய வெள்ளம்” என்று இரண்டாம் பத்தின் ஐந்தாம் பாடல் சுட்டுகின்றது.

இளையராகிய பகைவரோடு எழுகின்ற யானைப் படையைக் கண்டாலும் நில்லாது செல்லும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் தானை “நில்லாத்தானை” என ஆறாம் பத்தின் நான்காம் பாடல் கூறுகிறது.

கரையில்லாத வெள்ளம் போன்ற படை என்னும் பொருளுடன் “வரம்பு இல் வெள்ளம்” என்று நான்காம் பத்தின் மூன்றாம் பாடல் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலின் படை வளத்தைக் கூறுகிறது.

கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனின் தூசிப்படை அஞ்சத்தக்கக் கடல் போன்றது என்னும் பொருளில் “வெருவரு புனல் தார்” என்று ஐந்தாம் பத்தின் பத்தாம் பாடல் சுட்டுகிறது.

குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் கேடயங்களின் படைப்பெருக்கம் “பல்தோல் தொழுதி என்று ஒன்பதாம் பத்தின் மூன்றாம் பாடல் சுட்டுகிறது. இம்மன்னனின் போர் செய்து பழகிய யானை “வினை நவில் யானை” என்று குறிக்கப்படுவது சிறப்புடையதாக உள்ளது.

போர்க்குரிய யானை என்று எல்லோராலும் சொல்லப்படுகின்ற யானை “தொழில் நவில் யானை” என்று ஒன்பதாம் பத்தின் நான்காம் பாடல் எடுத்துக் கூறுகிறது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் வேல், பகை மன்னர்களின் துளைத்தற்கரிய மார்பினைத் துளைத்ததின் விளைவைப் புண் உமிழ் குருதி” என்று இரண்டாம் பத்தின் முதலாம் பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சேரரின் கொடைச் சிறப்புப் பற்றியன

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் இரவலர்களின் செல்வமானவன் என்னும் பொருளின் “பரிசிலர் வெறுக்கை என நான்காம் பத்தின் எட்டாம் பாடல் சுட்டுகிறது.

நாட்டிலுள்ள எல்லோரும் காணத்தக்க வகையில் விளங்குகின்ற காட்டுத்தீயைப் போலச் சினத்தீயை வெளிப்படுத்தும் வலிமையுடையனவாய்ப் போர்த்தொழிலை விரும்பும் யானைகள் பலவற்றை பரிசிலர்க்கு அளிப்பான் என்றதனால் ‘நாடுகாண் அவிர்சுடர்’ என நான்காம் பத்தின் பத்தாம் பாடல் அழைக்கப்படுகிறது.

கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் வீரர்களுக்குக் கள்ளைப் பெருமளவுக்கு வழங்கியவன் என்பதால் “தசம்பு துளங்கு இருக்கை” என ஐந்தாம் பத்தின் இரண்டாம் பாடல் சுட்டப்படுகிறது.

செங்குட்டுவன் பணியாட்களின் குடங்களை மேலும் மேலும் நிரப்பிக் கொண்டே இருப்பவன் என்றும், குறையாத கள்ளை அளித்துக் கொண்டே இருப்பவன் என்றும் கூறுவதால் “ஏறா ஏணி” ஐந்தாம் பத்தின் மூன்றாம் பாடலின் தலைப்பானது.

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை பகைவர்களிடமிருந்து கைப்பற்றிய மாக்களைப் பாசறைக் கண்ணிருந்து வரையாது வழங்கியதால் “மாசிதறு இருக்கை” என்று எட்டாம் பத்தின் ஆறாம் பாடல் குறிக்கப்படுகிறது.

குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை படை வீரர்கள் கொணர்ந்த மாக நீங்கிய பொன்னைப் பரிசிலரின் தரமறிந்து அளித்தக் காரணத்தால் “நிழல் விடு கட்டி” என ஒன்பதாம் பத்தின் ஒன்றாம் பாடல் தலைப்பினைப் பெற்றுள்ளது.

பகைவரின் சிறப்புணர்த்துவன

சேர மன்னர் வெற்றி கொண்ட நாடுகள் அவன் படை எடுத்துச் செல்வதற்கு முன்பு, எத்தகைய வளமுடையனவாக இருந்தன என்பதை, “ததைந்த காஞ்சி, தொடர்ந்த குவளை, வெண்கை மகளிர்” என மூன்றாம் பத்தும், ஏழாம் பத்தும் தெரிவிக்கின்றன.

முல்லைநிலப்பகுதி இன மக்களையும், உற்பத்தி வளமை குன்றிய நிலப்பகுதிகளுக்கு உரியவர்களையும் எளிதில் வெள்ளக்கூடியவன் என்பதை “தீம்சேற்று யாணர்” என எட்டாம் பத்தின் ஐந்தாம் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

நெல்லின் மூங்கில் போலும் தாள்கள் செறிந்த கழனி என்னும் பொருளில் “கழையமல் கழனி” என நான்காம் பத்தின் இரண்டாம் பால் பெயர் பெற்றுள்ளது.

“கான் உணங்கு கடுநெறி” என்பதில் பகைவரது நாடுகள் அழிந்தபடியால், கடுமையான நெறியினையும் அகன்ற பெரும் இடங்கள் பாழாக நின்றதனையும் எடுத்துக்கூறியதை மூன்றாம் பத்தின் ஐந்தாம் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

சேரமன்னனது வீரத்தைப் பேசுவதன் ஊடே பகைவர் நாட்டில் மக்கள் இல்லாததால் மனைகள் பீர்க்கங்கொடிகள் படரும் பாழ்மனைகளாயின என்றும் பெரும்பாலான வழிகளெல்லாம் நெருஞ்சி அடர்த்தியாக வளர்ந்து முள்ளுடைமையால் மக்கள் செல்வதற்கரிய

வழிகளாயின என்றும் கூறுகிறார். இதில் நெருஞ்சியின் அடர்த்தியை நெருஞ்சிக் காடெனக் கூறிய அடைச்சிறப்பாலே “காடுறு கடுநெறி” என மூன்றாம் பத்தின் ஆறாம் பாடல் பெயர் பெற்றுள்ளது.

“வளன் அறுபைதிரம்” என்ற இரண்டாம் பத்தின் ஒன்பதாம் பாடல் பகைவரது நாடுகள் சேரனது படையெடுப்பால் வளம் அற்ற நிலையில் ஆயின என்பதனை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

பகைவர் வலிய அருமையான மதிலைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை “வரைபோல் இஞ்சி” என ஏழாம் பத்தின் இரண்டாம் பாடல் பேசுகிறது.

கோட்டை மதில்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறுசிறு படிகளில் பதுங்கி இருந்த வீரர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டி பலவகையான போர் உத்திகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதைக் “குறுந்தாள் ஞாயில்” என்று எட்டாம் பத்தின் முதல் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. பகைவர் வலிமை பெற்ற தோள்களையும், அச்சம் தரும் பார்வையையும் உடையவராய்ச் சுட்டப்பட்டுள்ளனர் என்பதை, புண்ணுடை எறுழ்த்தோள்” என எட்டாம் பத்தின் பத்தாம் பாடல் பேசுகிறது.

சேரரின் நாடு காவல் சிறப்புணர்த்துவன

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் வணிகர் குடிகளைப் பாதுகாத்தும், வேளாளர்களைப் பாதுகாக்கும் மேற்குடிகளைப் பாதுகாத்தும் வருகிறார். மழை தேவையான இடங்களிலெல்லாம் நின் நாட்டில் மழை பெய்கிறது. நோயும் பசியும் நின் குடிகளுக்கு இல்லாமல் காத்துப் பொலிவு பெற்று விளங்குகிறாய் என்று “பூத்த நெய்தல்” என இரண்டாம் பத்தின் மூன்றாம் பாடல் விளக்குகிறது.

‘அடுநெய் ஆவுதி’ என்பது பகைநாட்டை வென்று கொண்டு வந்த பொருளாலால் விருந்தினரை பேணும் பொருட்டு வேள்விப் புகையும் அடிசிற் புகையும் கமழும்படி அரசன் செய்த சிறப்பைக் கூறுவதால் பெயர் பெற்றது.

சேரன் ஆட்சிச் சிறப்பால் விளைவு குன்றவில்லை. எனவே ‘விளைவு’ முட்டுறாது’ என்றார் புலவர். சேர நாட்டில் காவல் இனிது. எனவே குடிமக்கள் கலங்கிப் பதி பெயராமல் தம் இருப்பிடங்களில் வாழ்வார் என்று நாடுகாவல் சிறப்பைப் பற்றி பாலைக் கௌதமனார் கூறுவதால் “உருத்துவருமலிர் நிறை” என்ற மூன்றாம் பத்தின் எட்டாம் பாடல் பெயர் பெறுகிறது.

சேரமன்னரின் உறுப்புகள் பற்றியன

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் போர் வினைக்கண் சென்றமையால் பிரிவுத்துயர் கொண்டாள் அரச தேவி. அவளது மை தீட்டிய கண்கள் உறங்குதற்கினிய பாயிலிடத்தை நீக்கியதால் “துயில் இன் பாயல்” எனக் காரணப் பெயராய் இப்பாடலுக்குப் பெயர் அமைகிறது. பகைவரது மதிலை அழித்து அகநகரைக் கைப்பற்றும் வரை உணவு கொள்வதில்லை என வஞ்சினம் செய்து பகைவரை அழித்தபின் உணவு உண்டான் என்பதனால் “அடுபகை அட்டு மலர் மார்பன்” என்ற இரண்டாம் பத்தின் பத்தாம் பாடல் அப்பெயர் பெற்றது.

எல்லா வீரரும் சொல்லிப் புகழ்ந்ததற்குக் காரணமான யாக்கை உடையவன் என்பதால் “நோய் தபு நோன் தொடை” என்று ஐந்தாம் பத்தின் நான்காம் பாடல் காரணப் பெயராகிறது. வெற்றி மறவர் தம் படைகளைக் கையில் எடுக்கும்போதே பகைவர் மதிலைக் கடக்காமல் “உணவு உண்ணோம்” என்று கூறிப் போருக்குச் செல்கின்றனர் என்று கூறுவதால் “ஏ விளங்கு தடக்கை” என ஆறாம் பத்தின் எட்டாம் பாடல் பெயர் பெறுகிறது.

பகைவர் சேனையைக் கொன்று, போரிடத்தில் வஞ்சியாது எதிர் நின்று, வென்ற வலிமையுடைய பெரிய கைகளையும் வெற்றியைத் தரும் வேலினையும் உடைய பொறையனென்று உலகத்தார் சொல்வதனால் “வெந்திறல் தடக்கை” என்று ஒன்பதாம் பத்தின் ஆறாம் பாடல் பெயர் பெற்றுள்ளது.

குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை கடலைப் போன்ற பகைவரால் தடுத்தற்கு அரிய சேனையை உடையவன். போர்த் தொழிலையுடைய வில்லை மார்பிற் பொருந்த வளைத்து, நாண் உராய்தலால் தழும்பு விளங்கிய வன்மை பொருந்திய பெரிய கைகளையும் நீண்டு அலங்கரித்தாற் போன்ற ஏந்திய திரண்ட தோள்களையுமுடையவன் என்று “வலிகெழு தடக்கை” ஒன்பதாம் பத்துப் பத்தாம் பாடல் பேசுகிறது.

பகைவர் உடலில் தாங்கள் எறிந்த வேல் முதலிய கருவிகளைப் பதிக்கின்றக் காலத்து அவருடைய கை சிவந்து காட்சியளிக்கிறது. இச்சிறப்பால் “செங்கை மறவர்” என்று ஐந்தாம் பத்தின் ஒன்பதாம் பாடல் பெயர் பெறுகிறது.

சேரமன்னர் வாழ்த்தப்படும் விதம் பற்றிக் கூறுவன

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பல்லாழிக்காலம் வாழ்க என வாழ்த்துவதாக “அருவி ஆம்பல்” என்று ஏழாம் பத்தின் மூன்றாம் பாடல் அமைகிறது. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் போர்க்களத்தில் தம் வீரர்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அவர்களுக்குக் கவசம் போலப் போரில் புகுந்து வலியாய் முன்னிற்பவன் என்ற சிறப்பு நோக்கி “சான்றோர் மெய்ம்மறை” என்று இரண்டாம் பத்தின் நான்காம் பாடல் பெயர் பெறுகிறது. “பேரெழில் வாழ்க்கை” என்று ஐந்தாம் பத்தின் எட்டாம் பாடலில் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் காஞ்சியாற்றின் கரையிலுள்ள மணலினும் பல காலம் வாழ்க என வாழ்த்தப்பட்டுள்ளான்.

சேரமன்னனது வெற்றியும் வீரரது சிறப்பும் “வலம்படுவென்று” என்னும் நான்காம் பத்தின் ஏழாம் பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இரும்பொறை, சூரியர்களையொத்த தன் படைத்தலைவர்களோடு சென்று, பகைவர் படை வெள்ளத்தை அழிப்பான். இதற்கு “உருத்து எழு வெள்ளம்” என்று எட்டாம் பத்தின் ஏழாம் பாடல் பொருள் கூறுகிறது.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் முன்னோரும் அவனைப் போல உறுதியான கொள்கையுடன் இந்த மண்ணுலகம் முழுவதையும் ஆண்டார்கள். இதில் வாழியாதன், தன் முன்னோர்க்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டதால் முன்னோரின் வாழியாதன் மேம்பட்டவன் என உணர்த்துவதால் இப்பாடல் “மண்கெழு ஞாலம்” என ஏழாம் பத்தின் ஒன்பதாம் பாடல் பெயர் பெறுகிறது.

சேர மன்னனது போர் முரசினைச் சிறப்பிக்கும் நோக்கில் “ஏவல் வியன்பனை” என நான்காம் பத்தின் ஒன்பதாம் பாடல் அமைகிறது. வேந்தன் பணிக்கும் ஏவலைத் தன் முழக்கத்தால் உணர்த்தும் பெருமையுடைய தன்மை வாய்ந்த போர் முரசினைக் கொண்டவன் களங்காய்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் ஆவான்.

பெண் கலைஞர்களைச் சுட்டும் பெயர்

பெண் கலைஞர்கள் என்பவர்கள் விறலியர்கள். விறலியர் இசைக்கலையோடு நாட்டியக் கலையிலும் சிறப்பு பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். விறலியரைச் சில்வளை விறலி, பல்வளை விறலி, கூந்தல் விறலி, நல்நுதல் விறலி என்று கூறும் வழக்கம் இருந்ததை பதிற்றுப்பத்து வழி அறிய முடிகிறது.

“கூந்தல் விறலியர்” என இரண்டாம் பத்தின் எட்டாம் பாடலில் ஆடலுக்குரிய அம்மகளிர் சில நேரங்களில் மடைத்தொழில் புரிவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டனர் என்று குமட்டூர் கண்ணனார் கூறியுள்ளார். “நல்நுதல்

விறலியர்” என்பதில் அழகிய நெற்றிப் பரப்பை உடையவர்கள் என்று ஐந்தாம் பத்தின் ஏழாம் பாடல் கூறுகிறது.

சிலவாகிய வளையலை அணியும் பருவத்து விறலியர் சேரமானின் வெற்றிச் சிறப்பினையும், கொடைச் சிறப்பினையும் கூறும் தன்மையினால் “சில் வளை விறலி” என்று ஆறாம் பத்தின் ஏழாம் பாடலில் அழைக்கப்பட்டது. சில் வளையிடும் விறலியர்கள் மலர்ந்த வேங்கையைப் போல விளங்கும் மென்மையான இயல்பினை உடையவர்கள் என்பதை,

“..... சில் வளை விறலி
மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கழை அணிந்து
மெல்லியல் மகளிர்” ⁸³

என்னும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

இயற்கைக்காட்சிகளைச் சுட்டுவனவாக அமைவன

ஆண் யானை பக்க மலையைப் பொருந்தி வளர்ந்த ஒளிவிடும் பூக்களையுடைய வேங்கை மரத்தினது அழகுடைய பெரிய கிளையினை வளைத்துப் பிளந்து கரிய பெரிய தலையில் அழகு பெறச் சூடி வருகிறது என்பதை “சுடர் வீ வேங்கை” என்று ஐந்தாம் பத்தின் முதல் பாடலில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் புலவர்.

மாசித் திங்கள் குளிர் மிகுந்த காலம். அப்போது குளிர் தாங்க முடியாமல் விலங்குகள் நடுங்கி நிற்கும். அத்தகைய காட்டு வழியில் பரண்மகன் குளிரால் வருந்துவான். அவன் வருத்தத்தையும் இருளைப் பகலால் போக்குவான் என்னும் பொருள்படும்படி பாடுவதால் “மாகூர் திங்கள்” என ஆறாம் பத்தின் ஒன்பதாம் பாடல் பெயர் பெறுகிறது.

நறுமணம் வீசும் பூங்கொத்துக்களையுடைய துளுவ மாலையை அணிந்த திருமால் என்று சிறப்பிக்கப்படும் சிறப்புக் கருதி “கமழ் குரல் துழாய்” என்று நான்காம் பத்தின் முதல் பாடல் பெயர் பெறுகிறது.

அருவியின் ஓசைக்குப் பறையோசையை உவமையாகக் கூறினமையாலும் அவ்வோசை இவ்வுலகிற்கேயன்றி மேல் உலகிற்கும் கேட்கலாயிற்று எனக் கூறினமையாலும் “பறை குரல் அருவி” என்று ஏழாம் பத்தின் பத்தாம் பாடல் பெயர் பெற்றது.

வழிப்போக்கர்களின் களைப்பைப் போக்கும் உணவாக நிற்பது பலாமரம். அவன் நாட்டு மரங்கள் வழிப்போக்கருள் வேறுபாடு கருதாது கனி கொடுக்கும் அருளுடையது. அதுபோல இரந்து கேட்டு வருபவர் யாராகினும் பொருள் தந்து களைப்பைப் போக்கி வாழ்விப்பவன் சேரன் என்னும் பொருள்படவே “மரம்படு தீங்கனி” என ஆறாம் பத்தின் பத்தாம் பாடல் தலைப்பைப் பெற்றுள்ளது.

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் துணங்கை மகளிரொடு தலைக்கை தந்து விளையாடியது அவன் மனைவியின் ஊடலுக்குக் காரணமாயிற்று. அரசி தன் கையில் வைத்திருந்த செங்குவளை மலரை இரப்போன் கூற்றால் இருகை விரிந்து இறந்தார். இக்காரணத்தாலேயே “சிறு செங்குவளை” என ஆறாம் பத்தின் இரண்டாம் பாடலுக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

இத்தலைப்புகள் இயற்கையைச் சுட்டுவனவாக இருப்பினும், இவற்றின் முன், பின் தொடர்களை இணைத்துக் காணும்போது சேர மன்னர்களின் பல்வேறு சிறப்புகள் புலப்படுகின்றன.

பதிகங்களும் பதிற்றுப்பத்தும்

பொதுவாகப் பதிகம் என்ற சொல் சைவ இலக்கிய உலகில் தேவாரப் பாடல்களுக்குரிய சொல்லாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. பொதுவில் பத்து

பாடல்கள் தொகுப்பினைப் பதிகம் என்று வழங்கும் மரபும் காணப்படுகிறது. ஆயினும் பதிற்றுப்பத்தில் புறநடை போல அமைந்துள்ள செய்யுள்களே பதிகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இப்பதிகங்கள் பாடப்பட்ட மன்னன், அவனது அருஞ்செயல்கள், பாடிய புலவர் போன்ற வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கூறும் அமைப்பாக இலங்குகின்றன. இந்நூல் தொகுக்கப்பட்ட பின்னரே பதிகம் என்ற இலக்கிய வகை உருப்பெற்றிருக்க வேண்டும். இப்பதிகங்களின் கீழ் இடம் பெற்றுள்ள பழைய உரைகளில் பாடப்படும் பத்துப்பாடல்களின் தலைப்புகள் பற்றியும், அதில் இடம் பெற்றுள்ள அரசர்கள் பற்றியும், அவரது ஆட்சியாண்டுகள் பற்றியும் பாடிய புலவர்க்கு அவர் கொடுத்த கொடை பற்றியும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்நூலின் ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் பதிகம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. தொகுத்தார் தொகுப்பித்தார் அறிய முடியாத நிலையில் இப்பதிகங்கள் வரலாற்றுக் களஞ்சியங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றோடு காணப்படும் உடைநடைப் பகுதிகள் வரலாற்றாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவுவனவாகும்.

பதிகம்-சொற்பொருள்

பதிற்றுப்பத்தில் உள்ள 'பதிகம்' என்பதற்குப் 'பதிந்திருப்பது' என்று பொருள் கூறலாம். பதிந்தது பதிகமாகும். இந்தப் பொருளின் அடிப்படையிலேயே நன்னூலில் பவணந்தியார், பாயிரத்திற்குப் 'பதிகம்' என்னும் பெயரும் உண்டு எனக் கூறியுள்ளார். மேலும் சிலப்பதிகாரத்தில் முன்னால் தொண்ணூறு அடிகள் கொண்ட பதிகம் ஒன்றுள்ளது. இதில் சிலப்பதிகாரச் சுருக்கமும் நூலிலுள்ள முப்பது காதைப் பெயர்களும் தரப்பட்டுள்ளன. மணிமேகலையில் முப்பது காதைகளையும், நூலுக்கு முன்னால் உள்ள 'பதிகம்' என்னும் பகுதி குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் 'பதிகம்'

என்ற சொல்லுக்குக் 'கதை பொதிபட்டு' எனப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. தொண்ணூற்று எட்டு அடிகள் கொண்ட இந்தப் பதிகத்தில், காவியத்தின் உட்பொருள் முழுதும் சுருக்கித் தரப்பட்டுள்ளது.

பதிகத்தின் வளர்நிலை

பதிற்றுப்பத்துப் பத்துப்பாடல்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு பத்துக்கும் முன்னால் உள்ள 'பதிகம்' என்னும் பெயரைப் பார்த்துப் பிற்காலத்தவர் பத்துப்பாடல்கள் கொண்ட சிறு சிறு மடல்களுக்குப் பதிகம் என்னும் பெயர் வைக்கத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் பத்துப்பாடல்கள் இருக்கும் 'பதிகம்' என்ற சொல்லுக்குப் பத்துக் கொண்டது எனப் பொருள் உள்ளது.

மேலும், பதிகம் என்னும் சொல் 'பதியம்' என மாறிப் 'பாட்டு' என்னும் பொருளில்,

*“அன்ன னவயற் புதுவை ஆண்டாள் அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல் பதியம் இன்னிசையில்
பாடிக் கொடுத்தாள் நற்பாமாலை பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல்”* ⁸⁴

என ஆண்டாளின் திருப்பாவையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

13-ஆம் நூற்றாண்டில் நன்னூல் இயற்றிய பவணந்தி முனிவர் முதந்நூற்பாவில் பாயிரம் என்பதற்கு உரிய வேறு பெயர்களுள் 'பதிகம்' என்பதும் ஒன்று எனத் தெரிவித்துள்ளார். இதனை,

*“முகவுரை பதிகம் அணிந்துரை நான்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்”* ⁸⁵

என்று நூற்பா சுட்டும். இதன் விருத்தியுரையில் 'பதிகம்' என்னும் சொல் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் இலக்கண நூலில்,

“ஆசிரியத்துறை அதனது விருத்தம்
கலியின் துறை அவற்றின் நான்கடி
எட்டின் காறும் உயர்ந்த வெண்பா
மிசை வைத்து ஈரைந்து நூலைந்து
பாட்டுவரத் தொடுப்பது பதிகம் ஆகும்” ⁸⁶

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் பத்துப்பாட்டு இருப்பதன்றி, இருபது பாட்டு இருப்பதும் ‘பதிகம்’ என்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே பதிகம் என்னும் பெயரைப் பிற்காலத்தார் பல கோணங்களில் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவதற்கு முன்னோடியாக இருந்தது பதிற்றுப்பத்தின் பதிகம் என்பது தெளிவாம்.

பதிற்றுப்பத்தில் பதிகம்

இந்த நூலில் ஒவ்வொரு பத்தின் தொடக்கத்திலும் ‘பதிகம்’ என்னும் பெயரில் ஒரு பகுதி உள்ளது. இதில் பாடியவர் பெயர், பாடப்பட்டவர் பெயர், அவரது ஆட்சியாண்டு, பாடல் தலைப்புகள், பெற்ற பரிசு முதலிய செய்திகள் தரப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பத்திலும் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பாடலின் பெயர் ஆகியவை தரப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் பாடப்பட்டவர் பெயரும், பாடியவர் பெயரும், பாட்டு எண்ணிக்கையும் தரப்பட்டுள்ளன. சான்றாக, இரண்டாம் பத்தின் இறுதியில், “இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டுர் கண்ணனார் பாடினார் என்பதைக் காட்டலாம்.

பதிற்றுப்பத்துக்குப் பழைய உரை ஒன்று உள்ளது. அந்த உரையில்லாத ஒலைச் சுவடிகளில் ‘பதிகம்’ என்னும் பகுதி எந்தப் பத்தின் முன்னாலும் இல்லை. எனவே, இந்தப் பதிகங்கள் நூலாசிரியர்களாலோ அல்லது நூலைத் தொகுத்தவராலோ இயற்றப்படவில்லை. பின்னால் வந்த உரையாசிரியராலோ அல்லது வேறு யாராலோ இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இந்தப் பதிகங்கட்கும் பழைய உரை இருப்பதால், அந்த உரை எழுதும்போது பதிகங்களும் இருந்தமை புலனாம்.

ஆனால் உரையில்லாமல் பாடல்கள் மட்டும் உள்ள ஒலைச் சுவடிகளில் தூக்கு, வண்ணம், துறை, பெயர் ஆகியவையிருப்பதால் இவற்றைப் பாடலாசிரியரோ அல்லது நூல் தொகுத்தவரோ எழுதியிருக்க வேண்டும். எனவே, பதிகங்கள் மட்டும் நூல் தொகுத்த பிற்காலத்தில் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதோடு இந்தப் பதிகப் பகுதிகளை நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் முதலியோர் எடுத்தாண்டிருப்பதால் கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே இந்தப் பதிகங்கள் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் துணியலாம்.

பாடினோர் வரலாறு

இரண்டாம் பத்தின்கண் குமட்டுர் கண்ணனார் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாடி, உம்பற்காடு என்ற பகுதியில் ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதேயமாகவும் அவனது தென்னாட்டு வருவாயுள் ஒரு பாகமும் பெற்றாரென இரண்டாம் பத்தின் பதிகம் கூறுகின்றது. பாலைத் திணையைப் பாடுவதில் வல்லவரான கௌதமனார் இமயவரம்பன் தம்பியான பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனை வேண்டி, யானும் என் சுற்றமும் துறக்கம் புகும்படி பொருந்திய அறங்களை முடித்துத் துறக்கத்தைத் தருக எனப் பாடியதை மூன்றாம் பத்தின் பதிகம் குறிப்பிடுகின்றது.

நார்முடிச்சேரல் அரசுக்கட்டில் ஏறியதும் கடம்பின் பெருவாயில் என்னுமிடத்தே நன்னனொடு பொருது வென்றான். அதனைக் கண்ட காப்பியனார்,

**“பொன்னங் கண்ணிப் பொலந்தேர் நன்னன்
கடர் வீ வாகைக் கடிமுத றடிந்த
தார்மிகு மைந்தினார் முடிச் சேரல்” 87**

என்று பாராட்டியுள்ளார். செங்குட்டுவன் காலத்தே மேனாட்டவரான யவனரும் பிறரும் கடல் வழியாகக் கலம் செலுத்திப் போந்து கடற்குறும்பு செய்து வந்தபோது, இச்செங்குட்டுவன் வேலேந்திய வீரர் பலருடன் கலத்திற்சென்று கடற்குறும்பு செய்த பகைவர் அனைவரையும் வீழ்த்தி வென்றான். ஆதலின் கடற்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் எனப்படுவானாயினான் என்று பரணர் இவனைப் பாடியுள்ளார்.

காக்கைப்பாடியனியார் நச்செள்ளையார் பாட்டை ஏற்று மகிழ்ந்த சேரலாதன் அவருக்கு அணிகலனுக்கென ஒன்பது காப்பொன்னும் நூறாயிரம் பொற்காசும் வழங்கியதோடு அரசவைப் புலவராகத் தன் அருகில் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டான். நச்செள்ளையாரும் அவன் அருகில் இருந்து அமைச்சியல் புலமை நடத்தி வந்தார். மன்னன் தவறு செய்த போதும் அவனை இடித்துரைத்துத் திருத்தினார் என்பதை ஆறாம் பத்தின் பதிகம் வழி அறிய முடிகின்றது.

சான்றோர் பலவும் சால்பு மிக்க கபிலர் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் சிறப்புகளை ஏழாம் பத்தில் விளக்குகின்றார்.

**“மாயிரு விசம்பிற் பன்மீ னொளிகெட
ஞாயிறு தோன்றி யாங்கு மாற்றார்
உறுமுரண் சிதைத்தநின் னோன்றாள் வாழ்த்திக்
காண்கு வந்திசிற் கழறொடி யண்ணல்” 88**

என்று அம்மன்னனைப் பாடியதோடு மேலும், நின் முன்னோர் அந்நாட்டைச் சிறப்புற ஆண்டனர். அவர்கள் அவ்வாறு மேம்பட்டதற்குக் காரணம் அவர்கள் நின்னைப்போல் அசைவில்லாத கொள்கையுடையவராய் இருந்தமையே

என்று புகழ்ந்துரைக்கின்றார். எட்டாம் பத்தில் பாடிய அரிசில் கிழார் இரும்பொறையிடம் அறிவும், ஆண்மையும், கைவண்மையும் மிக்குற்றிருப்பதையும் பகைவர் பால் சூழ்ச்சித் தெளிவும், வினைத்திட்டமும், பொருள் படைகளாற் பெருமையும் உடையவனாய் இருக்கிறான் என்று சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

போர் வேட்கைமிக்கு நாளும் போர் புரிவதிலும், அதன் வாயிலாக வந்து தொகும் பொருளைப் பாடி வருவோர்க்கு வரையாது வழங்குவதிலும் சிறந்தவன் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பதை அறிந்த பெருங்குன்றூர்கிழார்,

**“மாயிரு விகம்பிற் பன்மீ னொளிகெட
ரயிறு தோன்றி யாங்கு மாற்றார்
உறுமுரண் சிதைத்தநின் னோன்றாள் வாழ்த்திக்
காண்கு வந்திசிற் கழறொடி யண்ணல்”⁹⁹**

என்று அம்மன்னனைப் பாடியதோடு மேலும், நின் முன்னோர் அந்நாட்டைச் சிறப்புற ஆண்டனர். அவர்கள் அவ்வாறு மேம்பட்டதற்குக் காரணம் அவர்கள் நின்னைப்போல் அசைவில்லாத கொள்கையுடையவராய் இருந்தமையே என்று புகழ்ந்துரைக்கின்றார். எட்டாம் பத்தில் பாடிய அரிசில் கிழார் இரும்பொறையிடம் அறிவும், ஆண்மையும், கைவண்மையும் மிக்குற்றிருப்பதையும் பகைவர் பால் சூழ்ச்சித் தெளிவும், வினைத்திட்டமும், பொருள் படைகளாற் பெருமையும் உடையவனாய் இருக்கிறான் என்று அவனைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

போர் வேட்கை மிக்கு நாளும் போர் புரிவதிலும், அதன் வாயிலாக வந்து தொகும் பொருளைப் பாடி வருவோர்க்கு வரையாது வழங்குவதிலும் சிறந்தவன் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பதை அறிந்த பெருங்குன்றூர் கிழார்.

“நின்னாள், திங்க ளனைய வாக திங்கள்
யாண்டோ ரனைய வாக யாண்டே
ஊழி யனைய வாக ஆழி
வெள்ள வரம்பின வாகென வுள்ளிக்”⁸⁹

என வாழ்த்துவதை ஒன்பதாம் பத்துப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இப்புலவருக்கு முப்பத்திராயிரம் காணம் கொடுத்து, அவர் அறியாமை ஊரும் மனையும் வளம் மிகப் படைத்து, ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற்கு ஆகா அருங்கல வெறுக்கையோடு பன்னுறாயிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்பு தான் விட்டான் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை.

அரசர்களும் ஆண்டுகளும்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஐம்பத்தெட்டியாண்டும், இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவன் இருபத்தையாண்டும், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் இருபத்தையாண்டும், கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் ஐம்பத்தையாண்டும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் முப்பத்தெட்டியாண்டும், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் இருபத்தையாண்டும், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை பதினேழியாண்டும், குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பதினாறாண்டும், வீற்றிருந்து அரசாண்டனர் என்னும் செய்தியைப் பதிகத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

பதிற்றுப்பத்துச் சேர அரசர்களில் முதலாவதாக வருபவன் யாரென்ற குறிப்பு இல்லை. உதியன் சேரலாதனாக இருக்கலாம் என்பது வரலாற்றாய்வாளர்கள் முடிவு. உதியன் சேரலாதன் பற்றியப் பாடல்கள் அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன.

பரணர், மாமூலனார் போன்ற புலவர்கள் உதியனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளனர். இந்த உதியனுக்கும், வேண்மாள் நல்லினி என்பவளுக்கும் பிறந்தவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற பதிற்றுப்பத்து இரண்டாம் பதிகம் இவன் சிறப்பை

**“அமைவர லருவி யிமையம் விற் பொறித்
திமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்க”⁹⁰**

பேசுகிறது. மேலும்

**“ஆரியர் அலறத் தாக்கி, பேர் இசைத்
தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து”⁹¹**

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் இச்செய்தியைப் பற்றிப் பாடுகிறது. இவன் இமயத்தில் வில் பொறிக்கச் சென்ற நாளில் அங்கிருந்த ஆரிய அரசர்களை வென்றான் என்பதை

**“தன்கோ னிறீஇத் தகைசால் சிறப்பொடு
பேரிசை மரபி னாரியர் வணக்கி”⁹²**

எனப் பதிகமும் கூறுகின்றது. இவனுடைய காலத்தில் சேர நாட்டின் வடபுலப் பகுதியில் இருக்கும் மேற்குக் கடல் பகுதியில் யவனர்கள் இருந்து கடற்கொள்ளையில் ஈடுபட்டனர்போலும், அவர்களை நெடுஞ்சேரலாதன் வென்று அடக்கியதை,

**“பேரிசை மரபி னாரியர் வணக்கி
நெய்தலைப் பெய்து கையிற் கொளீஇ
அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு
பெரு விறன் மூதூர்த் தந்து.....”⁹³**

என்று பதிகம் விளக்குகிறது. மேலும்

“வலம்படு முரசிற் சேரலாதன்
முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பு அறுத்து இமயத்து
முன்னோர் மருள வணங்குவில் பொறித்து
நல்நகர் மரந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்”³⁴

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் பதிகச் செய்திக்கு வலு சேர்க்கிறது. அகநானூறு கடம்பர்கள் என்று கூறுவதைப் பதிகம் யவணர் என்று கூறுகிறது. நெய்யைத் தலையில் ஊற்றி, கைகளைக் கட்டி அவர்களது விலையுயர்ந்த செல்வத்தை நெடுஞ்சேரலாதன் சேரநாட்டிற்கு எடுத்து வந்ததாகப் பதிகம் பேசுகிறது. இதை அகநானூறு சுருக்கமாகக் “கடம்பறுத்து” என்று கூறுகிறது எனலாம்.

பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவன்

பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவன் மூன்றாம் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன் ஆவான். பாலைக் கௌதமனார் இவனைப் பற்றிப் பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் தம்பி என்று பதிகம் கூறுகிறது. உம்பல் என்றால் யானை. இவன் உம்பற்காட்டை வென்று தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தான் என்று பதிகம் கூறுகிறது. முதியர் என்ற அரசனைக் காப்பாற்றினான். அயிரை மலையில் கொற்றவையை வழிபட்டான் என்றும் பதிகம் கூறுகிறது. இது

“இமைய வரம்பன் றம்பி யமைவர
உம்பற் காட்டைத் தன்கோ னிறீஇ

அயிரை பரைஇ யாற்றல்சால் முன்போ”³⁵

என்ற செய்யுளில் பதிவாகியுள்ளது.

இவன் சிறந்த கடவுள் பற்றாளன் கிழக்குக் கடற்கரை முதல் மேற்குக் கடற்கரை வரை யானைகளை நிற்க வைத்து இரு கடல் நீரையும் கொண்டு ஒரு பகலில் நீராடினான் என்பதன் மூலமும், நெடும்பாரதாயனார் என்ற துறவியின் பின்னால் இவனும் காடு சென்று துறவு பூண்டான் என்பதன் மூலமும் இதனை உணரமுடிகிறது.

“ஆ கெழு கொங்கர் நாடு அகப்படுத்த

அண்ணல் அம்பெருங் கோட்டு அகப்பா எறித்த”⁹⁶

என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுவதால் இவன் அகப்பா என்ற கோட்டையைக் கைப்பற்றினான் என்பதையும், கொங்கர்களை வீழ்த்தினான் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. அகப்பாக்கோட்டையைக் கைப்பற்றிய செய்தி பதிகத்திலும் பதிவாகியுள்ளது.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் நான்காம் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன். இவனைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடியுள்ளார். ஆராத்திருவின் சேரலாதன் என்பவனுக்கும், வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவி என்பவளுக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்று பதிகம் கூறுகிறது. ஆராத்திருவின் சேரலாதன் என்பவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். இவனுக்கு இரு மனைவிகள், ஒருத்தி வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவி, மற்றொருத்தி சோழன் மணக்கிள்ளி என்று பதிகத்தின் மூலம் அறியலாம்.

களங்காய்க்கண்ணி வரலாற்றில் இரண்டு செய்திகள் முதன்மையானவை. ஒன்ற பூழி நாட்டைக் கைப்பற்றியது. மற்றொன்று நன்னனை வென்றது என்பதை

“பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ
உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயி னன்னனை
நிலைச் செருவினாற்றலை யறுத்தவன்”⁹⁷

என்ற பதிக வரிகள் காட்டி நிற்கின்றன. இதில் நன்னனை வென்ற செய்தியை

“இரும் பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம் பூண் நன்னன் பொருதுகளத்து ஒழிய”⁹⁸

என்று அகநானூறும் கூறுகிறது. இவன் பல போர்களை நடத்திப் போர்க்கள வேள்வி செய்தவன் என்று பதிகம் பெருமைப்படப் பாடுகிறது.

சேரன் செங்குட்டுவன்

பதிற்றுப்பத்து அரசர்களிலேயே பெரும் புகழ் பெற்றவன் சேரன் செங்குட்டுவன். இவனுக்கு அடுத்த நிலையிலேயே இவனுடைய தந்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இடம் பெறுகிறான். சேரன் செங்குட்டுவன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும், சோழன் மணக்கிள்ளிக்கும் பிறந்த மகன். இவன் கடவுள் பத்தினிக்குக் கல் எடுக்கச் சென்ற போது இடையில் ஆரிய அண்ணல். கங்கை மன்னர் ஆகியோரை வென்றான் என்று பதிகம் கூறுகிறது. இவர்களைத் தவிர தன் வாழ்நாளில் இடும்பில், வயலூர் மன்னன், கொடுங்கூர் மன்னன், முழாரை ஆண்ட பழையன், ஒன்பது சோழர்குடி ஆகியோரை வென்று வீழ்த்தியதாகப் பதிகம் கூறுகிறது. இதனை

“ஆரச் செருவிற் சோழர்குடிக் குரியோர்
ஒன்பதின்மர் வீழ் ”⁹⁹

என்ற வரிகளில் காணலாம்.

“படைநிலா இலங்கும் கடல் மருள் தானை
மட்டுஅவிழ் தெரியல் மறப்போர் குட்டுவன்”¹⁰⁰

எனப் பரணர் போற்றிப் பாடுவதால் கடற்கரைப் பகுதியில் வாழ்ந்த கடம்பர்களை வென்றவன் என்பதை அறியப்படுகிறது.

இவன் முன்னோருள் ஒருவனான இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், கடற்கு கலஞ்செலுத்திச் கடம்ப ரென்பாரை வென்றது பற்றி,

**“சினமிகு தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்
பிறர் கலஞ் செல்கலா தனையேமத்தை”⁷⁰¹**

என மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கூறுவதை நோக்கின் புலனாம் கடலிற் கலஞ் செலுத்திச் சென்று பகைவரோடு கடற்போருடற்றி வெற்றி மேம்படுத்திய திறத்தாலேயே சேர வேந்தர்களில் இவன் சிறந்து விளங்குகிறான் எனலாம்.

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற புலவர் பதிற்றுப்பத்தில் ஆறாம் பத்தைப் பாடியுள்ளார். ஆறாம் பத்தால் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைப் பாடிச் சிறப்பித்திருக்கின்றனர். அவர் பாட்டையேற்று மகிழ்ந்த சேரலாதன் அவரைத் தன் அரசவைப் புலவராகத் தன் பக்கத்தே இருத்தல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டான். நச்செள்ளையாரும் அவன் பக்கத்தேயிருந்து அமைச்சியற்புலமை நடத்தி வந்தார்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு இரண்டு மனைவியர், மூன்று ஆண் மக்கள் என்று அறியமுடிகிறது. முதல் மனைவி வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவி. இவளுக்குப் பிறந்தவர்கள் இருவர் 1. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், 2. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன். இரண்டாவது மனைவி சோழன் மணக்கிள்ளி. இவளுக்குப் பிறந்தவன் சேரன் செங்குட்டுவன். பதிற்றுப்பத்து பதிகம் 2, 4, 5, 6 ஆகியவற்றின் மூலம் இச்செய்திகளை

அறியலாம். நெடுஞ்சேரலாதனின் இளையமகன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனை,

**“தண்டாரணியத்துக் கோட்பட்ட வருடையைத்
தொண்டியுட் டந்து கொடுப்பித்துப்”¹⁰²**

என்று பதிகம் கூறுவதால், இவன் தண்டாரண்யம் எனப்படும் வடபுலப்பகுதியில் சென்று, அங்குள்ள அரசர்களை வென்று வருடை எனப்படும் மாடுகளைக் கைப்பற்றி வந்தான் என அறியலாம். இதுதவிர, மழுவர் என்ற பகைவர் கூட்டத்தையும், பிற மன்னர்களையும் வென்றதாகவும், பார்ப்பார்க்குக் கபிலைப் பசுவையும், குடநாடு என்ற ஓர் ஊரையும் பரிசாகக் கொடுத்தான் என்றும், வான வரம்பன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றான் என்றும் பதிகத்தின் வாயிலாக அறியலாம். நச்செள்ளையார் இவனைப் போற்றிப் பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவனுடைய வெற்றிச் சிறப்புகள் பிற சங்க இலக்கியங்களில் காணக் கிடைக்கவில்லை.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் அந்துவஞ்சேரல் என்ற சேர அரசனுக்கும், பொறையன் பெருந்தேவிக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன். அந்துவஞ்சேரல் உதியனின் தாயாதிவழி உறவினன். நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆகியோர் ஒரு காலத்தவர்கள்.

“நாடுபதி படுத்து நண்ணா ரோட்டி

.....

.....

மாய வண்ணனை மன்னுறப் பெற்றவர்

கோத்திர நெல்லி னொகந்தூ ரீத்துப்

புரோசு மயக்கி”¹⁰³

எனப் பதிகம் கூறுவதால் நாட்டை விரிவடையச் செய்தவன் என்பதை இதன்வழி அறியலாம். என்றாலும் இவனுடைய வெற்றிச் சிறப்புகளை விடப் பக்திச் சிறப்புகளைப் பற்றியே அதிகமாகப் பதிகம் கூறுகிறது. திருமாலை வழிபட்டான். திருமால் கோவிலுக்காக ஒத்திரை நெல் விளையும் ஓசந்தூரை வழங்கினான். புகழ்மைந்த பெரிய யாகங்களைச் செய்தான். அறநெறியில் சிறந்து விளங்கினான். இவனுடைய அறிவைக் கண்டு புரோகிதனும் மயங்கினான் போன்ற செய்திகளைப் பதிகத்தின் வழியாக அறிய முடிகிறது.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

வேளாவிக்கோமானுக்கும் பதுமன் தேவிக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. அரிசில்கிழார் என்ற புலவர் இவனைப் போற்றிப் பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். கொல்லி மலைகள் சூழ்ந்த தகடூரைச் சேர்ந்த அதிகன் எழினியை இவன் வென்றதே பதிகத்தில் சிறப்பாகக் கூறப்படுகிறது. அதிகனை வென்றதோடு அவனுடைய முரசு, குடை ஆகியவற்றைக் கைக்கொண்டு அவன் உரிமை மகளிர் வருந்துமாறு தகடூரை அழித்தான் என்பதை

“கொல்லிக் கூற்றத்து நீர்கூர் மீமிசைப்
பல்வேற் றானை யதிக மானோ
டிருபெரு வேந்தரையு முடனிலை வென்று
முரசங்குடையுங் கலனுங் கொண்
டுரைசால் சிறப்பி னடுகளம் வேட்டுத்
துகடூர் மகளிரங்கத் துப்பறுத்துத்
தகடூரெறிந்து நொச்சிதந் தெய்திய”¹⁰⁴

என்ற பதிக வரிகள் பரக்கப் பேசுகின்றன.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

குட்டுவன் இரும்பொறைக்கும், மையூர் கிழான் வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளைக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இவனைப் போற்றிப் பெருங்குன்றூர்க்கிழார் பாடியுள்ளார்.

விச்சிக்கோன் என்னும் குறுநில மன்னனோடு சோழ பாண்டியரையும், பொத்தியை ஆதரித்த பெருஞ்சோழனையும், வித்தை எனும் புலவரை ஆதரித்த இளம்பழையன் எனும் அரசனையும் வென்றான் என்பது பதிகம் கூறும் முதன்மையான செய்திகளாகும். இதனை

**“வெருவரு தானையொடு வெய்துறச் செய்துசென்
றிரு பெரு வேந்தரும் விச்சியும் வீழ**

**பொத்தி யாண்ட பெருஞ் சோழனையும்
வித்தை யாண்ட விளம் பழையன் மாறனையும்
வைத்த வஞ்சினம் வாய்ப்ப வென்று”¹⁰⁵**

என்ற வரிகள் காட்டும். விச்சிக்கோன் பாரி மகளிரைத் திருமணம் முடிக்க மறுத்தவன் என்றும். மந்திரங்களை நன்கு அறிந்து அதன் மூலம் தெய்வத்தை வணங்கினான் என்றும், மையூர் கிழான் என்ற தாய் வழிபாட்டனை அறநெறியில் நிறுத்தினான் என்றும் சதுக்கப் பூதங்களை இவ்வுலகிற்குக் கொண்டு வந்தான் என்றும் பதிகம் கூறுகிறது. ஒன்பதாம் பதிகத்தின் மூலம் செங்குட்டுவன், நெடுஞ்சேரலாதன் ஆகியோரை அடுத்துக் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியோடு பெரும்புகழ் பெற்றவன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என அறியமுடிகிறது.

இப்பதிகங்கள் அனைத்தும் சேரர் வழிமுறை அரசர்களைப் பற்றித் தெளிவாகக் கூறும் ஆவணமாக விளங்குகிறது. பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் கூறாத பல செய்திகளைப் பதிகத்தின் வாயிலாகவே தெரிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

மதுரைக் காஞ்சி

இது பத்துப்பாட்டுள் ஆறாவது பாட்டு. எல்லாப் பாட்டுக்களையும் விட, இதுவே மிகப் பெரியது. 782 அடிகளைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது. உயிருள்ளபோது உயர்ந்த நன்னெறியில் நடந்து இன்புற்று வாழ்வதே மக்கள் கடமை என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டுவதே காஞ்சித்திணை. இவ்வுண்மையைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு எடுத்துக்கூறி வழிப்படுத்தினார் மாங்குடி மருதனார்.

இவர் மாங்குடி மருதனாரென்றும், மாங்குடிகிழாரென்றும் குறிக்கப் பெறுவார். வஞ்சினம் கூறிப் பகைவரை வென்ற பாண்டியனின் போர், வெற்றி முதலியவற்றைப் புகழ்ந்த இம்மாங்குடி மருதனார் பாடிய மூன்று பாடல்கள் புறநானூற்றிலும் (24, 26, 372) இடம் பெற்றுள்ளன.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் அவையகத்தே வீற்றிருந்த நல்லிசைப் புலவர்களினும், இவர் தலைசிறந்து விளங்கியவர் என்பதனை, அம்மன்னர் பெருமான் ஓதிய வஞ்சினக் காஞ்சித் துறை பற்றிய மறப்பாடலின் கண்,

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ்சிறப்பிற்

புலவர்”¹⁰⁶

என வரும் அடிகள் நன்கு விளக்கும். இவ்வடிகள் அம்மன்னர் பெருமான் இந்நல்லிசைப் புலவர்பாற் கொண்டுள்ள நன்மதிப்பை விளக்குதலைக் காணலாம். மதுரைக்காஞ்சி ஒன்றே மாங்குடி மருதனாரின் புலமைத் திறத்தை விளக்கத் தகுந்த நூலாகும்.

மதுரைக்காஞ்சி பாடுதற்குக் காரணம்

தந்தை மாய்ந்ததால் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இளமையில் அரசு கட்டில் எறினான். புலவரோடு உடனுறைந்து புலமையுள்ளம் முதிர்வதன் முன்னரே அரசு கட்டிலேறியவன் செழியன். அவன் இளமையானும் வேறு பிற காரணங்களானும் அப்போதே அவனுக்குப் பல்வேறு பகைகள் கிளர்ந்தெழுந்தன. தலையில் அரசமுடி சூட்டியவுடன் கையில் வில்லேந்திப் போர்க்களம் புக வேண்டிய நிலை செழியனுக்கு இயற்கையிலேயே நிகழ்ந்தது. இக்காலந் தொடங்கி நெடுஞ்செழியன் போர்ச்செயலில் ஈடுபட்டு ஊக்கத்தோடு உலகெலாம் வியக்கும்படி போரின் மேற், போர் வெற்றியின் மேல் ஒப்பின்றித் திகழ்வானாயினான்.

போரினால் உலகப் பொருள்களும், உலக இன்பமும் அழிந்து விடக்கூடியவை என்பதை மறந்து செயல்பட்டான். இவனுடைய உற்ற நண்பர் மாங்குடி மருதனார் உலக நிலையாமையை இவனுக்கு உணர்த்த எண்ணினார். அவனைப்பார்த்து முதலில் அவன், முன்னோர்களின் அரசியல் நேர்மையை எடுத்துக் காட்டினார். அதன்பின், முன்னோர் முறையிலே தவறாமல் அவன் புரிந்து வரும் அரசியல் சிறப்பையும் பாராட்டினார்.

நெடுஞ்செழியனின் சிறந்த குணங்களை எடுத்துக்காட்டிய பிறகு, பாண்டியனே! உன்னைப் போலவே இவ்வுலகிலே எண்ணற்ற மன்னர்கள் வீரர்களாக, செல்வமுடையவர்களாக, கொடையாளிகளாகச் சிறந்து வாழ்ந்தனர். அவர்களுடைய எண்ணிக்கை கடல் துறையிலே அலைகள் கொண்டு வந்து குவிக்கும் மணலைக் காட்டிலும் பல. அவர்களெல்லாம் புகழுடன் வாழ்ந்தனர். முடிவிலே இவ்வுலகை விட்டு மறைந்து போயினர் என்று நிலையாமையை எடுத்துக் காட்டினார். இறுதியில், பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் போன்று அறக்கள வேள்வி செய்வானாய்,

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் போன்று மெய்யுணர் வித்தகனாய், உன் காதல் மகளிருடன் கலந்து உண்டு மகிழ்ந்து வாழ்க என்று நெடுஞ்செழியனை நெறிப்படுத்தியமையை,

“பல்சாலை முதுகுடுமியின்
நல்வேள்வித் துறைபோகிய
தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர் கூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்
நிலந்தரு திருவி னெடியோன் போல

இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும்
மகிழ்ந்தினி துறைமதி”¹⁰⁷

என்ற பாடல் வரிகளில் காட்டி நிற்கின்றது.

பாட்டின் அமைப்பு

திணைக்குள் ஒரு துறை எனும்போது மன்னனின் நாட்டு வளம், வீரம், கொடை, புகழ் என்பவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று அல்லது இரண்டு மட்டுமே கூறப்படும். மதுரைக்காஞ்சியில் அவ்வாறல்லாமல், நாட்டு சிறப்பு, வீரம், கொடை, புகழ், வெற்றி அனைத்தும் மிக விவரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இன்னொரு வகையில் சொன்னால் புறத்திணையில் பல துறைகள் இணைந்த ஒரு பாடலாக இது அமைந்துள்ளது எனக் கொள்ளலாம்.

முன்னோர் ஆட்சிச் சிறப்பு (1- 23)

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் பாடியதாக உள்ள புறநானூற்றுப் பாடலிலோ அவனைப் பற்றிப் பாடப் பெற்றுள்ள

மதுரைக்காஞ்சியிலோ மற்றும் புறநானூற்றிலோ அவன் முன்னோரைப் பற்றிக் காணப்படவில்லை. “தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனின் முன்னோர் பிற்காலச் செப்புப் பட்டயங்களில் கூறியதுபோல் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் சந்ததியினராக இருத்தல் கூடும்”¹⁰⁸ என நெல்லை நெடுமாறன் மற்றும் ஆ. தசரதன் ஆகியோர் தம் நூலில் எடுத்தோதியுள்ளனர்.

பாண்டிய நாட்டின் இயற்கை வளத்தைப் பற்றியும் அந்நாட்டிலே அமைந்துள்ள மருதம், குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, நெய்தல் ஆகிய ஐந்திணைகளின் ஆக்கங்களையும் அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் புலவர்.

எக்காலத்தும் உண்மை மொழிகளைப் பேசுவதால், புகழால் நிறைந்தும், பொய்ம்மொழியைக் கேட்டறியாத நல்ல அமைச்சர்களுடன் பல அரசர்களும் தன்னைப் பணிந்து நடக்கவும், பல வெள்ளம் என்னும் பேரெண்ணை உடைய பல ஆண்டுகள் தன்னுடைய அரசாளும் தன்மையைப் பெற்றும் பலரும் சிறப்பித்து மேலாகப் போற்றும் வண்ணம் இவன் வாழ்ந்த தன்மையை,

“புகழ் நிறைந்த, நல்மாந்தரொடு
நல் ஊழி அடிப்படர,
பல் வெள்ளம் மீக்கூற
உலகம் ஆண்ட உயர்ந்தோர்மருக!”¹⁰⁹

என்னும் பாடல் வரிகளில் காணலாம்.

களவேள்வி (24-40)

போர்க்களத்தின் அஞ்சத்தகும் தோற்றம் இப்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. போர்க்களத்தே வேள்வி செய்து சமைக்கப்பட்ட சோற்றினை பகைவரால் வெல்வதற்கு முடியாத வெற்றி விளங்கும் சிறந்த

கொடுத்தொழிலும் முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காத இயல்பும் உடைய வீரர்களுக்குப் பகுத்து வழங்கும் தன்மையை உடைய பாண்டியன் சினம் மிக்கவன் என்பதை,

“சினத்தீயின் பெயர்பு பொங்க”¹¹⁰

என்னும் வரியில் காட்டும்.

நால்வகைப் படைகளின் வலிமை (43-54)

பாண்டியன் அரசு புரிந்தமை

யானை, குதிரை, தேர், காலாட்படை என்ற நால்வகைப் படைகளும் ஒருங்கியைந்து அரசனுடைய வெற்றிக்குத் துணை நிற்கும் இயல்பும் இறைவன் பாண்டியனாய் இருந்து அரசு புரிந்தமையையும் 43 – 54 வரை உள்ள அடிகளில் பரக்கப் பேசப்படுகின்றன.

நெடியோனின் போர் சிறப்பு (55- 61)

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன்னை எதிர்த்த சேரன், செம்பியன் என்ற முடியுடை வேந்தர்களையும் திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பொருநன் என்ற ஐந்து வேளிகளையும் வென்றவன். அரசர்கள் தங்கள் நிலங்களை எல்லாம் தந்தனர் இவன் பொன்னால் செய்த மாலையணிந்த மார்பினையுடைய வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் மரபில் வந்தவன் என்பதை,

“நிலம் தந்த பேர் உதவி

பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன் உம்பல்”¹¹¹

என்ற பாடல் வரிகளில் காணலாம்.

கடல் கடந்து நிலங்கொண்ட செய்தி (75 - 88)

நாவாய்களில் இனிய ஓசையையுடைய முரசம் முழங்கும். நெடிய கொடிகள் பாய்மரத்தின் மேல் ஆடும். காற்றினால் வளைந்து வீசும் அவைகளைக் குறுக்கே பிளந்து செல்லுமாறு நாவாய்களின் பாய்கள் விரிக்கப்படும். கருமேகங்கள் சூழ்ந்த மலைபோல, அம்மரங்கலங்கள் கடற்பரப்பில் அசையும். இத்தகைய தெளிந்த கடலாகிய ஆழத்தினையுடைய கிடங்கினையும், தலைமை சான்ற உயர்ந்த சாலி என்ற நெல்லின் பெயரைப் பெற்ற சாலியூரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு உயர்ந்த செய்தியை

**“சீர் சான்ற உயர் நெல்லின்
ஊர் கொண்ட வுயர் கொற்றவ”¹²**

என்னும் பாடல் அடிகள் பேசுகின்றன.

செழியன் நாட்டின் கண்ணுள்ள ஊர்களினியல்பு (89 - 98)

மருதம், நெய்தல் நிலங்களில் எழும் பல்வேறு ஓசைகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. மக்கள் இன்னலின்றி மகிழ்ந்து வாழும் நிலை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கடற்கரைப் பகுதியில் வாழும் பரதவருடைய மகளிர் எந்நாளும் ஆடும் குரவைக் கூத்தின் ஓசை இனிமையாக ஒலிக்கிறது என்று செழியன் ஊரினியல்பு விளக்கப்படுகிறது.

நெடுஞ்செழியன் குட்ட நாட்டை வென்றமை (99 - 105)

கிணை கொட்டும் பொருநர், களிறுகளைப் பெற்றனர். பாணர்க்குத் தாமரை மலைந்தனர். விறலியரும் கூத்தரும் அணிகலன்களைப் பரிசாகப் பெற்றனர். செழியன் குட்ட நாட்டில் உள்ள பலரை வென்று, கலைஞருக்குக் கொடுக்கும் கொடைச்சிறப்பு கூறப்பட்டது. இதனை

“பல்குட்டுவர் வெல்கோவே”¹³

என்னும் பாடல் வரி காட்டும்.

பாண்டி நாட்டு வளம் (106 - 124)

முது வெள்ளி மலை என்னும் ஊர், கடற்கரையில் அமைந்துள்ள ஊராகும். இது “குறுநில மன்னர்களின் இருப்பிடம்”¹¹⁴ என நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர். இவ்வூரில் எழும் பல்வேறு ஒலிகளைச் சுட்டுவதன் மூலம் இவ்வூரின் மருத வளமும், நெய்தல் வளமும் குறிக்கப்படுகின்றன. சிறிய குடிகளாய்ப் பெரிய தொழில்களைச் செய்பவர்களுடைய ஆரவாரமும் நீங்காத ஊர் முது வெள்ளி மலை என்னும் ஊராகும். பாண்டி நாட்டின் வளம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆலங்கானத்துப்போர் (125 - 130)

தலையாலங்கானம் என்னும் ஊரில் பகைவர்க்கு அச்சம் தோற்றுவித்து, சேர, சோழ நெடுநில மன்னர் இருவரும், குறுநில மன்னர் ஐவரும் அஞ்சமாறு விரட்டிச்சென்று வென்று அவர்களுடைய முரசங்களைக் கைக்கொண்டு களவேள்வி செய்தான். போரில் தோற்ற மன்னனின் முரசு, குடை ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்ளுதலும், கள வேள்வி செய்தலும் போர் மரபுகளாகும்.

கொற்கை நகரமானது முத்து, சங்கு ஆகியவற்றைக் குறித்த இருக்கைகளையும், கள் உண்பார் இருக்கைகளையும், புறஞ்சேரிகளையும் கொண்ட ஊராகும். இதில் பாண்டிய நாட்டின் முத்துச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

செழியன் பரதவரை வென்றமை (139 - 144)

நெடுஞ்செழியன், தென்திசைக்கண் இருந்த குறுநில மன்னர்களாகிய பரதவரை அடிபணியச் செய்வதற்காகப் போரிட்ட செயல் பேசப்படுகிறது.

பகைவர் நாடுகளை வென்று பாழாக்கினமை (145 - 176)

பகைவரின் காவல் மரங்களை வெட்டி வீழ்த்துதல், அவர்களுடைய காவலை அழித்தல், தீயிட்டுக் கொளுத்துதல், நாடுகளைப் பாழாக்குதல், ஆங்கு வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை சிதைவுறுதல் ஆகியவை குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை

“கழுநீர் பொலிந்த கண்ணகன் பொய்கைக்
களிறுமாய் செருந்தியொடு கண்பமன் றூர்தர
நல்லேர் நடந்த நகைசால் விளைவயல்
பன்மயிர்ப் பிணவொடு கேழல் உகள
வாழமையின் வழிதவர் கெட்டு
பாழாயின நின் பகைவர் தேளம்”¹⁵

என்னும் பாடல் அடிகள் காட்டும். இதில் பாண்டியனின் ஆணையை ஏற்காதவர் நாடுகளின் அவலநிலை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பகைவரை அடக்கி அறநெறியில் நிறுத்துதல் (177 - 196)

பகைவருடைய பெருமை கெடும்படி வென்று, அவர்களைக் கொன்று, பகைவர்களுடைய நாடுகள் அழியுமாறு அவர்கள் தங்கியுள்ள மதில்களைக் கைப்பற்றி, அவர்களுக்கு உதவி புரியும் சுற்றத்தார்களையும், அச்சுற்றத்தார்களின் வலிமையையும் போக்கி, அப்பகைவர்களை அறநெறியில் நிறுத்தியது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நெடுஞ்செழியன் பண்புகள் (197 - 224)

நெடுஞ்செழியன், ஒரு பொய் கூறுவதால் தனக்குப் பெரும்பேறு கிட்டுவதாயினும், அதனை வெறுத்து மெய்யை விரும்புவன். பகைவர் தேவராயினும் அஞ்சிப் பணியாதவன். பழி வரும் செயல்களுக்கு அஞ்சுவன். உள்ளம் உவந்து ஈபவன் எனச் செழியனின் பண்பு நலன்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

பகைவரை வென்று நாடாண்ட மன்னர் (210 - 238)

தம்முடன் நட்புக் கொண்டவர் மனம் மகிழும்படி, அழித்த அரண்களிலிருந்து கொண்டு வந்த பல பொருள்களை, அவர்கள் வேண்டா என மறுத்த வழியும் சென்று வலியக் கொடுப்பவன். பகைவர் வீரம் நிலை குலையுமாறு அவர்களிடம் போர் குறித்துச் செல்பவன்.

பாண்டி நாட்டு ஐந்திணை வருணனை (238 - 330)

மருத நில வளம், மருத நிலத்தில் எழும் பற்பல ஓசைகள், முல்லை நிலக் காட்சிகள், குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கை வளம், பாலை நில இயல்பு, நெய்தல் நில இயல்பு என ஐந்திலும் அழகு பெற்ற விளங்கி வந்ததாகப் புலவர் குறிக்கிறார்.

மதுரை மாநகர வருணனை, பல்யாகச் சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் சிறப்பு (331-782)

மதுரை மாநகர வருணனைகளில் மதுரையின் வெளிப்புறத் தோற்றம், உட்புறத்தோற்றம், செடி, கொடிகள், கோவில்கள், பள்ளிகள் – அந்தணர் பள்ளி, சமணப்பள்ளி, பௌத்தப்பள்ளி, நால்வகைப் படைகளின் இயக்கம், அறங்கூர் அவையம், நாற்பெருங்குழு, உணவு வகைகள், வணிகர்கள், தொழிலாளர்கள், விலைமகளிர், கள்வரும் காப்பாரும், கள்வர்களின் தோற்றம், அன்னசாலைகள், வாழ்க்கை இன்பம் குறித்த செய்யுட்கள், நாளங்காடி, அல்லங்காடி என்று இரண்டு வகையான வாணிகம் செய்யும் இடங்கள் வேலனை வழிபடும் குரவைக் கூத்தும், முதற் சாம நிகழ்ச்சிகள், இரண்டாம் சாமத்தில் நகரின் நிலை, மூன்றாம் சாம நிகழ்ச்சியில், விடியற்காலத்தில் மதுரை மாநகர், இரவில் மன்னன் துயில் கொள்ளும் நிலை, மன்னது பெருங்கொடை, மன்னனை வாழ்த்துதல் எனப் பல்வேறு செய்திகள் மதுரைக் காஞ்சியில் பயின்று வந்துள்ளன.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழ்நாட்டின் பெருமையையும், தமிழர் பண்பாட்டையும், உள்ளடக்கியக் கருவூலமாக இது திகழ்கிறது. போர்களில் தொடர்ந்து ஈடுபட்ட பாண்டியன், வாழ்க்கையின் மறுபக்கத் துய்ப்புக்குப் பெற வேண்டிய அறிவுரையாக மதுரைக்காஞ்சி அமைந்தது.

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகள்

- * தொல்காப்பியத் திணை, துறை பகுப்புக்கும், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, மதுரைக்காஞ்சி ஆகியவற்றில் காணப்படும் திணை, துறை பகுப்புக்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு கண்டறியப்பட்டது.
- * அகப்பாடல்களை காட்டிலும் புறப்பாடல்களுக்குத் திணை, துறை அமைப்பதில் உரையாசிரியர்களிலேயே சிக்கல் ஏற்பட்டுள்ளமையைக் காண முடிகிறது.
- * புறநானூறு, தொல்காப்பிய விதிகளின் அடிப்படையில் அமையவில்லை. பெரும்பாலும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையை அடியொற்றியே அதன் திணை, துறைப்பாகுபாடு வகுக்கப் பட்டுள்ளது. எனினும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் இல்லாத சில துறைகளும் 22 துறைகள் காணக்கிடைக்கவில்லை.
- * புறநானூற்றில் சில பாடல்களுக்க ஒன்றுக்க மேற்பட்ட திணை, துறை காணப்படுகிறது.
- * வெட்சித்திணையில் குலக்குழு வீரனொருவன் சித்தரிக்கப்படுகிறான்.
- * கரந்தைத் திணையில் அமைந்துள்ள பாடல்களில் வேந்தர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெறவில்லை.
- * வஞ்சித்திணையில் அமைந்த பாடல்கள் வேந்தர்கள் மற்றும் வள்ளல்கள் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளன. வஞ்சியில் அமைந்த ஒரு சில பாடல்கள் பகைவர் நாட்டின் அழிவிற்கு இரங்குவதாய் அமைந்துள்ளன.
- * காஞ்சித்திணையில் வேந்தர்கள் பாடிய பாடல்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.
- * தும்பைத் திணைப் பாடல்கள் போர்க்கள காட்சிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவை வீரர்கள் பற்றியப் பாடலாக அமைந்துள்ளன.

- * வாகைத் திணை, போர் அல்லாத சமூகமாகவும், போர்த்தொழில் அல்லாத பிற தொழில் புரியும் சமூகமாகவும் இருந்துள்ளது.
- * பாடாண் திணையில் வேந்தர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் பாடல்கள் குறைவாகவே அமைந்துள்ளன.
- * கைக்கிளை குறிப்பிடும் பழிச்சுதல் என்னும் துறையைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடவில்லை நச்சினார்க்கினியர் இத்திணையில் வரும் பாடலைப் பாடாண் திணைக் கைகிளைக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார்.
- * பதிற்றுப்பத்து ஒரு புறத்திணை நூலெனினும் இதன் அமைப்புப் புறநானூற்றினும் வேறானது ஓர் அரசரைக் குறித்துத் தொடர்ச்சியாகப் பத்துச் செய்யுட்கள் அதிலேதான் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பெயர் என்பவற்றைப் புலப்படுத்தும் குறிப்புகள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் பொருளாற் சிறப்புடைய தொடர் ஒன்றே அவ்வப்பாட்டின் பெயராக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் அப்பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனுடைய பெயரும் செயல்களும் அவனைப் பாடினார் பெயரும் பத்துச் செய்யுட்களின் பெயரும், பாடிய புலவர் பெற்ற பரிசிலும் சேரர் ஆண்ட கால அளவும் ஒவ்வொரு பதிகத்தாலும் காணக் கிடைக்கின்றன.

இதுபோன்ற பதிகம் பிற நூல்களுக்கு இல்லை என்பது எண்ணுதற்குரியது. பதிகத்தை எழுதியவர்கள் பாடலாசிரியரோ தொகுப்பாசிரியரோ உரையாசிரியரோ என்பது ஆய்வுக்குறிப்புக் களங்களாக உள்ளன.

- * சங்க காலத்தில் மதுரையிலே சமண – பௌத்தப் பள்ளிகளைப் போல அந்தணர் பள்ளி இருந்தது.
- * தச்சத் தொழில், இரும்புத்தொழில், நெசவுத் தொழில், சிற்பத்தொழில், ஓவியத் தொழில், உழவுத்தொழில் போன்ற பல தொழில்கள் உயர்ந்த நிலையிலிருந்தன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இராமலிங்கம்,அரங்க., சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப.52.
2. சாமிநாதையர்,வே.உ., புறநானூறு மூலமும் உரையும், ப.20.
3. மாதையன்,பெ. எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர், ப.370.
4. மேலது, ப.374.
5. அம்மன் கிளிமுருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம், மரபும் மாற்றமும், ப.31.
6. கடிகாசலம்,ந., சங்க இலக்கியம் கவிதையில் நோக்கு, ப.4.
7. தொல். புறத். நச்சர் (உ.ர்), நூற்.35.
8. இராசம் இராமமூர்த்தி, சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களும் புறப்பொருள் இலக்கணமும், ப.4.
9. தொல். புறத். இளம் (உ.ர்), நூற்.67, ப.200.
10. மேலது, நூற்.67, ப.201.
11. மேலது, நூற்.67, ப.203.
12. மேலது, நச்சர் (உ.ஆ.), நூற்.67, ப.204.
13. அம்மன் கிளிமுருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம், மரபும் மாற்றமும், ப.187.
14. துரைசாமிப் பிள்ளை, சு. ஒளவை, (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.எண்.258.
15. மேலது, பா.எண்.259.
16. மேலது, பா.எண்.263.
17. மேலது, பா.எண்.264.
18. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப.140.
19. புறம். பா.எண்.71.

20. மேலது, பா.எண்.72.
21. மேலது, பா.எண்.73.
22. மேலது, பா.எண்.336.
23. மேலது, பா.எண்.337.
24. மேலது, பா.எண்.338.
25. மேலது, பா.எண்.339.
26. மேலது, பா.எண்.341.
27. மேலது, பா.எண்.342.
28. மேலது, பா.எண்.347.
29. மேலது, பா.எண்.349.
30. மேலது, பா.எண்.292.
31. அம்மன் கிளிமுருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம், மரபும் மாற்றமும், ப.175.
32. தொல்.பொருள். நச்சர். நூற்.67.
33. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப.266.
34. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப.83.
35. புறம். பா.எண்.109.
36. மேலது, பா.எண்.110.
37. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப.84.
38. புறம். பா.எண்.111.
39. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., சங்க இலக்கியக் கொள்கை, பக்.419-420.
40. கந்தையா.ந.சி., புறப்பொருள் விளக்கம், ப.எண்.37.

41. புறம். பா.எண்.299.
42. கந்தையா.ந.சி., புறப்பொருள் விளக்கம், ப.39.
43. துரைசாமிப் பிள்ளை, சு. ஒளவை, (உ.ஆ.), புறநானூறு மூலமும் உரையும், பக்.161-163.
44. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., சங்க இலக்கியக் கொள்கை, ப.408.
45. தொல். பொருள், இளம், இளம் (உ.ஆ.), நூற்.74.
46. மேலது, நூற்.73.
47. துரைசாமிப் பிள்ளை, சு. ஒளவை, (உ.ஆ.), புறநானூறு மூலமும் உரையும், ப.207.
48. புறம். பா.எண்.178.
49. மேலது, பா.எண்.179.
50. மேலது, பா.எண்.180.
51. மேலது, பா.எண்.166.
52. செயராமன்,ந., பாடாண்திணை, ப.55.
53. தொல். நச்சர் (உ.ஆ.), புறத். நூற்.82.
54. மேலது, நூற்.52.
55. பதிற். நச். (உ.ஆ.), ப.40.
56. பதிற். பா.எண்.2:1-4, ப.11.
57. மேலது, பா.எண்.42:1-4, ப.188.
58. பு.வெ.மா. கொளு:1, ப.41.
59. தொல். புறத். நூற்.62, ப.182.
60. பதிற். பா.எண்.22:31-34, ப.76.
61. மேலது, பா.எண்.(80:1-4), ப.379.

62. தொல். புறத். நூற்.63, ப.183.
63. பு.வெ.மா. கொளு:23, ப.61.
64. பதிற். பா.எண்.30:1-21, ப.122.
65. தொல். புறத். நூற்.91, ப.316.
66. பதிற். பா.எண்.40:21-31, ப.171.
67. மேலது, பா.எண்.67:18-21, ப.315.
68. தொல். புறத். நூற்.90, ப.304.
69. தொல். புறத். நச் (உ.ஆ.), ப.304.
70. பதிற். பா.எண்.24:8-11, ப.95.
71. மேலது, பா.எண்.48:1-4, ப.218.
72. தொல். புறத். நூற்.91:13, ப.315.
73. பதிற். பா.எண்.19:1-7, ப.49.
74. மேலது, பா.எண்.36:5-9, ப.154.
75. மேலது, பா.எண்.77:3-4, ப.368.
76. மேலது, பா.எண்.77:1-5, ப.368.
77. மேலது, பா.எண்.34:9-11, ப.149.
78. மேலது, பா.எண்.81:6-8, ப.385.
79. மேலது, பா.எண்.89:8-12, ப.427.
80. மேலது, பா.எண்.82, ப.392.
81. மேலது, பா.எண்.54, ப.258.
82. மேலது, பா.எண்.61:7-8, ப.287.
83. மேலது, பா.எண்.40:2-23, ப.171.
84. திருப். பதி.எண்.1.

85. நன். நூற் எண்.1.
86. பன்னிரு. நூற் எண்.196 ப.135.
87. பதிற்றுப்பத்து, பா.எண்.40:13-15, ப.171.
88. மேலது, பா.,எண்.64:12-15, ப.302.
89. மேலது, பா.எண்.90:51-54, ப.428.
90. மேலது, 2 ஆம் பதி. ப.4.
91. அகம். பா.எண்.396.
92. பதிற். 2 ஆம் பதி. ப.4.
93. மேலது, ப.4.
94. அகம். பா.எண்.127.
95. பதிற்., 3 ஆம் பதி. ப.5.
96. மேலது, பா.எண்.22:15-26, பக்.75-76.
97. மேலது, 4 ஆம் பதி. ப.133.
98. அகம். பா.எண்.212.
99. மேலது, 5 ஆம் பதி. ப.180.
100. அகம். பா.எண்.212, ப.15:16.
101. புறம். பா.எண்.126, ப.269.
102. பதிற்றுப்பத்து, 6 ஆம் பதி. ப.234.
103. மேலது, 7 ஆம் பதி. ப.286.
104. மேலது, 8 ஆம் பதி. ப.338.
105. மேலது, 9 ஆம் பதி. ப.384.
106. புறம். பா.எண்.72.
107. ம.கா. பா.வரி 759-781, பக்.24-25.

108. நெல்லை நெடுமாறன், தசரதன்.ஆ., அரசகுலச் சான்றோர் வரலாறும்
ம.கா., ப.13.
109. ம.காஞ்சி, பா.வரி. 20–23.
110. மேலது, பா.வரி.31.
111. மேலது, பா.வரி.60–61.
112. மேலது, பா.வரி.87–88.
113. மேலது, பா.வரி.105.
114. பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், நச். (உ.ஆ.), ப.105.
115. மேலது, பா.வரி.171–176.

இயல் இரண்டு

**சங்ககாலப் போர் முறை -
அறப்போர்**

இயல் - இரண்டு

சங்க காலப் போர்முறை - அறப்போர்

சங்க இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என இருவகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் புறம் சங்க காலப் போர் முறைகளையும், போரியல் வாழ்க்கையையும், கொடை நலன்களையும் பெரிதும் விளக்கி நிற்பதாகும். சங்ககாலப் போர் முறைகளை அறிந்து கொள்வதற்குத் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய நூல்கள் பெரிதும் துணை நிற்கின்றன. அக இலக்கியங்களில் உவமையாக வரும் வரலாற்றுச் செய்திகளிலும் இப்போர் முறைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இதற்கான கல்வெட்டுச் சான்றுகளோ செப்பேட்டுச் சான்றுகளோ கிட்டவில்லை எனலாம்.

சங்க காலப்போர்முறை பற்றித் 'தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்' என்ற நூலில் வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் வீரநிலைக்காலப் பாடல்கள் என்ற நூலில் கைலாசபதி, 'தமிழில் இயற்கைப் பாடல்கள்' என்ற நூலில் தனிநாயக அடிகள், 'பழங்கால இந்தியப் போர்கள்' என்ற நூலில் இராமச்சந்திர தீட்சிதர், 'பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி' என்ற நூலில் புலவர் கோவிந்தன் 'புறத்திணை வளர்ச்சி' என்ற பிஎச்.டி. ஆய்வேட்டில் ஆ.இராமகிருஷ்ணன் ஆகியோர் இதைக் குறித்து ஆய்வு நடத்தியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

'சங்க காலப் போர்முறை - அறப்போர்' என்னும் இவ்வியலில் போர் உணர்வுகள், போர்க்காரணங்கள், மறப்பண்பு, போர் அறங்கள், போர் முறைகள், போர் நிகழ்வுகள், போர் மரபுகள் முதலான பல செய்திகள் ஆராயப்படவுள்ளன.

அறத்தொடுபட்ட முதல் போர் ஆநிரை மீட்சிப் போரேயாகும். பிற்காலத்தில் அகநாடு காக்கவும், அரணழிவு போக்கவும், ஆண்மை பழிக்கப்பெறுவதை அகற்றவும் மேற்கொண்ட போர்களும் அறத்தொடுபட்ட போர்களே என்ற நிலை உருவானது.

சங்க இலக்கியங்களும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் செயல் அடிப்படையில் இப்போர்களை வகைப்படுத்தியுள்ளன. அதனை ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கம்.

மறப்பண்பு

பண்டைய தமிழ் நூல்கள் தமிழரின் போரையும், போர் முறையையும் பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றன. அக்காலத்திலே வாழ்ந்த தமிழர் இயற்கையாகவே மறப்பண்பு படைத்தவராக விளங்கினர்.

அவர்களுடைய பழக்க வழக்கம், தொழில், விளையாட்டு யாவும் போர்ப்பண்புடன் நிகழ்ந்தன. தம் பிள்ளைகளின் மார்பில் ஐம்படைத்தாலி அணிவித்து இன்புற்றனர். சங்கு, சக்கரம், தண்டாயுதம், வாள், வில் ஆகிய ஐந்து கருவிகளின் உருவங்கள் அமைந்த தாலியைப் பிறந்த ஐந்தாம் நாளில் பிள்ளைகளுக்கு அணிவித்தனர் என்பதை,

**“பொன்னுடைத் தாலி என்மகன் ஒற்றி
வருகுவை ஆயின்”¹**

என்று அகநானூறும்,

**“..... அவன் கண்ணி! தார்பூண்டு
தாலி களைந்தன்றும் இலனே”²**

என்று புறநானூறு எடுத்துக் கூறுகின்றது. புலியின் பல்லைக் கோர்த்துச் செய்த தாலிகளையும் இவர்கள் அணிந்தனர் என்பதை குறு. 161, அகம். 7, புறம். 374 முதலான பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வினையாட்டுக் காலங்களிற் சேவற்கொடி, ஆட்டுக்கடா, ஏறு முதலியவற்றைத் தம்முள் ஒன்றோடொன்று மோதிப் போர் செய்யும்படி பயிற்றிப் போர் செய்ய விட்டு அதனைப் பார்த்து மகிழ்வார். வளவிய இதழை உடைய குளவியும் குறிஞ்சியும் வாடும்படி ஏறுகள் தம்மிற் பொருகின்ற ஆரவாரத்தை

**“வள்ளிதழ்க் குளவியுங் குறிஞ்சியுங் குழைய
நல்லேறு பொருஉங் கல்லென்கம்பலை”³**

என்ற மலைபடுகடாம் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

போரென்று கேட்டால் அதனை விரும்பி ஆரவாரிக்கும் சிவந்த கண்ணையுடைய வீரர் தமிழர். ஊரிலுள்ள மன்றின்கண் தூங்கும் முழவினது காற்றெறிந்த தெளிந்த ஓசையையுடைய கண்ணின் ஒலியைக் கேட்பின் அது போர்ப்பறையென மகிழ்வார் என்பதை,

**“பொது விற் றூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை
வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்
அது போரென்னு மென்மையுமுளனே”⁴**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. அரசன் பறவைகள் மூலம் போருக்குக் கூடாத நிமித்தம் கண்டால் பகையிடத்துச் செல்லமாட்டான். அதனால் மனம் உடைந்து தம்முடைய பூரித்த தோள்களைத் தட்டி ஒருவரோடொருவர் பொருது மடிய வேண்டுமென்னும் மறப்பண்பு கொண்டு நிற்பார்.

**“உட்பகையொருதிறம் பட்டெனப் புட்பகைக்
கேவானாகலிற் சாவேம் யாமென
நீங்கா மறவர் வீங்கு தோள் புடைப்ப”⁵**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் அணி சேர்க்கிறது இவர்கள் அறப்போரினை விரும்பினர் இதனாலேயே சோழன் நலங்கிள்ளி வெல்லும்

போரினைச் செய்யும் பாசறையின் கண்ணே இருந்தான் அன்றித் தன் நகரின்கண் இருத்தலை விரும்பான் எனப்புலவர் பாடினர் என்பதை,

“நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்

பாசறையல்லது நியொல்லாயே”⁷

என்று புறநானூறு பகர்கிறது. “அடுகின்ற போரை விரும்புதலால் அரசர் இரவிற கண்ணுறக்கமும் பெறாரென முல்லைப்பாட்டுத் தெரிவிக்கின்றது.”⁷ இத்தகைய மறப்பண்பு படைத்த தமிழரின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் வியப்புக்குரியது.

மறப்போரில் மகளிர்

மகளிர் போர்க்களம் புகுந்து போரிட்டதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்று இல்லை, எனினும் மற உணர்வில் ஈடு இணையற்று விளங்கித் தன் மக்களைப் மறப்போர் புரியத் தூண்டி நின்றமையைக் காணமுடிகிறது.

தம் வயிற்றிற் பிறந்து தம் முலைப்பாலுண்ட மக்கள் மறம் குன்றாத மானமும், வீரம் செறிந்த உணர்வும் உடையவராதல் வேண்டுமென்பது தமிழ்த்தாயரின் குறிக்கோள். புறங்காட்டி ஓடாத வீரனின் தாய், தன் மகளின் மாண்பைக் கண்டபொழுது அவளுடைய வாடிய முலைகள் பால் ஊறிச் சுரந்தன எனப் புறநானூறு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“இடைப்படை யழுவத்துச் சிதைந்து வேறாகிய

சிறப்புடையாளன் மாண்பு கண் டருளி

வாடுமுலையூறிச் சுரந்தன

ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே”⁸

போரின் கண் என் மகன் புறமுதுகிட்டு ஓடியிருப்பின் அவனுக்குப் பாலூட்டிய முலையை அறுத்திடுவேன்” என்று வஞ்சினம் கூறிப் போர்க்களம் புகுந்து, தன் மகன் இறந்து கிடப்பது கண்டு, ஈன்ற பொழுதிலும் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டாள் தமிழ் மகள் ஒருத்தி என்பதை,

“படையழிந்து மாறின னென்று பலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்ட வென்
முலையறுத்திடுவேன் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயரச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணுஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது வந்தனளே”⁹

என்று காக்கைப் பாடினியார் பாடியது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடன்’ என மகனுக்கு ஒரு தாய் நினைவூட்டுகிறாள். தன் கணவன் போரில் வென்று திரும்ப வேண்டும் என வேண்டி ஒரு மனைவி நடுகல்லைத் தொழுது நிற்கிறாள். முதல் நாள் நடந்த போரில் தமையனையும், மறுநாட் போரில் கணவனையும் இழந்தும் உள்ளம் சோராத தாய், தன் குடியைக் காப்பதற்கு ஒரு மகனையே பெற்றிருந்தாள் எனினும் அம்மகனைப் போருக்கு அனுப்ப அவள் தயங்கவில்லை.

தன் மகனை அன்போடு அழைத்து வெள்ளிய ஆடையை உடுத்தித் தலையில் எண்ணெய் தேய்த்துச் சீவி முடித்தாள். வேலை அவன் கையிலே கொடுத்தாள். நீயும் போய் வா போருக்கு என்று கூறி வழி அனுப்பி வைத்தாள் என்பதை,

“இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்
பாறுமயிர்க்குடுமி யெண்ணெய் நீவி
ஒரு மகனல்ல தில்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே”¹⁰

என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியார் தம் பாடல் வழி எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

முதிய மறக்குடியில் பிறந்ததால் மூதிற்பெண்டிர் எனப்பட்டனர். இம்மூதிற் பெண்டிர் தம் வீடும், நாடும் சிறக்க நடுகல்லைத் தொழுது வேண்டுவர். இல்லத்தில் தாம் ஒழியாது விருந்தினரைப் பெறவும் தம் தலைவன் தம் நாட்டு அரசனோடு இருந்து விழுப்பகை பெறவும் வேண்டி வழிபாடு நிகழ்த்தினர் என்பதை,

“களிறுபொரக் கலங்கு, கழல்முள் வேலி,
அரிது உண் கூவல், அம்குடிச் சீறார்
ஒலிமென் கூந்தல் ஒள்நுதல் அரிவை
நடுகல் கைதொழுது பரவும், ஓடியாது;
விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே; என்னையும்

நாடுதரு விழுப்பகை எய்தக எனவே”¹.

என்று அள்ளூர் நன்முல்லையார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இது மூதின் முல்லைத் துறையில் அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் ஆடவரேயன்றி மகளிரும் வீரத்தில் சிறந்து விளங்கினர். பழமையும் சிறப்பும் மிக்க மறக்குடியில் பிறந்த மகளிர் பற்றிப் புறப்பாடல்களில் கூறப்படும் செய்திகள் பெண்களின் போர் ஈடுபாட்டினை நன்கு விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

போர்க்காரணங்கள்

இத்தகைய மறப்பண்பு படைத்த தமிழரிடையே அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்வது இயற்கையே. இப்போர்கள் எழுந்தமைக்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அளவு கடந்த மண்ணாசையால் போர் நிகழ்வதுண்டு. தன்னாட்டில் வாழும் குடிகள் வளமாக வாழ்வதற்கு போதிய இடமில்லாததனால் இடம் சிறிதென்னும் ஊக்க மேலீட்டினால் மன்னர் போர் தொடுப்பதும் உண்டு. இந்நிலவுலகம் எல்லா வேந்தருக்கும் பொதுவென்னும் சொல்லைப் பொறாது.

தன் நாடு இடம் சிறிதென்றும் மேற்கோள் செலுத்தப் போர் புரியும்
மன்னனாக விளங்கினான் சேரமான் கடுங்கோவாழியாதன் என்பதை,

**“வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச் சொற்பொறாஅ
திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப”¹²**

என்ற செய்யுளடிகள் உறுதி செய்கிறது.

ஆசையை, பொன்னாசை, மண்ணாசை, பெண்ணாசை என்ற
மூன்று பிரிவினுள் அடக்கி விடலாம். பகை நாட்டு ஆநிரைச் செல்வங்களைக்
கொள்ளையிட்டுவரல் காரணமாகவும், அதைக்காத்தல் காரணமாகவும்,
மேற்கொண்ட முதற்போர், பொன்னாசை காரணமான போரின் முதல்
நிலையாம், அப்போர் நிகழ்ச்சிகளால் உணவு குறைபாடு தீரவே, அதை
அடுத்துப் பொன்னும் பொருளும், பொருள் காரணமாகப் போர் நிகழும்.
அதை அடுத்து பிறன் ஒருவனுடைய மகளிரைத் தனக்கு மணம் செய்து
கொடுக்குமாறு அரசன் ஒருவன் வற்புறுத்திய இடத்து அம்மகளிரை
உடையான் மறுத்த காலத்தில் போர் எழும். அதை அடுத்து, நாட்டையே
உடைமையாக்கிக் கோடல் நன்று எனும் நினைவால் நாடு குறித்த போர்
நிகழும்.

அரசுரிமை காரணமாகவும் போர்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இத்தகைய
போர்கள் சேர பாண்டியர் மரபில் நிகழ்ந்தமைக்குச் சங்க இலக்கியங்களில்
சான்று இல்லை. சோழர் மரபில் இருமுறை இத்தகைய பூசல்கள்
நடந்துள்ளன. கரிகாலன் தனது அரசுரிமையைப் பெறுவதற்குச் சிறையில்
இருந்து தப்பி ஓடிய நிகழ்ச்சியைப் பொருநராற்றுப்படையும் பட்டினப்பாலையும்
எடுத்தியம்புகின்றன. இதனை

“உருவப் பஸ்தேர் இளையோன் சிறுவன்
 முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குருசில்,
 தாம் வாயிற்றிருந்து தாயம் எய்தி
 எய்யாத் தெவ்வர் ஏவல் கேட்பச்
 செய்யார் தேஎம் தெருமரல் கலிப்பப்
 பவ்வ மீமிசைப் பகற்கதிர் பரப்பி,
 வெவ்வெஞ் செல்வன் விசம்பு படர்ந்தாங்குப்
 பிறந்து தவழ் கற்றதன் தொட்டுச், சிறந்தநல்
 நாடு செகிற் கொண்டு நாள்தொறும் வளர்ப்ப”¹³

“கொடு வரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்கு
 பிறர் பிணியகத்து இருந்து பீடுகாழ்முற்றி
 அருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
 பெருங்கை யானை மரபுக் காங்கு,
 நுண்ணிதின் உணர நாடி நண்ணார்
 செறிவுடைத் திண் காப்பு ஏறி வாள்கழித்து,
 உரு கெழு தாயம் ஊழின் எய்திப்”¹⁴

என்ற பாடலடிகள் காட்டி நிற்கின்றன.

அரசரிமையின் காரணமாகச் சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்குமிடையே பிணக்கு ஏற்பட்டது என்பதைப் புறம், நாற்பத்தைந்தாம் பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. அரசரின் புதல்வர் தமக்கு வரும் அரசரிமையைத், தந்தையார் அரச பதவியைத் துறக்கு முன்பே பெறுவதற்குத் தந்தையருடன் போர் புரிவதும் உண்டு என்பதை புறம். இருநூற்றுப் பதிமூன்றாம் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

சொல்லில் அல்லது செயலில் மானக்குறைவு ஏற்பட்டாலும் போர் நிகழும். “என்னை இளையன் எனப் புல்லிய மொழி மொழிந்த இனம் பொருந்திய அரசரைப் போரின் கண்ணே சிதறப் பொருது அவர்தம் முரசத்தோடு கூட அவரைக் கைக்கொண்டிலேனாயின், எனது குடை

நிழற்கண் வாழ்வார். தாங்கள் சென்றடையும் நிழல் காணாதே. கொடியன் எம்முடைய அரசன் என்று கருதிக் கண்ணீரைப் பரப்பிப் பழி தூற்றம் கொடுங்கோலை உடையேன் ஆகுக என்று தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போர்க்களத்தில் நின்று பேசிய வீர மொழி பேசினான் என்பதை,

“இளைய னிவனென வுளையக்கூறி

**சிறு சொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
 அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமொ
 டொருங்கப் படேனாயிற் பொருந்திய
 என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
 கொடிய னெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
 குடிபழி தூற்றுங்கோலே னாகுக”¹⁵**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

சோழன் நலங்கிள்ளி போர் செய்யப்புகுமுன் “என் உள்ளத்தை இகழ்ந்த அறிவில்லாதோன், துயில்கின்ற புலியை இடறிய குருடன் போலப், பிழைத்துப் போதலோ அரிது; அவன் வருந்தும்படி பொரேனாயின் தம் நெஞ்சிலே காதல் கெள்ளாத பொதுப் பெண்டிர் மார்பில் என் மாலை புரளுவதாக” என்று வஞ்சினம் மொழிந்தான் என்பதை, புறம், எழுபத்து மூன்றாம் பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பகைவர்கள் பணிவு காட்ட மறுத்த சூழலிலும் போர்கள் நடைபெற்றமையைக் காணமுடிகிறது. “இதனை நெடுஞ்செழியனுக்கு ஏவல் செய்து வாழாமையின் பகைவர் நாடு பாழாயின”¹⁶ என மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிடுவார்.

போர் அறங்கள்

மண்ணாசையும் போர் வெறியும் கொண்டு படையெடுக்கும் அரசர்கள் போர்க் கொடுமைகளில் ஈடுபட்டனர். எனினும், மானமும் வீரமும் கொண்ட போரிட்ட அரசர்கள் போர் அறங்களைக் கட்டிக் காத்தனர் எனலாம். படையெடுக்கும் முன் பறை அறைந்து தன் படையெடுப்பைப் பகைவர்க்குத் தெரிவித்தல் மரபாக இருந்தது.

**“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம் அம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண் சேர்மினென”**¹⁷

என அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்துடன் அறைகூவிய செய்யுளை வெட்சிப்போருக்கு முன் அறிவிக்கப் பெற்ற பாடலாக ஆய்வாளர் பலர் உரைப்பர். இக்கருத்து மறு ஆய்வுக்கு உரியது. வெட்சிப்போர் பகைநாட்டார்க்கு அறிவிக்காமல் புரியும் போர் என்பதாலேயே களவு எனப்பெற்றது. இப்பா வஞ்சிப் போருக்கு முன் அறிவிப்புச் செய்யப்பெற்ற பாவே என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

**“பார்ப்போ ரறவோர் பகப்பத்தினிப் பெண்டிர்
மூத்தோர் குழுவியெனுவினைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க”**¹⁸

எனச் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுகின்றன. மேற்குறிப்பிட்டவர்களுக்குப் போரினின்று விலக்கு அளிப்பதைப் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் மரபாகப் போற்றினர் என்பதை மேற்காட்டிய சான்றுகள் வழி அறியலாம். பாதுகாப்புக்குரியவற்றுள் ஆநிரை முதன்மை இடத்தைப் புறநானூற்றில் பெற்றுள்ளது. ஆனால் சிலம்பில் ஆநிரை மூன்றாமிடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுப் பார்ப்பனர் முதன்மையிடத்தைப் பெறுகின்றனர். இது கால மாற்றத்தால் ஏற்பட்டது என்பதை சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துகிறது.

தமிழ் வேந்தர்கள் கொடை மடம் படுதல்லது படைமடம் படாத தன்மையினர் என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

“கொடை மடம் படுதல் அல்லது

படைமடம் படான், பிறர் படை மயக்குறினே”¹⁹

இப்புறப்பாடலுக்கு உரை எழுதிய உ.வே.சாமிநாதையர் “படைமடமென்றது, வீரரல்லாதார் மேலும், புறமுதுகிட்டார் மேலும், புண்பட்டார் மேலும் மூத்தோர் இளையோர் மேலும் செல்லுதல் என்பர்.

போரில் ஈடுபடும் இருதிறத்து வீரர்களும் ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவ்விடத்தில் நேருக்குநேர் நின்று போரிடுவர். இக்காலத்தில் நடைபெறுவது போன்று திடீரென்று தாக்குதல், மறைந்து இருந்து தாக்குதல் போன்ற போர் முறைகள் அக்காலத்தில் இல்லை. பலர் அறிய வஞ்சினம் கூறிப் பொது இடத்தில் தம்மொடு ஒத்தாரிடம் போரிடும் அறப்பண்பு வாய்ந்தவர்களாகப் பழந்தமிழர்கள் விளங்கினர்.

**“என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்வீர் பலரென்னை
முன்னின்று கல் நின்றவர்”²⁰**

என்னும் குறள் சங்ககால வீரரின் அறப்பண்பையும், மறப்பண்பையும் ஒருசேர விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. பகைவர் அஞ்சி ஓடுவார்களேயானால் அவர்களைக் கொல்லாமல் விடும் பண்பையும் சங்க கால வீரர்கள் பெற்றிருந்தனர். இவ்வாறு அறத்தொடு போர் நடைபெற்றதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. போரென்றால் அங்கே அறத்தொடு போர்புரிய முடியுமா? போரே மறத்தின் அடிப்படையில் நிகழ்வது தானே அங்கே அறம் எப்படி நிலைக்கும் என வினா எழு வாய்ப்புண்டு.

“தமர் பிறர் அறியா அமர் மயங்கு அழுவத்து”²¹

எனப்போர்க்கள நிலையினைப் புறநானூறு புகலும். இந்நிலையில் அறத்தொடு போர்புரிய முடியுமா என்பது ஐயமே! எனவே தொடக்கத்தில்

அறன் வழிப்பட்டும் உச்ச நிலையில் மறன் வழிப்பட்டும் போர் நடைபெற்றது எனக் கூறலாம்.

போர் முறைகள்

தொல்காப்பியர் கூட்டும் போர் வகைகள் நான்கு 1) வெட்சிப்போர் 2) வஞ்சிப்போர் 3) உழிஞைப்போர் 4) தும்பைப்போர். இந்நால் வகைப்போர்களும் முறையே ஆநிரை, நாடு, மதில், களம் ஆகிய நான்கு பொருள்களின் அடிப்படையில் நடைபெற்றன.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார் நிரை கவர மேற்கொள்ள வந்தவன் மேற்கொண்ட போர், அந்நிரை மீட்க வந்தவன் மேற்கொண்ட போர் என நிரை காரணமாக நிகழ்ந்த போர்கள் இரண்டு எனக் குறிப்பிடுகிறார். நாடு கவர வந்தவன் மேற்கொண்ட போர், நாடு காக்க வந்தவன் மேற்கொண்ட போர் என நாடு காரணமாக நிகழ்ந்த போர்கள் இரண்டு. அரணழிக்க முனைந்தான் மேற்கொண்ட போர், அவ்வரணழியாது காக்க முனைந்தான் மேற்கொண்ட போர் என அரண் காரணமாக நிகழ்ந்த போர்கள் இரண்டு, ஆற்றல் செருக்கால் மேற்கொண்ட போர். அச்செருக்கடக்க முனைந்தான் மேற்கொண்ட போர் என ஆற்றல் காரணமாக நிகழ்ந்த போர்கள் இரண்டு, இவற்றுள் நிரை கவரவும் - வெட்சி, நாடு கைப்பற்றவும் - வஞ்சி, அரண் அழிக்கவும் - உழிஞை, ஆற்றல் நிலைநாட்டவும், மேற்கொண்ட போர்கள் அழிவுப் போர்களாம். அறமல்லாப் போர்களாம்.

நிரை மீட்கவும் - கரந்தை, நாடு காக்கவும் - காஞ்சி, அரண் காக்கவும் - நொச்சி, ஆற்றல் செருக்கு அழிக்கவும் மேற்கொண்ட போர்கள் அறநெறிப் போர்களாம். தொல்காப்பியர் பாராட்டும் பழந்தமிழ்ப் போர்கள் மேற்கண்ட நான்கு மட்டுமே. தமிழகத்தின் பண்பாட்டுப் பெருமையினை

உணராத பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள், மேற்கண்ட எட்டுப் போர்களுமே பாராட்டற்குரியன என்றும், தொல்காப்பியனாரும் அவ்வெட்டுப் போர்களையும் எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டியுள்ளார் என்றும் கூறுவாராயினர்.

கரந்தை - நிரை மீட்கும் போர்

கரந்தையாவது பாலை நிலத்து மறவர்களாகிய வெட்சியார் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை முல்லை நிலத்து ஆயர்களாகிய கரந்தையார் மீட்டுக் கொணர்தலாம். அவ்வாறு மீட்டு வரச்செல்வார் கரந்தை பூச்சூடிச் செல்வராதலின், அவ்வொழுக்கம் கரந்தை எனப்பட்டது.

“கரந்தை வீரர், நிரை மீட்கும் வீரராவர், நிரை மீட்கும் ஒழுக்கம், நின்று தாக்கும் அரசர்க்கெல்லாம் ஏற்புடைய ஒழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனினும் அவ்வினையினைப் பண்டு மேற்கொண்டிருந்தவர் முல்லை நிலத்து ஆயர் மட்டுமேயாவர்”²² என்று புலவர் கோவிந்தன் தம் நூலில் குறிப்பிடுவது எண்ணத்தக்கது. இதிலிருந்து ஆயர் என்பவர் கரந்தையாரே என அறிய முடிகிறது.

எண்ணித் தொடங்கும் போர் அன்ற கரந்தைப்போர் அது அஃதவர்க்கு இன்றியமையாது வந்துற்ற போர். வீரர்களின் விழைவு காரணமாக, போர் வெறி காரணமாக வரவில்லை. தம் ஆநிரைகளை வெட்சியார் கைப்பற்றிச் செல்கின்றனர் என்ற செய்தி கேட்டுச் சினந்தவர் மேற்கொள்ளும் போர் அது. தம் பொருள் கொள்ளைப் போகிறது என அறிந்து மேற்கொண்ட போர். ஆகவே, அப்போர் மேற்கொள்வார். இடமோ, காலமோ, பகைவர்க்கும் தமக்கும் உள்ள படை வலியினையோ எண்ணிப்பாரார். செய்தி கேட்டவுடனே செய்யும் தொழிலையும் மறந்து அந்நிலையிலேயே விரைந்து ஓடுவர். இதனை

**“நிரைகோள் கேட்டுச் செய்தொழில் ஒழிய
விரைவனர் குழவும் வகையுரைத் தன்று”²³**

என்ற வெண்பாமாலை விளக்கத்தின் மூலம் கண்டுணரலாம்.

கரந்தைத் திணைக்கு நற்சொல் கேட்கும் விரிச்சி, பகைவர் படை வலிமையறியும் “வேய்” முதலான துறைகள் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆயர் என்ற இனத்தாரைக் குறிக்க இன்று வழங்கும் பட்டப் பெயராம் “பிள்ளை” என்பதே நிரை மீட்கும் வீரராகிய கரந்தையாரை அழைக்கும் இலக்கணப் பெயராய் அமைந்துள்ளது²⁴ என்று புலவர் கா.கோவிந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

கரந்தை மறவன் ஒருவனே எதிர் சென்று அவ்வெட்சி மறவரை வெட்டி வீழ்த்தியது “ஆளெறிபிள்ளை” என்றும், நிரை மீட்சிப் போரில் பெற்றதன் போர்ப்புண் கண்டு பெருமிதம் கொள்ளும் ஆயன் செயல் “பிள்ளைத் தெளிவு” என்றும், பகைவர் குடலைத் தன் வேலிலே மாலையாகச் சுற்றிக் கொண்டு ஆடியது “பிள்ளையாட்டு” என்றும், நிமித்தமும் நோக்காதே சென்று வெட்சியாரை எதிர்த்துப் போராடிய ஆயன் செயல் “பிள்ளைப் பெயர்ச்சி” என்றும் புறப்பொருள்வெண்பாமாலை துறை வகுக்கிறது.

நெடுமொழி கூறிக் களம் புகுந்த கரந்தை வீரர்களுள் சிலர், போரில் புண்பட்டு உயிரிழந்தது போக, எஞ்சியோர் புண் பெற்றும், பெறாதும் புறங்காட்டிப் போந்து விடாது வந்த, பகைவர் படையை வென்று துரத்திவிட்டு வெற்றிப் புகழோடு வீடு திரும்புவதும் நிகழவே, அவற்றைக் கூறும் “வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல்” “வருதார் தாங்கல்” என்ற துறைகள் கரந்தைத் திணைக்கண் இடம் பெற்றன. “வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலைப் “போர்க்களத்து

ஒழிதல்” என ஒரு துறையாகக் கொண்ட புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார் “வருதார் தாங்கும்” நிகழ்ச்சியை நான்கு வகையாக விரித்து, வந்த படையைத் தனித்து நின்று தாங்கிய தறுகண்மையுடையானுக்கு “ஆள் எறி பிள்ளை” வெற்றி கொண்ட அவ்வீரன் தன் வேற்படைக்கு வீழ்ந்த பகைவர் குடலை மாலையாகச் சூட்டி மகிழ்ந்தாடும் வெற்றித் திருக்கூத்தைக் கூறும் “பிள்ளையாட்டு” வீரப் புன்னகையோடு வீடு திரும்பும் வீரன் செயல் கூறும் “புண்ணோடு வருதல்” வீரப்புண் பெற்றேன் என்ற பெருமிதவுணர்வால் அவ்வீரனின் சூடும் வெற்றித் திருக்கூத்தைக் கூறும் “பிள்ளைத்தெளிவு” என நால்வேறு பெயர் சூட்டி விளக்கியுள்ளார்.

இத்துறைகளெல்லாம், கரந்தை வீரர் கன்று, கறவைகளோடு கூடிய ஆநிரையினை மீட்டுத்தந்து, நாட்டிற்குச் செய்த கடமைகளைக் கூறும் துறைகளாம்.

அரசர் இடம் பெறாத அக்காலத்துக் கரந்தை நிகழ்ச்சிகளையே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுவதால், வென்ற வீரனை வேந்தனாக்கும் நிகழ்ச்சியை விளக்கினார். ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார் மக்கள் தலைவனான மன்னவன் வந்துற்ற பிற்காலத்துக் கரந்தை நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதால், மக்களுள் ஒருவனை மன்னவனாக்கும் நிகழ்ச்சியைக் கூறுவது. அவ்வாறு வெற்றி கொண்டு வந்த வீரனுக்கு மன்னவன் செய்யும் சிறப்பினைக் கூறத் தொடங்கி “பிள்ளைப் பெயர்ச்சி” என்ற துறைக்கு,

**“போர் தாங்கிய புள் விலங்கியோனைத்
தார் வேந்தன் தலையளித்தன்று”²⁵**

என விளக்கம் தந்துள்ளார். ஆக நிரை கோடலும், நிரை மீட்டலும் குறித்து எழும் போர் பாலை நிலத்தார்க்கும், முல்லை நிலத்தார்க்கும் நிகழ்ந்த போராகும் எனத் தெளியலாம்.

போர் நிகழ்வுகள்

போருக்குச் செல்லுமுன் அரிய காவலையுடைய ஊர்ப்பக்கத்தே படைத்தலைவர் ஏவலால் விரிச்சி (நற்சொல்) கேட்டல் வழக்கம், நெல்லும் நீரும் சொரிந்து விரிச்சி கேட்கும் செம்முது பெண்டிரைப் பற்றிப் புறநானூறு

**“நென்னீ ரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்கும்
செம்முது பெண்டின் சொல்”²⁶**

என்ற பாடல்களில் விரிச்சி கேட்கும் நிலையினைப் புகலும், நல் நிமித்தம் பார்த்துப் படைக்கலங்களை எடுக்கும் ஆடவரை

**“குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார் புள்ளோர்த்துப்
படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செயல் ஆடவர்”²⁷**

என அகநானூறு பேசுகிறது.

நிமித்தம் பார்த்ததும் அரசன் தண்ணுமையை முழக்கித் தன் போர் வீரரை அழைப்பான். அழைத்து, அவர்களுக்கு அடையாளப் பூக்களை வழங்குவான். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இத்தகைய கோலம் கொண்டிருந்தான் என்பதை,

**“மூதூர் வாயிற் பனிக்கய மண்ணி
மன்ற வேம்பி னெண் குழை மலைந்து
தெண் கிணை முன்னர்க் களிற்றினியலி
வெம் போர்ச் செழியனும் வந்தனன்”²⁸**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கிறது. போர்ப்பறை அச்சத்தைத் தரக் கூடியது. குருதிப்பலி கொள்ளும் விருப்பத்தையும் அச்சம் தரும் தன்மையையும் கொண்ட இவ்வீர முரசத்தை நீராட்டி, மெல்லிய பூவையுடைய கட்டிற் கண்ணை வைப்பார் என்பதை,

“குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா வளவை யெண்ணெய்
நுரை முகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை”²⁹

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வீரரை அழைத்தல்

விரைந்து போருக்கு வரும்படி வேந்தன் விட்ட பெரிய தூதுவர் வீரர் உறையும் இடந்தோறும் ஆங்காங்குச் சென்று தெரிவிப்பர் என்பதை

“வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
வேந்து விடு விழுத் தூதாங்கிசைப்ப,
நூலரி மாலை சூடி”³⁰

என்று புறநானுறும்,

“போர்ப்புறு தன்னுமை ஆர்ப்பு எழுந்து நுவல”³¹

எனப் பதிற்றுப்பத்தும் குறிப்பிடுகின்றன. மேற்கண்ட பாடல் வரிகளில் மறவன் நூலரி மாலை சூடிக் காலால் நடந்து, தான் ஒருவனாகவே வருவது நோக்கற்குரியது. இவ்வாறு மறப்பண்புடன் வந்த வீரனுக்கு அடையாளப் பூக்களை வேந்தர் வழங்குவர்.

பகைவரை அச்சுறுத்தக் கையாளப்பட்ட உத்தி

பொதுப் பகைவனாகி நின்ற அரசனைப் பல அரசர்கள் இணைந்து நின்று தாக்கினர். இது ‘துணைப்படைக்கோடல்’ எனப்பட்டது. நட்புக்கருதியும், பொருள் தந்த போதும் துணைப்படை தரப்பட்டது. காரி என்னும் சிற்றரசனின் துணையை மூவேந்தரும் தனித்தனியே வேண்டினர். அதனால் அவர்களின் தூதுவர் இவனைப் புகழ்ந்து இவனுக்குப் பரிசில் வழங்கினர் என்பதனை

“மூவரு னொருவன் றுப்பா கியரென
ஏத்தினர் தருஉங் கூழே”³²

என்று கபிலர் பாடியுள்ளார்.

தாம் உண்ட செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காகப் பலர் அரசனுக்குத் துணையாகச் செல்வது வழக்கம். இதனைத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனை ஏழு வேந்தர்கள் இணைந்து நின்று போரிட்டனர். அவர்களை வீழ்த்தி வென்று வாகை சூடிய செய்தியை இடைக்குன்றார்கிழார்

“மீடும் செம்மலும் அறியார் கூடி,
‘பொருதும்’ என்று தன்தலை வந்த
புனை கழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க,
ஒரு தான் ஆகிப் பொருது, களத்து அடலே”³³

எடுத்து மொழிவதன் வழி அறியலாம்.

பகைவரை வெளிக்கொணரக் கையாளப்பட்ட உத்தி

“முற்றுகையிட்ட அரசர்கள் மதிலில் அடைந்து கிடக்கும் மன்னனின் காவல் மரங்களை வெட்டி அவனது மான உணர்வைத் தூண்டுவான். இது ‘கடிமரம்’ தடிதல் எனப்பட்டது. இது மதிலில் நாணம் இன்றி அடைந்து கிடந்தவனை வெளிக் கொணரக் கையாளப்பட்ட முறையாகும்”³⁴ என்று ஆ. இராமகிருட்டிணன் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

போர் தொடுத்து வந்த அரசன் பகை அரசனின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவது போர் மரபாகும். வேங்கை, புண்ணை, வேம்பு முதலிய மரங்களை அரசர் தம் வெற்றியைச் சிறப்பிக்கும் மரங்களாக மேற்கொண்டு சிறப்பாய் ஒம்பி வருவர். அம்மரத்தினை வீரர் இரவு பகலாகக் காத்து நிற்பர். இம்மரம் பகைவர் கைப்பட்டு வெட்டப்படாதவாறு போற்றுதல் மானமுடைய

வேந்தரின் மறப்பண்பாகும். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தன் பகைவரின் காவல் மரத்தை அழித்தான் என்பதை,

“உறு செருநர் புலம்புக்கு அவர்
கடிகாவி னிலை தொலைச்சி”³⁵

என்று மதுரைக்காஞ்சியின் பாடலடிகள் எடுத்தியம்பும்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தன் பகைவரின் காவல் மரமாகிய கடம்பினது அடிமரத்தை வெட்டினான் என்றும், வீரர்கள் இறந்துபட, வாள் வீரரது நெருக்கத்தைக் கலக்கிப் பகையரசனின் கடம்பைத் தடிந்தான் என்பதை

“பலர் மொசிந் தோம்பிய திரள் பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுத றுமிய வேளம்”³⁶

“வயவர் வீழ வாளரின் மயக்கி
இடங்கவர் கடும்பி னரசுதலை பணிப்பக்
கடம்புமுத றடிந்த கடுஞ்சின வேந்தே”³⁷

என்று பதிற்றுப்பத்துக் கூறுகிறது. வடித்த கோடாலி வெட்டுதலால் ஊர்தோறும் காவல் மரங்கள் நிலை கலங்கின என்பதை

“வடிநவில் நலியம் பாய்தலி னூர் தொறும்
கடிமரந் துளங்கிய காவும்”³⁸

“வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவு தொறும்
கடிமரந் தடியு மோசை”³⁹

என்று புறநானூறு பகர்கிறது.

பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் பாடிய பொழுது “காவல் மரத்தை வெட்டுதலை ஒம்புவாயாக” என்று அறிவுறுத்துகின்றார் என்பதை,

“கடிமரம் தடிதல் ஒம்பு நின்
நெடுநெல் யானைக்குக் கந்து ஆற்றவே”⁴⁰

என்ற பாடல் வரிகள் காட்டி நிற்கின்றன. இதற்கு பகைவருடைய காவல் மரங்கள் இளமரங்கள். அவை நின் நெடுநெல் யானைக்குக் கட்டுத்தறி ஆகாது. ஆதலால் அவற்றை வெட்டுதல் தவிர்வாயாக என்ற பொருளில் உரைப்பாரும் உளர் என்பர். வெல்லப்பட்ட பகையரசர்களின் காவல் மரங்களை வெட்டிக் கொண்டு போய், வென்ற அரசர்கள் தம் யானைகளுக்குக் கட்டுத்தறியாக நட்டு அமைப்பர் என்ற போர்முறை இதனால் அறியப்படுகிறது.

வஞ்சினம்

போருக்குச் செல்லுமுன் வேந்தரும், வீரரும் வஞ்சின உரைத்தல் மரபு. வேந்தன் உரைக்கும் வஞ்சினம் படை வீரர்களை ஊக்கப்படுத்திச் சிறக்கப் போரிடச் செய்யும். தாம் எண்ணிய இலக்கை அடைவதற்கும், உள்ளத்துறுதி கலையாமல் இருப்பதற்கும் வஞ்சினம் பயன்பட்டது. “வஞ்சினத்தை ஒன்று மொழி என்றும் உரைப்பர்”⁴¹ என அரசங்க. இராமலிங்கம் கூறுகிறார்.

வஞ்சினம் கூறுதலும் அக்காலத்து மக்களின் மறப்பண்பாகும். சிங்கம் போலச் சினந்து உறுதியான உள்ளத்தினையும் விரைந்து செல்லும் படையினையுமுடைய அரசர், தம்மில் ஒப்பக்கூடி வந்து என்னோடு பொருவோமென்று சொல்லுவார்; அவ்வரசரைப் பொறுத்தற்கரிய போரின் கண்ணே அலறப் பொருது, தேருடனே அவர் உடைந்தோடும் புறக்கொடையை காணேணாயின், சிறந்த என் தேவியை விட்டு நீங்குவேனாக, அறம் நிலை கலங்காத அன்பினையுடைய அவைக்கலத்து அறத்தின் நெறிப்பாடில்லாத ஒருவனை வைத்து முறை கலங்கிக்

கொடுங்கோல் செய்தேன் ஆகுக. என்பது ஒல்லையூர் பூதப் பாண்டியன் தந்த வஞ்சினப் பாட்டாகும். இதனை

“மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத்
தடங்காத் தானை வேந்தருடங்கியைத்
தென்னொடு பொருது மென்பவவரை
ஆரமலறத் தாக்கித் தேரொ
டவர்ப்புறங் காணேணாயிற்சிறந்த
பேரமருண்க ணிவனினும் பிரிக
அறனிலை திரியா வன்பின வையத்துத்
திறனி லொருவனை நாட்டி முறை திரிந்து
மெலிகோல் செய்தேனாகுக”⁴²

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

இன்று இனிது உண்டு மகிழ்ந்தோம். நாளை பகைவர் மதிலைப் பாழ்செய்து வென்ற பின்னல்லது விருந்துண்ணல் செய்வோம் என வஞ்சினம் உரைக்கும் வீரர் நிலையினை,

“இன்றினது நுகர்ந்தனமாயி னானை
மண் புனை யிஞ்சி மதில்கடந்தல்லது
உண்டுவ மல்லேம் புகா வெனக் கூறிக்
கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்”⁴³

எனப் பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கும். தம் முன்னோனைக் கொன்றவனை, அவன் தம்பியோடு சேர்த்துக் கொல்லப்போவதாக வஞ்சினம் உரைக்கும் மறவனை,

“எம்முற் தம்பியோன் தம்பியொடு, ஓராங்கு
நானைச் செய்குவெனம ரெனக்”⁴⁴

என்று புறநானூற்றில் காணமுடிகின்றது.

கொடுங்கோல் செய்தேன் ஆகுக. என்பது ஒல்லையூர் பூதப் பாண்டியன் தந்த வஞ்சினப் பாட்டாகும். இதனை

“மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத்
தடங்காத் தானை வேந்தருடங்கியைத்
தென்னொடு பொருது மென்பவவரை
ஆரமலறத் தாக்கித் தேரொ
டவர்ப்புறங் காணேணாயிற்சிறந்த
பேரமருண்க ணிவனினும் பிரிக
அறனிலை திரியா வன்பின வையத்துத்
திறனி லொருவனை நாட்டி முறை திரிந்து
மெலிகோல் செய்தேனாகுக”⁴²

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

இன்று இனிது உண்டு மகிழ்ந்தோம். நாளை பகைவர் மதிலைப் பாழ்செய்து வென்ற பின்னல்லது விருந்துண்ணல் செய்வோம் என வஞ்சினம் உரைக்கும் வீரர் நிலையினை,

“இன்றினது நுகர்ந்தனமாயி னானை
மண் புனை யிஞ்சி மதில்கடந்தல்லது
உண்டுவ மல்லேம் புகா வெனக் கூறிக்
கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்”⁴³

எனப் பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கும். தம் முன்னோனைக் கொன்றவனை, அவன் தம்பியோடு சேர்த்துக் கொல்லப்போவதாக வஞ்சினம் உரைக்கும் மறவனை,

“எம்முற் தப்பியோன் தம்பியொடு, ஓராங்கு
நாளைச் செய்குவெனம ரெனக்”⁴⁴

என்று புறநானூற்றில் காணமுடிகின்றது.

“வெவ்வரி நிலைஇய வெயிலெறிந் தல்லது
உண்ணா தடுக்கிய பொழுது பல கழிய”⁴⁵

“முடிதல் வேட்கையர் நெடிய மொழியுஉக்
கொடாஅ நல்லிசை தங்குடி நிறுமார்”⁴⁶

என்பன வீரர் உரைக்கும் வஞ்சின மொழிகளாகும்.

“தலைத்தாணெடு மொழி தன்னோடு புணர்தல்”⁴⁷

என்னும், வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினத்தை,

“இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகியரெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத்தானும்”⁴⁸

என்று தொல்காப்பியனார் வேறுபடுத்தி உரைப்பார். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன், சோழன் நலங்கிள்ளி, கரிகாற் பெருவளத்தான், சேரன் செங்குட்டுவன் ஆகிய ஐவரும் வஞ்சினம் உரைத்துள்ளனர். இவர்கள் உரைத்த வஞ்சினத்திலிருந்து இவர்தம் பண்பு நலமும், ஒழுக்க மேம்பாடும் புலனாகும்.

வாளும் குடையும் புறப்படுதல்

போர் மேற்செல்லும் வேந்தன் தன் கொற்றக்குடையையும், வாளையும் முறையே நல்ல நாளில் அனுப்புவது போர் மரபு. நாள்கோளாவது நாளும் ஓரையும் தனக்கேற்பக் கொண்டு செல்வழி அக்காலத்திற்கும் ஓர் இடையூறு தோன்றிய வழித் தனக்கு இன்றியமையாதனவற்றை அத்திசை நோக்கி அக்காலத்தே முன்னே செல்லவிடுதல்”⁴⁹ என்பர் நச்சினார்க்கினியர் நன்னாளில் வேந்தர் போர் தொடங்குவார். திருமாவளவன் நல்ல நாளில், வாளையும் குடையும் முரசையும் போக்கியதை,

“செருவெங் காதலிற் றிருமோ வளவன்
வாளுங்குடையு மயிர்க்கண்முரகம்
நாளொடு பெயர்த்து நண்ணார்ப் பெருகலிம்
மண்ணாக மருங்கினென் வலிகெழுதோள்”⁵⁰

என்றும், வடவாரிய மன்னரை வெல்லும் பொருட்டு நல்ல நாளில் சேரன்
செங்குட்டுவன் வாளையும், குடையையும் வெளிப்போக்கியதை,

“மறமிசு வாளு மாலை வெண்குடையும்
புறநிலைக் கோட்டப் புரிசையிற் புகுத்திப்
புரைதீர் வஞ்சி போந்தையிற் றொடுப்பேன்”⁵¹

என்றும் இளங்கோவடிகள் உரைப்பார். “பண்டைய வேந்தரிடம் நாள் பார்க்கும்
வழக்கம் இருந்ததை”⁵² க.ப.அறவாணன் தம் நூலில்
உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

வேந்தன் மாலை துடிப் புறப்படுதல்

போர்க்கெழும் வேந்தரும், வீரரும் தத்தமக்குரிய மாலையினைச்
சூடுதல் மரபு, சேர, சோழ, பாண்டியருக்கு முறையே பனை, அத்தி, வேம்பு
ஆகிய மாலைகள் உரியன. மூவேந்தரும் தத்தமக்குரிய மாலையினை
அணிந்து போர் மேற் செல்வதை,

“இரும்பனம் போந்தைத் தோடுங் கடுஞ்சினை
அரவாய் வேம்பின் அங்குழைத் தெரியலும்
ஓங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
இருபெரு வேந்தரு மொருகளத் தவிய
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட்
கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்”⁵³

எனப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. வேம்பின் தளிரைச் சூடிப்
போருக்கெழுந்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன்
நெடுஞ்செழியனை,

“மூதூர் வாயில் பனிக்கயம் மண்ணி,
மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து,
தெண் கிணை முன்னர்க் களிற்றின் இயலி
வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தனன்”⁵⁴

என்று இடைக்குன்றார்கிழார் பாடுகின்றார். நூலரி மாலையினைச் சூடித் தனியாய்ப் போருக்கு நடந்து செல்லும் மறவனை,

“நூலரி மாலை சூழ, காலின்,
தமியின் வந்த முதிலாளன்”⁵⁵

என்று ஓரம் போகியார் நுவலுகிறார். இவ்வாறு மாலை சூடிப் போருக்கெழும் வேந்தர் தமக்குத் துணையாகக் குறுநில மன்னரையும், குறுநிலத் தலைவரையும் சேர்த்துக் கொள்வர்.

படை வளம்

பகை நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லும் வேந்தன் வஞ்சிப்பூச்சூடிப் படை நடத்திச் செல்வான். அவ்வாறு சென்ற படையினைப் புறநானூறு காட்டுகிறது. முன்னால் சென்ற படைவீரர்கள் பனம் நுங்கினை உண்டதாகவும், இடையில் சென்ற படை வீரர்கள் பனம் பழத்தினை உண்டதாகவும், இறுதியில் சென்ற வீரர்கள் பனம் கிழங்கினை உண்டதாகவும் ஆலத்தூர் கிழார்.

“தலையோர் நுங்கின் நீஞ்சேறு மிசைய
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர், விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்குநுகர
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்து பீடழித்த ஏந்து வேற்றானை”⁵⁶

எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் படைவளத்தின் சிறப்பைப் பேசுகிறார். இதன்மூலம் கால நிலைகளை கடந்து செல்லும் அளவிற்குப் படை

நீண்டிருந்ததை அறிய முடிகிறது. இப்பாடல் உயர்வு கருதிப் படைக்கப்பட்டது என்றாலும் பழந்தமிழ் வேந்தர் மிகுதியான படை வீரர்களைத் தம் படையில் கொண்டிருந்தனர் எனத் தெளியலாம்.

புலவரும் போரும்

வேந்தருக்கு வீர உணர்ச்சி ஊட்டிப் போர் செய்யத் தூண்டும் வாயிலாகப் புலவர்கள் அமைந்தனர். உன் தலையில் உள்ள மாலை நீ பகைவர் நாட்டைச் சுடுகின்ற தீயினால் வாடுவதாக, எனப் பாண்டியன் பல்பாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை,

*“வாடுக விறைவநின் கண்ணி யொன்னார்
நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே”⁵⁷*

காரிகிழார் பாடுகிறார்.

சோழன் உருவப் பஃறேரிளஞ்சேட் சென்னியின் பகைவர் நாடு, தாயிழந்து உணவின்றிக் கூப்பிடும் குழவிபோல ஓயாது அலறிப் பாழாகும் என்பதை,

*“தாயின் றூவாக் குழவி போல
ஓவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே”⁵⁸*

என்று பரணர் பாராட்டுகிறார். புலவர்கள் எல்லாரும் உன்னை நோக்கினார்கள். நீயோ உயிரை வாங்கும் கூற்றம் சினந்தாற்போலும் வலியுடன் உனக்கு மறுதலையாகிய இரு வேந்தருடைய நிலத்தைக் கொள்ள நோக்கினாய் என்று கிள்ளி வளவனை,

*“புலவ ரெல்லா நின்னோக்கினரே
நீயே, மருந்தில் கணிச்சி வருந்த வட்டித்துக்
கூற்ற வெகுண் டன்ன முன்பொடு
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணோக் கினையே”⁵⁹*

என்று இடைக்காடனார் பாடியுள்ளார். நின் ஏவல் செய்து வாழாமையினாலே நின்னொடு பகைத்தலைச் செய்தவருடைய நாடுகள் கெட்டுப் பாழாகி விட்டன என நெடுஞ்செழியனின் வீரச் செய்வை,

“வாழா மையின் வழிதவக் கெட்டுப்
பாழா யினதின் பகைவர் தேளம்”⁸⁰

என்று மாங்குடி மருதனார் பாராட்டுகின்றார். பாண்டியன் மாறன் வழுதி போரையேற்றுத் திறை வேண்டுவானாயின், கொள்க என்று சொல்லி முன்னே கொடுத்த மன்னர் நடுக்கம் தீர்ந்தனர். கொடாதோர் புற்றீசல் போல ஒரு பகல் உணவிற்கும் வழியில்லாமல் வாடுவர் என்று ஐயூர் முடவனார்.

“தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறாஅன் போரெதிர்த்து
கொண்டி வேண்டுவனாயிற் கொள்கெனக்
கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற்றனரே
அளியரோ வலியரவ னளியிழந் தோரே
நுண்பல சிலை யரிதுமுயன் றெடுத்த
செம்புற் றீயல் போல
ஒரு பகல் வாழ்க்கைக்குலமரு வோரோ”⁸¹

பாடுகிறார். மாறன் வழுதி வட நாட்டு மன்னர்கள் வாடுமாறு அவர்களைச் சென்று கொல்வதற்குப் புறப்பட்டான். அவ்வாறு அவன் புறப்பட்ட அளவிலேயே, முன்னே வளஞ்செறிந்த பகைவருடைய நாடு இன்று காடாயிற்று எனப் பாண்டிய மன்னனை

“காடாகி விளையும் நாடுடையோரே”⁸²

என்று மருதனிளநாகனார் பாடுகின்றார். இவ்வாறு புலவர் பாடிய பாக்கள் அரசரின் போர் உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்கும் கருவியாக இருந்தன எனலாம்.

அக்காலத்து வேந்தரிடையே புலவர்க்கு மிகுந்த மதிப்பு இருந்தமையாலேயே அவர்கள் புலவரைத் தூதுவராக அனுப்பினர். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஓளவையாரைத் தொண்டைமானிடம் தூது விட்டதாகப் புறநானூறு பேசுகிறது. புலவர்கள் இத்தொழிலைச் சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் உடையவர்கள் என்பதற்கு இச்செய்யுள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

“இவ்வே, பீலியணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்டிர ணோன் காழ் திருத்தி நெய்யணிந்து
கடிடை வியனக ரவ்வே யவ்வே
பகைவர்க் குத்திக்கோடு நுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ! வென்றும்

அண்ணல் எம் கோமான், வைந்நுதிலேலே”³

இவ்வாறு தொண்டைமானின் படைக்கலக் கொட்டிலைப் புகழ்வதுபோல் அவன் வீரத்தைப் பழித்துக்கூறி அவனது செருக்கை அடக்கினார் ஓளவையார்.

பகைத்த இருவேந்தருக்கிடையே குறுக்கிட்டு இருவரையும் ஒற்றுமைப்படுத்தும் முயற்சியில் புலவர்கள் ஈடுபட்டனர். நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் பகைமை கொண்டு பலகாலம் போர் புரிந்தனர். அவர்கள் பகைமையைத் தீர்ப்பதற்குப் புலவர்கள் செய்த முயற்சிகள் யாவும் வீணாகவே ஒழிந்தன. சோழன் நெடுங்கிள்ளி உறையூர் புக்கிருந்த காலத்திற் சோழன் நலங்கிள்ளி அவ்வூரை முற்றுகையிட்டான். அதனை அறிந்த கோலூர் கீழார் ஒரு குலத்திலே தோன்றிய அவ்விருவரும் போர் செய்தல் அக்குலத்திற்கே பெரும் பழியாகும் என்றும், ஏனை அரசர் அதனைக் கண்டு நகைப்பர் என்றும் கூறி இருவரையும் ஒற்றுமைப்படுத்தினார் என்பதை,

“இரும்பனை வெண்டோடு மலைந்தோ னல்லன்
கடுஞ்சினை வேம்பின் றெரியலோ னல்லன்
நின்ன கண்ணியு மார்மிடைந்தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணிய மார்மிடைந்தன்றே
ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே
இருவீர் வேற லியற்கையு மன்றே, அதனால்
குடிப்பொரு ளன்று நுஞ் செய்தி”⁴

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியலாம். சோழன் குளமுற்றத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் மலையமான் மக்களை யானையின் காலால் இடறச் செய்ய முயற்சித்தவிடத்துக் கோவூர் கிழார் அதனைத் தடுத்து, புலவரின் வறுமை இன்னல்களை நீக்குவதற்குத் தன்னிடம் உள்ள பொருள்கள் யாவற்றையும் பகுத்துக் கொடுக்கும் யாவற்றையும் பகுத்துக் கொடுக்கும் தன்மை உடையவன் மலையமான் என்று எடுத்துக் கூறி அவன் மக்கள் உயிரைப் பாதுகாத்தார் என்பதை

“இவரே, புலனுழு துண்மார் புன்கணஞ்சித்
தமது பகுத் துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்
களிறு கண்டழை மழாஅன் மறந்த
புன்றலைச் சிறாஅர் மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன் கணோ வுடையர்
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே”⁵

என்ற புறநானூறு பாடல் காட்டி நிற்கிறது.

தமக்கு ஒப்பாரிடம் மட்டுமே வீரர் போர் மேற்கொள்வர். தம் வலிமை கண்டு அஞ்சி, போருடற்றத் துணியாத வேந்தரிடம் போரிடார். அவ்வாறு போரிடத்துணிந்தாலும் அஃது அறனன்று என எடுத்துக் கூறிப்போரைத் தவிர்த்தனர் புலவர்கள். புறத்தே வந்து போர் செய்யாது அஞ்சி நடுங்கி, நாட்டைப் பாதுகாக்கவும் எண்ணாது, மானமின்றி மகிழ்வோடிருந்த ஒரு சேர மன்னனின் தலைநகராகிய கருரை ஆரைச்சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் முற்றகையிட்டு, அவனது காவல் மரத்தை வெட்டினான்.

வெட்டும் ஓசை ஊரிலுள்ள மன்னனின் காவலை உடைய கோயிற் கண்ணே சென்றொலித்தது. அதற்கும் எழாது நாணமின்றி இருந்தான் மன்னன். அத்தகைய மன்னனோடு நீயும் முரசொலிப்பப் பொருதாய் என்பது கேட்டார்க்கு நாணும் தகுதியை உடைத்து என்று கூறிச் சோழ மன்னனின் போர்ச் செயலைத் தடுக்க முயன்றார் ஆலந்தூர் கிழார்.

“கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப
ஆங்கினி திருந்த வேந்தனோ டங்கு நின்
சிலைத்தார் முரசங்கறங்க
மலைத்தனை யென்பது நாணுத்தக வுடைத்தே”⁶⁶

எனப் பாடுகிறார்.

கோப்பெருஞ்சோழன் தன்னுடைய மக்கள் மேற் படையெடுத்துச் சென்ற பொழுது புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் என்னும் புலவர், “உன் மக்கள் தோற்பின் உனது பெரிய செல்வத்தை அவர்க்கொழிய வேறு யாவர்க்குக் கொடுப்பாய்? நீ அவரிடம் தோற்பின் உன்னை இகழும் பகைவர் உவப்பப் பழியை உலகத்தே நிறுத்துவாய். ஆதலால் ஒழிவதாக உன்னுடைய மறன்” என்று அறிவுரை கூறினார் இதனை

“நின்ற துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த
எண்ணில் காட்சியினையோர் தோற்பின்
நின் பெருஞ் செல்வம் யார்க்கெஞ் சுவையே
அமர் வெஞ் செல்வ நீயவர்க் குலையின்
இகழுந ருவப்பப் பழியெஞ் சுவையே
அதனால், ஒழிகதி லத்தை நின் மறனே”⁶⁷

என்ற பாடல் காட்டி நிற்கிறது.

இவ்வாறு அரசரிடையே நிகழ்ந்த பல பூசல்களைத் தீர்த்துத் தொண்டாற்றினர் புலவர். போர் மூளுங்காலத்து அரசரை இடித்துரைத்து

அவரைப் போருக்குத் தூண்டுதலிலும் புலவர் ஈடுபட்டனர். சோழன் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளியின் ஆவூரை முற்றுகையிட்டபொழுது நெடுங்கிள்ளி போரை நிறுத்தாமலும், போருக்கு வராமலும் வாளா இருந்ததைக் கண்ணுற்ற கோவூர் கிழார் ஊரில் ஏற்பட்ட குழப்பங்களை அவனிடம் விளக்கிக்கூறி “அரசே! அறத்தை உடையையாயின் போரை நிறுத்து மறத்தை உடையையாயின் களத்திற்குச் சென்று போர் செய். அவ்வாறின்றி அறத்தையும் மறத்தையும் உடையையல்லையாயின், அடைக்கப்பட்ட திண்ணிய நிலையையுடைய கதவு பொருந்திய நீண்ட மதிலுள்ள ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்குதல் நாணும் தன்மையை உடைத்து என்பதை,

“வினைபுனை நல்லிலினை கூஉக் கேட்பவும்
இன்னா தம்ம வீங்கினி திருத்தல்
துன்னருந் துப்பின் வயமான் றோன்றல்
அறவை யாயி னிதெனத் திறத்தல்
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்தல்
அறவையு மறைவையு மல்லையாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குதல்
நாணுத்தக வுடைத்திது காணுங்காலே”⁸⁸

என்ற பாடலடிகள் வழி புலவர் இடித்துக் கூறுகிறார்.

வேந்தன் தன் கடமை மறந்த வழி அவன் கடமையினை நினைவுறுத்தி அவனை வினைமேல் செலுத்துதலைப் புலவர் மேற்கொண்டனர். போர் மேற் சென்ற சேரமான் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் பாடி வீடு அமைத்துத் தங்கியிருக்கையில், விறலியர் பாட்டிசையில் இன்புறலானான். இதனை அறிந்த புலவர் வினையாற்ற விரும்பும் வேந்தர் இன்பங்களைப் பிறர் அறியாமல் துய்க்க வேண்டும் என்பதை,

“சுடர் நுதன் மடநோக்கின்
 வாணகை யிலங் கெயிற்
 றமிழ்துபொதி துவர்வா யசைநடை விறலியர்
 பாடல் சான்று நீடினை யுறைதலின்
 வெள் வேலண்ணன் மெல்லியன் போன்மென
 உள்ளுவர் கொல்லா நின் னுணரா தோரே”⁶⁹

என்று காக்கைப்பாடினியார் அறிவுறுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்
 அறவுரை

“..... காவல் வேந்தன்
 இலை பூங்கோதையியல்பினன் வழாமை”⁷⁰

என இளங்கோ வடிகளாலும்,

“காதல் காதல் அறியாமை துய்க்கிற்பின்
 ஏதில ஓதிலார் நூல்”⁷¹

என வள்ளுவராலும் கூறப்படுகின்றன. இதிலிருந்து போர் மேற்சென்ற
 வேந்தர் விறலியரையும் உடன் அழைத்துச் சென்றனர் என்றும், அவ்வாறு
 சென்ற விறலியர் பாசறையில் ஆடிப்பாடி வேந்தனுக்கும் வீரருக்கும்
 களிப்பூட்டினர் என்றும் அறியலாம்.

போர் மேற்கொண்டு பாசறையிலேயே தம் வாழ்நாளைக் குறிக்கும்
 வேந்தர்க்கு, இல்லறத்தை நினைவுபடுத்திப் போரை விரைவில் முடிக்கத்
 தூண்டுவர் என்பதற்குக் காட்டாக

“பெருந்தகைக் கமர்ந்த மென்சொற்றிருமுகத்து
 மாணியை யாரிவை காணிய வொரு நாட்
 பூண்க மாள நின் புரவி நெடுந்தேர்”⁷²

எனப் பெருங்குன்றூர் கிழார் குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு
 கூறுவதைக் காட்டலாம்.

போரினைப் புலவர் நேரடியாகக் கண்டு பாடினார். புறமுதுகு காட்டாமை, வீரமரணமெய்துதல் இவையே வாழ்வின் கொள்கைகள் வீரரின் மனதில் பதியம் போட்டனர். தானைத் தலைவனாய் நின்று போரை நடத்தும் பொறுப்புப் போரவைக் கோப்பெருநற் கிள்ளிக்குண்டாகவே, சாத்தந்தையாராகிய சான்றோர் அதனைத் தாமும் உடனிருந்து காணச் சென்றார். “அம்பு தைப்பினும், வேல் வந்து பாயினும், களிறுகள் கோடு கொண்டு தாக்கினும், அஞ்சிப் பிறக்கிட்டு ஓடாமையே மறவர்க்குப் பீடு தருவதாம். இதனை

“-----

*எறிகோல் கொள்ளு மிழிசின
கால மாரிய னம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல் பிறழினும்
பொலம்புனை யோடை யண்ணல் யானை
இலங்குவான் மருப்பி னுதிமடுத் தூன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பீடுடையாளர்”⁷³*

என்ற பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. போர் புரிதலை அக்காலச் சமூகம் தலையாயக் கடமைகளாகப் போற்றியிருக்கிறது. போருக்கும் புலவருக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பற்றி

“மன்னர் ஆயச் சுற்றத்தின் ஒரு பகுதியான பாணரும் புலவரும் அவர்களிடையே (வீரரிடையே) வீரப் புகழார்வத்தை உண்டு பண்ணவும். அதை வளர்க்கவும் மிகப் பெரிதும் உதவினர். அமைதிக் காலங்களில் அவர்கள் மன்னனுக்கும் அவன் வீரர்களுக்கும் அவர்கள் முன்னோர்களின் வீரச் செயல்கள் பற்றிய கதைகளைக் கூறி மகிழ்வித்தனர். போர்க்காலங்களில் அவர்கள் படையுடன் சென்று மூதாதையரின் வீரச் செயல்களைப் பின்பற்றுமாறு தம் போர்ப்பாடல்களால் வீரர்களையும் தலைவர்களையும் ஊக்கினர்”⁷⁴ என்று வி.கனகசபையும் “மன்னருடன்

நெருங்கிய தொடர்புடைய புலவர்கள் நிரந்தரமாக அவைகளில் வீற்றிருக்கலாயினர். அரசு வளர வளரப் புலவர் தம் பெருமையும் கடமையும் அதிகரித்தன. புலவர் தொகையும் கூடியது. நெடுஞ்செழியன் அவையில் மாங்குடி மருதன் தலைமையில் புலவர் அவையிருந்ததைப் போல வேறு புலவர் குழுக்களும் வேறு அவைகளில் இருந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. இவையே பிற்கால மரபில் தமிழ்ச் சங்கங்களாகப் பேருருப் பெற்றன”⁷⁵ என்று க.கைலாசபதியும் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

இவ்வாறு வேந்தர் புலவர்க்கு உயரிய இடம் தந்து போற்றினர். அதனால் ஆட்சித் துறையில் புலவர் வேந்தர்க்கு உறுதுணையாய் நின்று உதவினார்; தூது சென்று பகை தவிர்க்க முனைந்தனர். இரு வேந்தர்களுக்கிடையே ஒற்றுமை ஏற்படுத்தும் முயற்சியையும் மேற்கொண்டனர் என்பது தெளிவு.

பாசறை நிகழ்வுகள்

பாசறையிலுள்ள மன்னனின் வீரத்தைச் சங்க நூல்கள் பல திறம்படக் கூறுகின்றன. வேந்தன் போர் மேற்கொண்ட பொழுது, பகைப்புலத்தே நீண்ட நாட்கள் தங்க நேரிட்டது. வேந்தனும் அவனது படைகளும் தங்கிய இடத்தைப் பாசறை கட்டார் என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “பாசறை என்பது போருக்கு முன்னும் பின்னும் களிரும், மாவும், தேரும், படை வீரரும் தங்கியிருக்கும் பரந்த இடமாகும். இப்பாசறை பெரும்பாலும் ஊர்ப்புறத்தே இயற்கையாக அமைந்திருக்கும். அல்லது செயற்கையாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்”⁷⁶ இயற்கைச் சூழலில் மரம், செடி, கொடி, மலை முதலியவை சூழப்பெற்ற பரந்த இடப்பகுதியைப் பாசறையாக ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் பண்டை வேந்தர் மரபு.

இவ்வாறு இயற்கையாக அமைந்த பாசறை பகைவர் கண்களுக்கு எளிதில் புலப்படாது. ஆனால் பகைவர் எளிதில் புலனாகும் வண்ணம் அஃது அமைந்திருக்கும். இச்செய்தியை,

“பார்வற் பாசறைத் தருஉம் பல்வேல்”⁷⁷

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. “பிறர் தம்மைக் காணாது, தாம் பிறரைக் காணத்தக்க வகையில் போர்வீரர் இருந்து பகைவரைப் பார்க்கும் இடம் பார்வலெனப்படும்”⁷⁸ என்பர் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.

“பார்வற் பாசறை என்பது அரண்களையுடைய பாசறை” என்பர் பதிற்றுப்பத்தின் பழைய உரைகாரர்”⁷⁹ இங்கே அரண் எனக் குறிப்பிடுவது இயற்கை அரண்களாகிய மலை, மரம், செடி, கொடி என்பனவாகும். உயரமாகப் பறக்க வல்ல பருந்துகளும், பறக்க இயலாத உயர்ச்சிகளையுடைய இப்பாசறைகள் விளங்கின என்பதை,

“பருந்து பறக்கல்லாப் பார்வற் பாசறை”⁸⁰

என மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றிலிருந்து, பாசறை என்பது, வேந்தனின் ஊர்ப்புறத்தே இயற்கையாய் அமைந்த அரண்களையுடையது. பகைவர் கண்களுக்கு எளிதில் புலப்படாதது. உள்ளேயிருப்போர்க்குப் பகைவரை மட்டும் காட்டும் இயல்பினது. களிரும், மாவும், தேரும், படை வீரரும், ஒருங்கே தங்குமளவிற்குப் பரந்த இடத்தினையுடையது என்பது தெளிவாம்.

இத்தகு பாசறையில் வேந்தனும் வீரரும் தங்கியிருப்பார். பகலில் போரிடுவதும், இரவில் போரை நிறுத்திப் பாசறையில் ஓய்வு கொள்வதும் பண்டையோர் போர் நெறி. இரவில் வேந்தன் துயில் கொள்ளாது. புண்பட்ட வீரர்களுக்கு ஆறுதல் கூறும் பாசறை வாழ்வினை நெடுநெல்வாடை சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. அரண்மனையில் வேந்தனைப் பிரிந்து

துயருறும் அரசியின் இல்வாழ்வைக் காட்டிப் பின்னர் இல்ல நினைவின்றி நள்ளிரவிலும் படை மறவரைக் கண்டு பேசும் பாசறை வாழ்வைக் குறிப்பிட்டு அரசன், அரசி இருவருக்குமுள்ள உணர்வு வேறுபாட்டை அந்நூல் காட்டியிருப்பது கருதுதற்குரியது. நள்ளிரவில் குளிர் காற்றையும், மழைத் தூரலையும் பொருட்படுத்தாமல் வாளை இடையிலே வைத்துக் கொண்டும் தறுகண்மையுடைய இளைய வீரனின் தோள்மேல் வலக்கையை வைத்துக் கொண்டும், இடக்கையால் குளிக்காற்றால் அலைப்பறும் தன் ஆடையைப் பிடித்துக் கொண்டும். முன்னே வீரனொருவன் வேப்பந்தளிரைக் கட்டிய வேலை எடுத்துச்செல்ல, பின்னே வெண்கொற்றக் குடை பிடித்துவர, ஒவ்வொரு வீரனையும் படைத்தலைவன் அறிமுகப்படுத்த, ஆறுதல் கூறிச்செல்லும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் பாசறை வாழ்வினை,

**“புடை வீழ் அம்துகில் இடவயின் தழீஇ,
வாள்தோள் கோத்த வன்கண் காளை
சுவல்மிசை அமைத்த கையன்முகன் அமர்ந்து
நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
தவ்வென்று அசைஇ, தாதுளி மறைப்ப,
நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்,
பலரொடு முரணிய பாசறைத்தொழில்”⁸¹**

எனச் சிறப்பித்துரைத்துள்ளார் நக்கீரர். “பாசறையில், யானை வீரர், குதிரை வீரர், மறவர், மெய்க்காப்பாளர், நாழிகைக் கணக்கர், வன்கண் யவனர் முதலியோர் இருந்தியங்கும் நிலையினையும், தனக்காகச் சோறு வாய்த் தொழிந்தோரை எண்ணி உறங்காது வேந்தனின் பாசறை வாழ்வினை முல்லைப்பாட்டு”⁸² எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பாசறையிலுள்ள மன்னனின் வீரத்தைச் சங்கப் பாடல்கள் பரக்கப் பேசுகின்றன. இரவில் அரசன் பாசறையிற் படுக்கையில்

படுத்திருக்கின்றான். அவனுக்கு உறக்கம் இல்லாது அடுத்த நாட்போரை எண்ணிய வண்ணம் கிடக்கின்றான். மேலும், முன்னாள் நடந்த போரில் மாண்ட யானைகளையும், யானைகளை வெட்டி வீழ்த்திக் கொற்ற முரசம் முழங்கிய வீரரையும் நினைந்து வருந்துகின்றான். அம்பு தைத்த வலியால் உணவு கொள்ளாது காதுகளைக் கவிழ்த்து நிற்கும் குதிரைகளை எண்ணி மனம் நோகின்றான். ஒரு கையைப் படுக்கையின் மேலே வைத்து, ஒரு கையிலே தலையை வைத்துக் கொண்டு கண் வளர்கின்றான் என்பதை,

“மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெறாஅ
தெடுத்தெறி யெஃகம் பாய்தலிற் புண்கூர்ந்து
பிடிக்கண மறந்த வேழம் வேழத்துப்
பாம்புபதைப் பன்ன பருஉக்கை துமியத்
தேம்பாய் கண்ணி நல்வலந்திருத்திச்
சோறுவாய்த் தொழிந்தோருள்ளியுந் தோறுமீபு
வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலிற் செவிசாய்த்
துண்ணா துயங்கு மாசிந் தித்து
மொருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிது நினைந்து”⁸³

என்ற பாடலடிகள் பேசுகின்றன.

கட்டூர் - பாசறை

கட்டூர் என்பது பாசறையைக் குறிக்கும் சொல். வேற்றுப்புலம் சென்று பகை முடியும் மட்டும் படைகள் தங்குவதற்காகப் புதிதாக ஏற்படுத்திய பாசறையைக் கட்டூர் எனப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

“வேறு புலத் திறுத்த கட்டூர்”⁸⁴

எனப் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகின்றது. “பகைவர் நாட்டிடத்தே சென்றமைத்துத் தங்கிய பாசறை”⁸⁵ என்று ஒளவை

சு.துரைசாமிப்பிள்ளையும், “வேற்று நாட்டிடத்தே சென்று தங்கிய பாசறை”⁸⁶ எனப் பதிற்றுப்பத்தின் பழைய உரைகாரரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

வேற்று நாட்டிடத்தே சென்று புதிதாக, செயற்கையாக அமைக்கப் பெறுதலால் இக்கட்டார்கள், அவை அமைக்கப்பட்ட இடத்திற்கு ஏற்றாற்போல் அவற்றின் மேல் அவ்விடத்தின் செடி, கொடிகளைப் படரவிட்டு, கட்டார்கள் இருப்பது தெரியாவண்ணம் மறைக்கப்படுதல் இயல்பு. இதனை

**“வெண்பூ வேளையொடு கரைதலை மயங்கிய
விரவு மொழிக் கட்டூர் வயவர் வேந்தே”⁸⁷**

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. வெள்ளிய பூவையுடைய வேளைச் செடியையும், சுரைக்கொடியையும் கட்டூர்களின் மேல் படரவிட்டுள்ளனர். இன்றும் இவ்வழக்கம் இராணுவத்தினரிடையே உள்ளது. தாங்கள் தங்கியுள்ள கூடாரத்தைத் தங்கியுள்ள இடத்தின் வண்ணத்திற்கு ஏற்ற துணியால் அல்லது செடி, கொடிகளால் அமைத்துக் கொள்வர். இவ்வாறு செயற்கையாகக் கட்டார்கள் அமைக்கப்பட்டாலும் இவை பகைவர்க்கு அச்சத்தைத் தருகின்றன என்பதை

“ஆர் இறை அஞ்சா வெருவரு கட்டூர்”⁸⁸

எனப் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. “கட்டூர் என்பது பகைப்புலத்தே வேற்றுப்புலத்தே பகை முடியுமட்டும் செயற்கையாக அமைக்கப்படும் பாசறை”⁸⁹ என்று அரங்க. இராமலிங்கம் விளக்கம் தருகிறார்.

“வேந்தறு தொழிலே யாண்டின தகமே”⁹⁰

என்று தொல்காப்பியமும்,

“யாண்டுதலைப் பெயரே வேண்டுபுலத் திறுத்து”⁹¹

என்று மதுரைக்காஞ்சியின் அடிகள் மூலம், வேந்தன் பாசறையில் தங்கும் காலமும், பகை மேற்சென்ற காலமும் ஓர் ஆண்டு என அறியமுடிகிறது.

விரவுமொழிக் கட்டுர்

விரவுமொழிக் கட்டுர் என்றால் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவார் கலந்திருக்கும் பாசறை எனவும், பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் வாழுமிடத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டுர் எனவும் இருநிலைகளில் பொருள் கொள்ளலாம்.

“விரவு மொழிக்கட்டுர் வயவர் வேந்தே”⁹²

எனப் பதிற்றுப்பத்தும்,

“விரவு மொழிக் கட்டுர் வேண்டு வழிக் கொளீஇ”⁹³

என அகநானூற்றுப் பாடலடியும் சான்று தருகின்றன. கட்டுருக்கு அடையாக வரும் சொற்களே ஆய்வுக்குரியனவாக அமைகின்றன.

பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் வாழுமிடங்களில் பாசறையை அமைக்க வேண்டிய சூழல் வடநாட்டுப் படையெடுப்பின்போது ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு. உரையாசிரியர்கள் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் கலந்திருக்கும் பாசறை என்றே பொருள் கொள்ளுகின்றனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழகம் தனித்தன்மையோடு விளங்கித் தமிழ் வேந்தர்கள் தன்னாட்சி செலுத்திய காலகட்டத்தில் தமிழ் வேந்தர் பாசறையில், படையில் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் இருந்தனர் என்ற செய்தி சிந்தனைக்குரியதாகும்.

பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் என்றால், அவர்கள் யாவர்? அம்மொழிகள் யாவை? என்ற வினாக்கள் எழுகின்றன.

“பன்னூ றடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்சிலம்”⁹⁴

என்னும் புறப்பாட்டு அடிக்குப் “பல நூறாக அடுக்கப்பட்ட பதினெண்பாடை மாக்களாகிய படைத்தொகுதி” என உ.வே.சாமிநாதையரும், ஒளவை

சு.துரைசாமிப்பிள்ளையும் உரை எழுதுகின்றனர். இவ்விரு உரையாசிரியரும் பதினெண்பாடை மாக்கள் எனக் குறித்தனரேயன்றி, அவர்கள் யார்? என விளக்கவில்லை.

“முட்டிலா முவறு பாடை மாக்கள்”⁹⁵

எனச் சீவக சிந்தாமணி உரைக்கின்றது.

இதற்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர் பதினெண்பாடை எவை என உரைக்கவில்லை. “பதினெண் பாடை; அங்கம், அருணம், கலிங்கம், கௌசிகம், காம்போகம், கொங்கணம், கோசலம், சாவகம், சிந்து, சீனம், சோனகம், திராவிடம், துளுவம், பப்பரம், மகதம், மராடம்”⁹⁶ எனத் தொகையகராதி குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்கண்ட சான்றுகளை வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது தொகையகராதி குறிப்பிடும் பதினெண் மொழிகளைப் பேசும் படை வீரர்களைத் தமது படையில், பாசறையில் தமிழ் வேந்தர் வைத்திருந்தனர் எனக் கருத இடமிருக்கிறது. யுவனர் மிலேச்சரைப் பற்றிய குறிப்புகள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கிடைக்கின்றன. பெரும்பாண்மை இவர்கள் ஆரண்மனைத் தொழிற் பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இதனை

“கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த

அடல்வாள்யவனர்க்கு அயிராது புக்கு ஆங்கு”⁹⁷

எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுவதிலிருந்து யவனர் மதிர்காவல் புரிந்ததை அறியமுடிகிறது. மதிர்காவல் தொழிலை மேற்கொண்ட யவனர்கள் போரில் ஈடுபடுதல் இயல்பே “எகிப்து, கிரேக்கம், உரோம் முதலிய நாடுகளிலிருந்து வந்த தொழிலாளர்களைச் சோனகர் என்றும் மிலேச்சர் என்றும்”⁹⁸ குறிப்பர் என்பார் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் “மிலேச்சர் என்றால் துருக்கர், பெலுசிஸ்தானத்திலிருந்து வந்தவர். பெலுச்சர் மிலேச்சர் ஆயிற்று”⁹⁹ என்பார்

பொ.வே.சோமசுந்தரனார். வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களை யவணர், சோனகர், மிலேச்சர் எனப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும், உரையாசிரியர்களும் சுட்டுகின்றனர். தொகையகராதி குறிப்பிடும் சோனகர் இவர்களே. விரவு மொழி எனப் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் சுட்டுவது தொகையகராதி குறிப்பிடும் இப்பதினெண் மொழிகளையா? அல்லது வேறு பல மொழிகளையா? என்பதை அறிய முடியவில்லை.

இவற்றை அறிய முடியுமானால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ் வேந்தர் பிற நாட்டினரோடு கொண்டிருந்த மொழி, இனப்பண்பாட்டுத் தொடர்பினை அறிந்து கொள்ள இயலும்.

அரண்

போரானது இரு நிலைகளில் நடைபெற்றது. இருபெருவேந்தரும் பரந்த நிலத்தில் நேருக்கு நேர் நின்று போர் கொள்வது ஒரு வகை. மற்றொன்று தன்னை எதிர்த்து வந்த வேந்தனிடம் உள்ளதைக் காட்டிலும் தன்னிடம் படை வலிமை குறைந்திருப்பின் கோட்டைக்குள்ளேயே பாதுகாப்பாக இருந்து கொண்டு போர் கொள்வது ஒரு வகை. இச்சூழலில் எதிர்த்து வந்த வேந்தன் அரணை அழித்துக் கோட்டையைக் கைப்பற்றுவதுண்டு. அதனால் பழந்தமிழ் வேந்தர் கோட்டையையும், அரணையும் அமைப்பதில் கவனம் செலுத்தினர். வேந்தன் தங்கியிருக்கும் கோட்டையைச் சுற்றிப் பல அரண்கள் அமைந்திருக்கும் அவை முறையே மதிலரண், நிலவரண், நீரரண், காட்டரண், மலையரண் என ஐவகைப்படும்.

மதிலரண்

கோட்டையின் பல கூறுகளும் உறுப்புகளும் சங்க நூல்களினின்று காணக்கிடக்கின்றன. அவை மதிலரண், மதில், எயில், இஞ்சி, சோ, நொச்சி

என்ற சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றன. புரிசை என்பது இவற்றின் பொதுப்பெயர். “திருமகள் நிலை பெற்ற பெரிய ஆக்கத்தினையுடைய உறந்தையிலுள்ள எயில்”¹⁰⁰ எனப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. மலைபோல் உயர்ந்து வாளைத் தொட்டு விளங்குவது அக்கால மதில், என்பதை,

“வரை புரை நிலப்பின் வான் றோய் இஞ்சி”¹⁰¹

“வரை போ லிஞ்சி”¹⁰²

“விண்ணுற வோங்கிய பல்புடைப் புரிசை”¹⁰³

என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன,

பகைவர் சேர்த்தற்கரிய திரண்ட காவற்காடும், ஆழத்தினையுடைய கிடங்கும், நெடிய மதிலும், நிரையாகவுள்ள ஞாயிலும் அரணின் உறுப்புகள், என்பதை

“அருங்குழுமிளைக் குண்டுகிடங்கி

னுயர்ந்தோங்கிய நிரைப்புதவி

னைடுமதி னிரை ஞாயி

லம்புமி ழயிலருப்பம்”¹⁰⁴

என்று மதுரைக்காஞ்சி எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“மலைகளோடு மாறுபட வளைந்த இடங்களையுடைய புறமதில்கள் கட்டப்பட்டன”¹⁰⁵ எனப் பதிற்றுப்பத்து வழி அறிகின்றோம். மதில்களிற் செப்புத்தகடுகளைச் செறித்துத் திண்மை செய்யும் வழக்கமும் இருந்தது என்பதை,

“செம்புறழ் புரிசைச் செம்மன் மூதூர்”¹⁰⁶

என்று புறநானூறும்,

“செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்”¹⁰⁷

என்று நெடுநல்வாடையும்,

“செம்புறழ் புரிசைப் பாழி நூறி”¹⁰⁸

என்று அகநானூறும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மதிற் - பொறி ✓ ✓

மதிற்கண் அரிய பொறிகள் பல அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. “வளைந்து தானே எய்யும் வில், கருவிரல் குரங்கு போலும் பொறி, கல்லுமிழ் கவண், காய்ந்து இறைத்துச் சேர்ந்தாரை வருத்தும் நெய், செம்புருக்கு மிடா, இரும்புருக்கும் உலைகள், கல்லிட்டு வைக்கும் கூடை, மதிலைப் பற்றுவாரைக் கோத்து வலிக்கும் தூண்டில், கழுத்தில் பூட்டி முறுக்கும் சங்கிலி, உச்சியைக் கொத்தி மூளையைக் கடிக்கும் ஆண்டலைப் புட்பொறி, அடித்துத் தள்ளும் இரும்புக்கவை, கழுக்கோல், அம்பு கட்டு, ஏவறைகள், ஐயவித்துலாம், மதிலைப் பற்றுவார் கையைப் பொதுக்கும் ஊசி, பகைவர் கண்ணைக் கொத்தும் நிச்சிலிப் பறவை போலும் பொறி, பகைவர் உடலைக் கோட்டால் கிழிக்கும் பன்றிப் பொறி, பனை போலும் பொறி, கணையமரம், கோல், குந்தம், வேல், வாயிற்கதவுக்கு வழியாக உள்ளே விட்டு வைக்கும் எழு, சீப்பு என்பன அம்மதிலகத்தே அமைக்கப் பெற்றிருந்த அரும்பொறிகள் என்பதனைச் சிலப்பதிகாரத்தால்”¹⁰⁹ அறியலாம். மேற்கண்ட பொறிகளை முப்பத்தைந்தாக வகைப்படுத்துவர் ஞா.தேவநேயன்”¹¹⁰. மதிலின் வாயில்கள் தோறும் வீரர் இருந்து காத்தல் மரபு, மதில்களின் வாயில்களைக் காப்பதற்கு வாட்போரில் சிறந்த யவன வீரரைப் பழந்தமிழ் வேந்தர் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த
அடல் வாள் யவனர்”¹¹¹

எனச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கிறது.

மதில் - ஞாயில்

மதிலின் உறுப்புகளில் மிகவும் சிறந்தது 'ஞாயில்' என்று புறநானூற்றுச் செய்யுளொன்று கூறுகிறது. பாழாய்க்கிடந்த ஒரு கோட்டையின் தன்மையை எடுத்துக் கூறும் அப்பாட்டு. கோட்டையைச் சூழ்ந்த அகழியில் தண்ணீர் இல்லாமையால் அங்குக் கன்றுகள் மேய்ந்து திரியும் என்றும், மதில்கள் தமக்குரிய சிறந்த உறுப்பாகிய ஞாயில் இல்லாது பாழ்பட்டிருக்கின்றன என்றும் அப்பாடல் குறிக்கின்றது.

**“மதிலு ஞாயி லின்றே கிடக்கும்
நீரின்மையிற் கன்று மேய்ந் துகளும்
ஊரது நிலைமையு மிதுவே”¹¹²**

ஞாயில் என்பது படையெடுத்து வரும் பகைவர் மீது மறைந்து நின்று அம்பு எய்வதற்குரிய அறையாகும். “இது பிற்காலத்தில் ஏவறை, சூட்டு, குருவத்தலை என்ற பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறது என்று சு.வித்தியானந்தன்”¹¹³ குறிப்பிடுகிறார்.

அகழி சூழ்ந்த இடம் கிடங்கில் எனப்படும். இரை தேடி உலாவும் வளைந்த கால்களையுடைய முதலைகள் நிரம்பப் பெற்ற அகழியினையுடைய கிடங்கினை மலைபடுகடாம் காட்டுகிறது”¹¹⁴ மண்ணுள்ள அளவிற்கு ஆழமானதும் நீலமணி போன்ற நிறமுடைய நீரையுடையதுமான கிடங்கு என்பதை,

“மண்ணுற வாழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கு”¹¹⁵

என்று மதுரைக் காஞ்சி கூறுவதோடு கல்லைப் பிளந்து வெட்டியதனால் சிறிது சிறிதாக நீர் வரும் வாயையுடைய கிடங்கு என்பதை

“கல்லடித் தியற்றிய விட்டு வாய்க் கிடங்கு”¹¹⁶

என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

இரவு வேளையில் ஊர்க்காப்பாளரின் விளக்கு நிழலைக் கவரும் முதலைகள் திரண்டிருக்கும் நீர் நிறைந்த இலஞ்சிகளால் சூழப்பட்ட செம்பாற் செய்தாற்போலும் மதிலையுடைய மிகப்பெரிய தொன்மையான அரண் என மாறோக்கத்து நப்பசையார் குறிப்பிடுகிறார். இதனை

**“யாமம் கொள்பவர் கடர்நிழல் கதூஉம்
கடுமுரண் முதலைய நெடுநீர் இலஞ்சி
செம்புறழ் புரிசை, செம்மல் மூதூர்”¹¹⁷**

என்று புறநானூற்றுப் பாடலும் பேசுகிறது. ஒய்மா நாட்டு நல்லியக்கோடன் தன் நாட்டில் பெரிய மதில் சூழ்ந்த அரணைக் கட்டியிருந்தான். அதனாலேயே அப்பட்டினம் எயில் பட்டினம் என்று பெயர் பெற்றது என்பதை,

**“மணி நீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய
பனிநீர்ப் படுவன் பட்டினம் படரின்”¹¹⁸**

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை பகர்கிறது.

மதிலரணை வலிமைப்படுத்துவது பொறியாதலால் ஏவறைகளும் பொறிகளுமுடைய இஞ்சியே சோவரணாயிருத்தல் வேண்டும். இதனை

“சோ அரணும் பேர் மடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த”¹¹⁹

எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. செம்பையுருக்கிச் சாந்தாக வார்த்துக் கருங்கல்லாற் கட்டின மதில் இஞ்சி எனப்படும். இதனை,

**“செம்பு புனைந் தியற்றிய சேனெடும் புரிசை
ஊவரா வீகைத் துவரை யாண்டு”¹²⁰**

எனப் புறநானூறு பேசுகிறது.

வேந்தன் தலைநகரில், மதில் ஒன்றன்றி, ஒன்றையொன்று சூழ்ந்து பலவாயிருப்பதுண்டு. புறமதில் மலைச் சிகரங்களை வளைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் என்றும், உள்ளேயிருக்கும் அகமதில் பேரிடத்தை அகத்தே கொண்டு அம்புக் கட்டுகள் பொருந்தியதாய் அமைந்திருக்கும்.

‘அகப்பா’ என்ற அரணைப் பற்றிச் சங்கப் புறப்பாக்கள் வழி அறியலாம். அகப்பா அரிய அரண்பல அமையப்பெற்றது. இது வேந்தர்களின் படைகளும் எதிர்த்துப் போரிடுவதற்கு வேண்டிய பரந்தகன்ற இடத்தினை உடையது. கணைய மரம் செறிக்கப் பெற்ற வாயில்களை உடையது. காவற்காட்டினையும், ஆழ்ந்தகன்ற கிடங்கினையும், நெடிய மதில்களையும் உடையது பகைவர் அணுகுவதற்கரியது. இதனைப் பற்றி

“துஞ்சுமரந் துவன்றிய மலரகன் பறந்தலை
ஒங்குநிலை வாயில் தூங்குபு தகைத்த
வில்விசை மாட்டிய விழச்சீரையவிக்
கடிமினைக் குண்டு கிடங்கின்
நெடுமதில் நிரைப்பதணத்
தண்ணலம் பெருங் கோட் டகப்பா”¹²¹

எனப் பாலைக் கௌதமனார் குறிப்பிடுகிறார்.

பழந்தமிழ் வேந்தர் கட்டிய கோட்டைகள் பல. அவர்கள் கட்டிய கோட்டையோ, அரணோ இன்று இல்லை என்பது தெளிவு. அவை மண், மரம், சுதை கொண்டு கட்டப் பெற்றதாலும், வெற்றி பெற்ற வேந்தன் தோற்ற வேந்தனின் கோட்டைகளையும், அரண்களையும் முற்றிலும் அழித்து விட்டமையாலும் இன்று இல்லாமற் போயின. இவ்வாறு கட்டப்பட்ட கோட்டைகளுள் ஒன்று கானப்பேரெயில் ஆகும். இதனை

“நிலவரை யிறந்த குண்டு கண்ணகழி
வான்றோய் வன்ன புரிசை விகம்பின்
மீன்பூத் தன்ன வருவ ஞாயிற்
கதிர் நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமினை
அருங்குறும் புடுத்த கானப்பேரெயில்”¹²²

என ஐயூர் மூலங்கிழார் குறிப்பிடுவர். இக்கோட்டையினை அழித்த சிறப்பு நோக்கியே அவன் பாண்டியன் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி என அழைக்கப் பெற்றான்.

ஏழெயில் என்ற பெரிய கோட்டை பாண்டிய நாட்டில் இருந்தது. இக்கோட்டை ஒன்றுள் ஒன்றாக அமைந்த ஏழுக் கோட்டைகளைக் கொண்டது. ஏழெயில் கோட்டையின் கதவினை உடைத்து அதனைக் கைப்பற்றி அதில் தன் புலி இலச்சினையைப் பொறித்த சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோலூர் கிழார்

**“தென்னம் பொருப்ப னன்னாட்டுள்ளும்
ஏழெயிற் கதவ மெறிந்துகைக் கொண்டுநின்
பேழ்வா யுழுவை பொறிக்கு மாற்றலை”¹²³**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் பாடுகிறார். இக்கதவுகள் நெய் பலகாலும் இடுதலாற் கருகி இருக்கும் என்பதை

“நெய்படக் கரிந்த திண்போர்க் கதவு”¹²⁴

என மதுரைக் காஞ்சி பகருகிறது. இவ்வாறு இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் அமைக்கப்பட்ட அரண்களை அழித்துக் கொண்டு வேந்தர் முன்னேறுவர். இவ்வாறு அரண்கள் உயரமுடையனவாயும், அகலமுடையனவாயும், திண்மையுடையனவாயும், அருமையுடையனவாயும் அமைந்திருந்தன என்பதை,

**“உயர்வகலந் திண்மை அருமையிந் நான்கின்
அமைவரண் என்றுரைக்கும் நூல்”¹²⁵**

என்று வள்ளுவரின் வாய்மொழியும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

நிலவரண்

அரண் என்பது நாட்டிற்கும் பாதுகாப்பளிக்கும் ஒருறுப்பு, நிலவரண் இருநிலைகளில் அமைந்திருக்கும். பகைவர் புறம்தலைப் பற்றாமைப் பொருட்டு அதன் புறத்தேயுள்ள நிலமும், பகைவர் முற்றுகை நீடித்திருக்கும்போது, அகத்தார்க்கு வேண்டும் உணவுப்பொருள்களைப் பயிர்

செய்யும் வகையில் மதிலின் உட்புறமாக விடப்படும் தண்ணடை நிலமும் நிலவரணாகும். வள்ளுவர்

**“மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்
காடும் உடைய தரண்”¹²⁶**

என்று வரும் குறளில் ‘மண்’ என்று நிலவரணைக் குறிப்பிடுகிறார் எனக் கொள்ளலாம். இதனை “மதிற்புறத்து மருதநிலம் பகைவர் அரண் பற்றாமைப் பொருட்டு”¹²⁷ எனப் பரிமேலழகர் விளக்கவுரைக்கிறார். இதில் மருதநிலம் என்பது பாலை நிலம் என்பது குறிப்பு.

“நாடு கண்டன்ன கணை துஞ்ச விலங்கல்”¹²⁸

என்ற பதிற்றுப்பத்துக்கு ‘அகன்ற நாட்டைக் கண்டாற்போலப் பேரிடத்தை அகத்தே கொண்ட அம்புக்கட்டுகள் பொருந்திய இடைமதில்’¹²⁹ என ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை கூறியுள்ளார். “நாடு கண்டன்ன கணை துஞ்ச விலங்கலென்றது நெடுநாட்பட அடைமதிற்பட்ட காலத்தே விளைத்துக் கோடற்கு வயலும் குளமும் உளவாகச் சமைத்து வைத்தமையாற் கண்டார்க்கு நாடு கண்டாற் போன்ற அம்புக் கட்டுகள் தங்கும் மலைபோன்ற இடைமதி லென்றவாறு”¹³⁰ எனப் பதிற்றுப்பத்தின் பழைய உரைகாரரும் கூறியிருப்பது கருதுதற்குரியன. நிலவரண் என்பது மதிலுக்குப் புறத்தேயும், உள்ளேயும் அமைந்திருக்கும் பரந்தகன்ற இடப்பகுதி எனலாம்.

நீரரண்

நீரரண் இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் அமைந்திருக்கும். மதிற்புறத்து இயற்கையாக ஆறுங்கடலும் அரணாக அமைதல் உண்டு. அகழி அல்லது கிடங்கு என்னும் செயற்கை நீர் நிலைகளை அரணாக ஏற்படுத்துதலும் உண்டு. இதனை,

“மண்ணுற வாழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கின்
விண்ணுற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசை”¹³¹

என்று மதுரைக் காஞ்சியும்,

“இரைதேர்ந்து இவரும் கொடுத்தாள் முதலையொடு
திரைபடக் குழிந்த கல்லகழ் கிடங்கின்”¹³²

என்று மலைபடுகடாமும் குறிப்பிடுகின்றன.

காட்டரண்

காட்டரண் என்பது படை மறவர் பகைவர்க்குத் தெரியாமல் மறைந்திருக்கக்கூடியதும், பகைவர் புக முடியாததுமாய் அமைந்திருக்கும். காட்டரண்கள் மதிலைச்சுற்றியும் தனியாகவும் அமைந்திருக்கும். போருக்குத்தகுந்த காலமாகிய வேனிற்காலத் தொடக்கத்திற் பகையரசன் மேல் படையெடுத்துச் சென்ற அரசர், நகரத்துக்குப் பாதி காவலாக இருந்த காடுகளை வெட்டி, வேட்டுவச் சாதியினரின் சிறு வாயில்களையுடைய அரண்களை அழித்து, காட்டின் கண்ணுள்ள முள்ளிட்ட மதிலைக் காவலுறும்படி வளைத்து, திரை ஒலிக்கின்ற கடல் போல் அகன்ற பெரிய பாடி வீடொன்று அமைப்பர் என்பதை

“கான்யாறு தழீஇய வகனெடும் புறவிற்
சேணாறு பிடவமொடு பைம்புதலெருக்கி
வேட்டுப்புழை யருப்ப மாட்டிக் காட்ட
விடுமுட் புரிசை யேழுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி”¹³³

என முல்லைப்பாட்டு பகருகிறது.

மலையரண்

பகைவர் ஏற முடியாத உயர்ச்சியினை உடையதாக மலையரண்கள் அமைந்திருக்கும். மதிலரண்கள் மலைகளை இணைத்துக் கட்டப்படுவது வழக்கம். சங்க கால குறுநில மன்னருள் பலர் ஒவ்வொரு மலையினைத் தத்தமக்குரிய இடமாகக் கொண்டனர். பாரியின் பறம்பு மலையினை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டபொழுது கபிலர் பறம்பு மலையின் வளங்களை எடுத்துரைப்பது மலையரணின் சிறப்பை உணர்த்தும். இதனை

*“உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம் ஊழ்க்கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணி நெடுங்குன்றம் தேன் சொரியும்மே
வான்கண் அற்று அவன் மலையே”¹³⁴*

என்று புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் பேசுகின்றன. மதில் மீது ஏணியைச் சார்த்தி வீரர் உடம்புபோல அதனைப்பிடித்து ஏறுவர். ஏறி வருபவரை வாளும் வில்லும் ஈட்டியும் மேலும் தடை செய்வனவாக அமையும். பகைவரது காவலையுடைய மதில்களை அழித்து ஆங்கு இருந்த அரசருடைய முடிக்கலத்தை பறித்து வீரமுடி புனையும் வெற்றியைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடுவதை,

“கடிமதி லெறிந்து குடுமி கொள்ளும்”¹³⁵

என்ற பாடலடி மூலம் கண்டுணரலாம்.

படைகள்

நாடு காவலுக்கும், போர் மேற்செல்வதற்கும் படைகள் பயன்பட்டன.

“வேந்தர் பெற்ற செல்வங்களுள் எல்லாம் முதன்மையானது படை என்று

வள்ளுவர் உரைப்பார்.”¹³⁶ தானை நிலை, யானை நிலை, குதிரை நிலை, முன்தேர்க் குரவை, பின்தேர்க்குரவை ஆகியவை தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் காட்டும் துறைகளாகும். இது தமிழகத்திருந்த நாற்படை நிலையை நன்கு தெரிவிக்கும். புறநானூற்றில்,

*“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர் தேரு நெஞ்சுடைய புகன்மறவரும்
என நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட
அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்”*¹³⁷

என நாற்படை கூறப்படும். “பழந்தமிழ் வேந்தரிடம் நிலப்படை, கடற்படை ஆகிய இருவகைப் படைகள் இருந்தன. தமிழர் வானகப் போரையும் நடத்தியிருக்கலாம் என்பர் கா.அப்பாதுரை”¹³⁸ புறநானூறு பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு ஆகிய மூன்று நூல்களில் நாற்படைகளையும் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

“குதிரை, தேர் ஆகியன படைப்பொருளாக மட்டுமின்றிக் கொடைப் பொருளாகவும் விளங்கின. நாற்படைப் பொருளைப் பெருவேந்தர்கள் கொடைப் பொருளாகக் கொடுத்திருப்பினும், படைப்பொருளைக் கொடைப் பொருளாக்கும் நிகழ்ச்சிக் குறுநில மன்னர்களாகிய வள்ளல்களிடமே சிறப்பாக நிகழக் காண்கிறோம்”¹³⁹ என்று கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். நாற்படைகள்; வேந்தர்களின் செல்லப் பெருக்கையும், மேம்பாட்டையும் காட்டுவனவாகக் கருதப்பட்டன. கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் தனக்குப் பரிசில் நீட்டித்த சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனின் நாற்படைச் செல்வத்தையும் குறிப்பிட்டு அவை தமக்கு வியப்பூட்டவில்லையென்கிறார். எம்மிடத்து முறைமையறிந்து நடந்த சீறூர் மன்னனே மதித்துப் போற்றத்தக்கவர் என்கிறார்.

ஆகவே நாற்படைகள் பெருவேந்தரின் செல்வத்தகுதியையும், வலிமையையும் காட்டும் அடையாளமாக இருந்தன என்பது புலனாம்.

களிற்றுப்படை

நாற்படைகளுள் களிற்றுப்படை பெருமிதத்திற்குரியதாகவும், வேந்தர் ஏறிச்செல்லும் ஊர்தியாகவும் இருந்தது. யானையொடு பொருதலும், யானையை எறிதலும் பெருவீரச் செயல்களாகக் கருதப்பட்டன. இவ்வகை எண்ணமே பிற்காலத்தில் பரணி நூல் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயின எனலாம். களிற்றெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாட, களிற்றொடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர் ஆடும் அமலை என்றிரு துறைகள் தும்பைத் திணைக்குரியனவாகத் தொல்காப்பியராற் கூறப்பட்டுள்ளன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் களிற்றுடனிலைத் துறைக்குக் காட்டாகப் புறநானூற்றில்

**“ஆகஆகு எந்தை யாண்டு உளன் கொல்லோ ?
குன்றத்து அன்ன களிற்றொடு பட்டேன்”¹⁴⁰**

என்று வரும் பாடல் வரிகளைக் காட்டலாம். படைப்பொருள் மற்றும் கொடைப் பொருள் என்றும் பதிற்றுப்பத்தில் ஐம்பத்துமூன்று பாடல்களில் யானை இடம் பெற்றுள்ளன. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை ஆகிய வேந்தர்களின் பெயர்கள் யானையோடு தொடர்புடையவையாக அமைந்துள்ளன. “கரிகாலன் என்னும் பெயர் யானைகளுக்குக் காலன் போன்றவன் என்ற பொருளுடையது என்பார் உ.வே.சாமிநாதையர்”¹⁴¹ யானையைக் கொடைப் பொருளாகக் கொடுக்கும் ஆய் ஆண்டிரன் மிக உயர்ந்தவனாக உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரால் “ஆய் அண்டிரனின் குன்றத்தைப் பாடியதோ களிறு மிகவுடைய இக்கானம்”¹⁴² எனப் புகழப்படுகின்றான். பரிசில்களில் வறுமை தீர்க்க

உதவாதாயினும் பெருமித உணர்வு காரணமாக யானைப் பரிசிலை புலவர்
விரும்பினர் என்பதை,

“பனைமரு டடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
உயர்மருப்பேந்திய வரைமரு ணோன்பக
டொளிதிக ழோடை பொலிய மருங்கிற்
படுமணி யிரட்ட வேறிச் செம்மாந்து
செலனசஇ யுற்றனென் விறன்மிகுருசில்”¹⁴³

என்று குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் வேண்டிப்பகடு பெற்றமையைப்
புறநானூறு பெருமையாகப் புகல்கிறது. மத வலிமிக்க யானையை
ஏவற்படுத்திப் போரில் பெற்ற வெற்றி வீரர்க்குரியது என்னும் வகையிலேயே
தொல்காப்பியர் துறையமைத்திருக்க, அவ்வெற்றியை யானைக்கே
உரியதாக்கிப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யானை மறம், யானைவென்றி
ஆகிய துறைகளை வகுத்தது இங்குக் குறிப்பிட்டத்தக்கது.

யானை - போர்ப்பயிற்சி

போரில் ஈடுபடுத்துவதற்கு ஏற்றவாறு யானைகள் நன்றாகப்
போர்ப்பயிற்சி பெற்றிருந்தன. இவ்வாறு பயிற்சி பெற்ற யானைகளை,
‘தொழினவில் யானை, வினைநவில் யானை, போர்வல் யானை எனப்
பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் போர் யானைகளின்
செயல்களைப் பலவாறு எடுத்துரைக்கின்றன. போருக்கெழும் யானைகள்
ஓடை, பொன்னரி மாலை ஆகிய அணிகளைப் பூண்டு திகழும் என்பதை

“இழை அணிந்து எழுதரும் பல்களிற்றுத் தொழுதியொடு”¹⁴⁴

எனப் பதிற்றுப்பத்து நவில்கிறது. கார் காலத்து முகிலானது முழங்கினாலும்
அதனைப் போர் முரசின் முழக்கமெனக் கருதி, கட்டுத் தறியை வீழ்த்திக்
கட்டறுத்துக் கொண்டு, நெற்றியை மேலே நிமிர்த்தியெழும் போர்த்தொழிலில்
நன்கு பயிற்சி பெற்ற யானையைப் பற்றி,

“கார் மழை முழக்கினும், வெளில்பிணிநீவி,
நுதல் அணந்து எழுதரும் தொழில் நவில்யானை”¹⁴⁵

என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது. போர் தொடங்கும் பொழுது மழைக்குன்று என மருளுகின்ற வகையில் இருக்கும் யானைப் படையைப் பகைவர் படைகள் மேல் செலுத்திக் குழப்பத்தை உண்டாக்கிப், பகைப்படைகளிடையே பிளவுகளை உண்டாக்குவர்.

கடுங்காற்றினாலும், நெடுஞ்சுழியினாலும் அலைக்கப்பட்டு அலையும் மரக்கலத்தைப்போல, மதம் கொண்ட யானை கட்டுத்தறியை அறுத்தெறிந்து மறவரை அலைக்கின்றது என்பதை,

“கடுங்காற்று எடுப்பக் கல்பொருது உரைஇ,
நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய்போல
இருதலை பணிலம் ஆர்ப்பச் சினம் சிறந்து
கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி
மென்பிணி வன் தொடர் பேணாது காழ் சாய்த்துக்
கந்துநீத்து உழிதரும் கடாஅ யானையும்”¹⁴⁶

என்று மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடும் கடிமதிலையும், கணைய மரத்தால் தடுக்கப்பட்ட கதவையும், அரணையும் அழித்ததால் களிறுகளின் பூண்கள் கழன்றன என்று இலக்கியங்கள் நவில்கின்றன.

போர்த்தொழிலில் நன்கு பயிற்சி பெற்ற யானைகள் மிக்க சினம் கொண்டு, மதம் மிகுந்து மறவரை அலைக்கும். இக்களிறுகளின் மதத்தைத் தெளிவிக்கும் பொருட்டு, இவற்றைப் பிடிகளுடன் புணர்த்தப் புணர்ந்தும் மதம் தெளியாது போர் வெறிகொண்டு திரிவதை,

“செல்சமந் தொலைத்த வினை நவில் யானை
கடா அம் வார்ந்து கடுஞ்சினம் பொத்தி
வண்டுபடு சென்னிய பிடி புணர்ந்தியல”¹⁴⁷

எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பேசுகிறது.

வேந்தரும் - யானையும்

மூவேந்தரும் யானைப்படையினை வைத்திருந்தனர் என்பது இலக்கியங்கள் தரும் குறிப்புகளாகும். யானைப் படையினை மிகுதியாக வைத்துள்ள வேந்தனே வலிமை மிக்கவனாகக் கருதப்பட்டான். தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறையின் யானைப்படை எண்ணிலடங்காதன என்றும் அவை கொங்கர்களின் ஆநிரைக் காட்சியினை நினைப்பூட்டும் அளவிற்குப் பெருந்திரளாகச் செல்லும் என்பதை அரிசில் கிழார்

“சேண்பரல் முரம்பின் ஈரம்படைக் கொங்கர்
ஆபரந் தன்ன செலவின், பல்
யானை காண்பல் அவன் தானை, யானே”¹⁴⁸

எனப் பதிற்றுப்பத்தில் பதிவு செய்கிறார்.

பகைவர்தம் அரண்களை அழித்து வெற்றி தரும் விறல் மிக்க யானைகள் பலகொண்ட பெரும்படையினைக் கொண்டிருந்ததாலேயே சேரனொருவன் பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன் என அழைக்கப் பெற்றான் என்பதை,

“அமர்கோள் நேர் இகந்து, ஆர் எயிர் கடக்கும்
பெரும்பல் யானைக்குட்டுவன்”¹⁴⁹

எனப் பதிற்றுப்பத்து பகருகிறது. சங்க காலத்தில் இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் அமைந்திருந்த பகைவரின் காட்டரண், மலையரண், மதில், கோட்டை முதலியவற்றை அழிப்பதற்கு யானைகளே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டன. போர்களில் யானைகளின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கன.

குதிரைப்படை

நால்வகைப் படையுள் குதிரைப்படை விரைவாக இயங்குவது. தனித்தும், தேரோடு பூட்டியும் செயல்படுதற்கு ஏதுவாய் இருப்பது. சங்க

காலத்தில் போக்குவரத்திற்குக் குதிரைகள் பெரிதும் பயன்படுத்தப் பெற்றன. சங்க காலத்தில் குதிரைகள் பெரும்பாலும் போர்த் தொழிலுக்கே பயன்பட்டன. போரில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட குதிரைகள் 'கலனை' அதாவது குதிரைக்குப் பூணும் அணி என்னும் படையணிகள் அணியப் பெற்றிருந்தன. குதிரை நிலை என்பது தொல்காப்பியர் கண்ட துறை, குதிரை மறம், குதிரை வென்றி என்பன வெண்பாமாலை குறிக்கும் துறைகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. “உள்ளம் போல் உற்றுழி உதவும் புள்ளியற் கலிமா”¹⁵⁰ என்று தலைவனுக்குரிய தகுதிப் பொருளாகத் தொல்காப்பியரால் இது கூறப்படுகிறது. வேல், வாள் முதலியன படையேந்திய வீரரைச் செயலறப் பொருதழித்துக் கொய்யப்பட்ட பிடரி மயிரை உடைய குதிரை எனக் குதிரைப்படை புகழப்படுகின்றது. இதனை

“எஃகு படை அறுத்த கொய்கவற் புரவியொடு”¹⁵¹

என வரும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடல்வரி வழி அறியலாம். குதிரை மறத்திற்குரியவாகப் புறநானூற்றில் பாடல்கள் பல உள்ளன. ஓரிக்குதிரை, காரிக்குதிரை எனக் குதிரைகள் தம்மை ஊரும் தலைவர்களின் பெயர்களைப் பெற்றமையையும் காண முடிகிறது. தொடக்கத்தில் தேர்களோடு பயன்படுத்தப்பட்ட குதிரைகள் பின் தனித்து ஊர்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

தேர்ப்படை

தேர்கள் மிகுதியாகப் போரில் பயன்படுத்தப் பெற்றன. ஆனால் அவை பயன்படுத்தப்பட்ட முறையினை அறியமுடியவில்லை. தேர்களில் காற்றில் அலையும் அழகிய கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஒளி வீசுகின்றன கொடியோடு தேர்கள் நாற்றிசையும் சுழன்று திரிந்தன என்பதை

“ஒளிறு கொடி நுடங்கத் தேர்திரிந்து கொப்ப”¹⁵²

“தேர்கொடி நுடங்க தோல்புடை ஆர்ப்ப”¹⁵³

“நெடுந்தேர் நுடங்குகொடி அவிர்வரப் பொலிந்து”¹⁵⁴

எனப் பதிற்றுப்பத்து பேசுகிறது.

தேரில் மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்ததையும், தேரோடும் பொழுது அவை ஒலி செய்ததையும் அகநானூறு எடுத்துரைக்கிறது. ஆனால் போரில் பயன்படுத்தப் பெற்ற தேர்களில் கொடிகள் அசைகின்றனவேயன்றி மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்ததாகவோ, அவை ஒலித்ததாகவோ அறிய முடியவில்லை. தேர்ப்படை ஒருவரது செல்வத்தகுதியைக் குறிப்பதாகும். தேர்வண் கிள்ளி, தேர்வண் பாரி, தேர்வண் மலையன், உருவப்பஃறேட் இளஞ்சேட் சென்னி போன்ற வேந்தர்களின் பெயரடைகள் தேர்ச்செல்வத்தைக் காட்டும் குறிப்புகளாம்.

தேரோர் தோன்றிய வென்றி, முன்தேர்க்குரவை, பின்தேர்க்குரவை ஆகியன தொல்காப்பியத் துறைகளாகும். தேர், மறம், தேர் முல்லை, தேர் வென்றி ஆகியன வெண்பாமாலைச் சுட்டும் துறைகளாகும். இவையே இப்படையின் பெருமையைக் காட்டுவதாகும்.

காலாட்படை

காலாட்படை ‘தானை’ என வழங்கப்பெறும் சிறப்புடையது. இப்படை ஆற்றல் மிக்க ஆடவர் பலரைக் கொண்டிருந்தது. ஆடவர் என்ற சொல் வீரர் என்னும் பொருளிலேயே சங்க இலக்கியத்தில் பெரிதும் ஆளப்பட்டிருப்பதை

“கொலைவில் ஆடவர்”¹⁵⁵

“பொழிலகம் பரந்த பெருஞ் செய்யாடவர்”¹⁵⁶

“செரு வேட்டுச் சிலைக்குஞ் செங்க ணாடவர்”¹⁵⁷

“ஆண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த”¹⁵⁸

என்ற பாடல் வரிகள் காட்டி நிற்கின்றன.

பகைப்புலம், சென்று தன் ஆண்மை வெளிப்படுமாறு போரிட்டுக் களிறுகளைக் கொன்று வெற்றியோடு மீள்வதே காளைக்குரிய கடமை எனப் பொன்முடியார் கூறுகிறார். இவ்வீரர்கள் களத்தில் வேந்தனைக் காக்கும் கடமை பூண்டவர். என்பதை,

“இவற்கீத் துண்மதி கள்ளே சினப்போர்
இனக்களிற்றியானை யியறோர்க் குருசில்
நுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை
எடுத்தெறி ஞாட்பினிமையான் றச்சன்
அடுத்தெறி குறட்டினின்ற மாய்த் தனனே
மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோ னிவனும்
உறைப்பழி யோலை போல
மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே”¹⁵⁹

என்று ஓளவையார் பாடுகிறார்.

கிடுகுப் படையினர்

கிடுகுப் படையினர் யானைப் படையினுடே செறிந்து இருப்பர். இப்படையினரைப் பஃறோற்றொழுதி எனவும், தோல்படை எனவும் வழங்குவர் இவர் மழைமேகம் என்று மயங்கத்தக்க அளவிற்கரிய பெரிய பலவாகிய கிடுகை ஏந்தியவர் என்பதை,

“மழையென மருளுமாயிரும் பஃறோல்”⁶⁰

“புரைதவ உயரிய மழை மருள் பஃறோல்”⁶¹

என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

கூளிப்படை

கூளிப்படையினர் பகைப்புலத்தைச் சூறையாடுவதால் பெற்ற உணவையும், மேற்செலவை விரும்பும் கால்களையும் உடையவர். கற்கள் பொருந்திய நெடிய வழிகளை வெட்டி, சுரத்தில் அகன்ற வழிகளை அமைப்பவர். இவரின் இச்செயலை,

“கொள்ளை வல்சிக் கவர்காற் கூளியர்

கல்லுடை நெடுநெறி போழ்ந்து சுரனறுப்ப”⁶²

எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பேசுகிறது. கூளிப்படையினருக்குப் பகைப் புலத்தைச் சூறையாடுவதும், நெறி சமைத்தலும் தொழிலாகும். நால்வகைப் படையும் தடையின்றி வருதற்கு நல்ல நெறியினை அமைப்பவராதலால் படைக்கு முன்னே செல்வர் கூளியர். இவர் முன்னே செல்வதால் வழியில் தென்படும் ஊர்களைக் கொள்ளையடிப்பது இவரது இயல்பாயிற்று. நல்ல அம்பினையும் வளைத்த வில்லினையும் உடைய கூளிப்படையினர், பகைப்புலத்தில் தம்மால் முடிந்த வரை முகந்து கொண்டு எஞ்சிய பொருளை மாற்றார்க்குப் பயன்படாமல் அழித்து விடுவர். கூளியரின் இவ்வியல்பினை,

“கூர் நல்லம்பிற் கொடுவிற்கூளியர்

கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மிச்சில்

கொள்பத மொழிய வீசிய புலனும்”⁶³

எனக் கல்லாடனார் கூறுவர். வலிமை மிக்க வடுகராகிய மறவரைக் கூளிப்படையில் முன்னே செல்லும்படி அனுப்பி, அவர்கட்குப் பின்னால் மௌரிய அரசன் தென் திசையில் உள்ள நாடுகளைக் கைப்பற்ற நினைத்து வந்தான். அவ்வாறு வரும் மௌரிய அரசரின் தேர் உருளைகள் தடையின்றி

உருளுதற் பொருட்டு, கற்பாறையினைச் செதுக்கி, வழி ஏற்படுத்தினர்
வடுகராகிய கூளிப்படையினர் என்பதனை

“முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியர்
தென்றிசை மாதிரம் முன்னிய வரவிற்கு
விண்ணுற வேங்கிய பனியிருங் குன்றத்து
ஒண்கதிர்த் திகிரியுருளிய குறைத்த
அறையிறந்தவரோ சென்றனர்”¹⁶⁴

என மாமூலனார் பாடுகிறார்,

தூசிப்படை

தூசிப்படை கூளிப்படையுடன் முன்னே செல்லும் படையாகும்.
கூளிப்படை, படைகளுக்கு முன்னால் சென்று, பின்னால் வரும் படைகளுக்கு
நெறி சமைக்கு மென்றும், அதற்குத் துணையாகத் தூசிப்படை உடன்
செல்லும் என்றும் அறியமுடிகிறது. நலங்கிள்ளியின் தூசிப்படை

“தலையோர் நுங்கின் நீஞ்சேறுமிசைய
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர் விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுக”¹⁶⁵

என நடந்து சென்றதென்பர். படையின் முதற்பகுதியினர் உண்ணுங்கால்
தீஞ்சேறாய் இருந்த நுங்கு இடைப்பகுதியினர் உண்ணவருங்கால், முற்றிய
கனியானது என்றும், படையின் இறுதியில் வருவோர் உண்ணும் போது சுடு
கிழங்கு ஆயின என்பதன் மூலம் படைகள் ஒரு இடத்தைக் கடப்பதற்குப்
பலகாலம் ஆயின என்று உயர்வு நவீற்சியாகக் கூறினும், ஏனை
முப்படையினும் தூசிப்படை அளவிற்பெரியது என்பதை இதனால் அறியலாம்.

கடற்போர்

சங்க காலத்திற் கடலில் கலம் செலுத்துவதில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் தமிழர்கள். இவர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே கிரேக்க ரோம நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பினை மேற்கொண்டிருந்தனர். வாணிகத்திற்காகக் கட்டப்பட்ட கலங்கள் பின்னர்ப் போர்களுக்கும் பயன்படுத்தப் பெற்றன. வெளிநாட்டு வாணிகத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கப்பல்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. எனினும் கப்பல் கட்டப்பட்ட முறை பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பு இல்லை. இவை போன்றே கலை வேலைப்பாடு கொண்ட நுணுக்கமான தொழில் நுட்பங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. “சங்ககால வேந்தரிடம் மூன்று வகையான கலங்கள் இருந்ததாகக் கூறுவர்”¹⁶⁶ ந.சுப்ரமணியன்.

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் முன்னோர் நீர்செறிந்த கடலின் கண்ணே கப்பல்களையோட்டிப் போர் செய்தனர். என்பதை

**“நளியிரு முந்தீர் நாவாயோட்டி
வளி தொழி லாண்ட அரவோன் மருக”¹⁶⁷**

எனப் புறநானூறு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“கரிகாற் பெருவளத்தான் இலங்கை மீது படையெடுத்துப் பன்னீராயிரம் சிங்களவரைச் சிறை கொணர்ந்து காவிரிக்குக் கரைகட்டும் பணியில் ஈடுபடுத்தினான் எனக் குறிப்பார் கே.கே.பிள்ளை.”¹⁶⁸ சேரன் செங்குட்டுவன் கடலின் நடுவிற் கப்பலைச் செலுத்தித் தன் அரசுக்கு இடையூறு செய்து வந்த கடம்பர்களைத் தொலைத்தான். இதனால் இவன் சேரமான் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டான். இவன் கலங்கள் கடலில் செல்லும்போது, பிற கலங்கள் செல்ல அஞ்சும் என்பதை,

“சின மிகு தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்
பிறகலஞ் செல்கலா தனையேம்”⁷⁶⁹

என மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கூறுவது கருத்தக்கது. இவரைப் போலவே செங்குட்டுவன் கடல்போரில் அதிகமாக ஈடுபட்டான் என்பதைப் பரணர்,

“கால்உளைக் கடும்பிசீர் உடைய, வால்உளைக்
கடும்பரிப் புரவி ஊர்ந்த நின்
படுந்திரைப் பணிக்கடல் உழந்த தாளே”⁷⁷⁰

“இனியர் உளரோ? முன்னும் இல்லை
மழை கொளக் குறையாது, புனல்புக நிறையாது
விலங்குவளி கடவும் துளங்குஇருங் கமஞ்சூல்
வயங்கு மணி இமைப்பின் வேல் இடுபு,
முழங்கு திரைப் பணிக்கடல் மறுத்திசினோரே?”⁷⁷¹

“உடைதிரைப் பகுப்பில் படுகடல் ஒட்டிய
வெல்புகழ்க் குட்டுவன்”⁷⁷²

“கெடல் அரும் பல்புகழ் நிலைஇ நீர் புக்கு,
கடலொடு உழந்த பனித்துறைப் பரதவ”⁷⁷³

“படைநிலா இலங்கும் கடல்மருள்தானை
மட்டு அவிழ் தெரியல் மறப்போர்க்குட்டுவன்”⁷⁷⁴

என்ற பாடல்களில் பதிவு செய்கிறார்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பெற்ற வெற்றிகளுள் புலவர் பலராலும் போற்றப்பட்டது கடற்போர் மேற்கொண்டு அவன் பெற்ற வெற்றிகளே ஆகும். கடலிடையேயுள்ள தீவு ஒன்றைக் கொள்ளையடித்து வந்த கடம்பர்களை இமயவரம்பன் வென்றதாகப் பதிற்றுப்பத்தும், அகநானூறும் கூறுகின்றன. இதனை

“வலம் படு முரசிற் சேரலாதன்
முந்நீ ரோட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து”¹⁷⁵
“சால் பருந் தானைச் சேரலாதன்
மால்கடல் ஒட்டிக் கடம்பறுத் தியற்றிய
பண்ணமை முரசின் கண்ணதிர்த் தன்ன”¹⁷⁶

எனக் குடவாயிற் கீரத்தனாரும், மாமூலனாரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இமயவரம்பன் கடம்பர்களை வென்று அவர்களது காவல் மரத்தில் முரசம் செய்த செய்தி முருகவேள் சூரனை வென்ற புராண நிகழ்ச்சியுடன் பதிற்றுப்பத்தில் ஒப்பிட்டுப் பாராட்டப்படுகிறது. பகைவர்களின் கடிமரத்தால் முரசம் செய்வதை ஒரு பெரும் வெற்றியின் அடையாளமாகச் சங்க கால மன்னர்கள் கருதியமை ஈண்டு நினைவு கூறத்தக்கது.

மேகம் சூழ மலைகள் நிற்பதைப் போலக் கடல் நீர் சூழக் கலங்கள் பல நிற்கும் கடற்கரையினையும், கடல் போல் ஆழ்ந்த அகழியினையும் உடைய நெல்லூர் என்னும் பேரூரைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்ததாக,

“வான் இயைந்த இருமுந்நீர்ப்
பேளம்நிலை இய இரும் பெளவத்துக்
கொடும் புணரி விலங்கு போழக்
கடுங்காலொடு கரைசேர”¹⁷⁷

என்னும் மதுரைக் காஞ்சியின் பாடலடிகளில் நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டுவார் மாங்குடி மருதனார். நெடுஞ்செழியனின் இந் நெல்லூர் வெற்றிக்கு வேறு வகையாகப் பொருள் கூறுவாரும் உளர். அஃதாவது “வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட வடிவம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன், கடற்படை கொண்டு சாலி என்னும் சாவகத் தீவை வென்ற செய்தியை, அவன் வழியினான தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மேலேற்றிக் கூறியுள்ளனர்”¹⁷⁸ என ஞா.தேவநேயன் கூறுகிறார். இவர் உரைக்கும் கருத்திற்கு அகச்சான்று இல்லை. இவர் கருத்து ஆய்விற்குரியது.

மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளிலிருந்து தமிழ்வேந்தர் சங்க காலத்திலேயே கடல் கடந்து சென்று நாடுகளை வெற்றி கொண்டுள்ளனர் எனத் தெரிய வருகின்றது.

வட நாட்டுப்போர்

வடநாட்டு வேந்தரையும், ஆரிய மன்னரையும் தமிழ் வேந்தர் வெற்றி கொண்ட செய்தியினை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இமயத்தில் தம் இலட்சினையைப் பொறிப்பதைத் தமிழ் வேந்தர்கள் மூவரும் பெருமையாகக் கருதினர். “வட இமயத்தில் தம் தடம் பொறித்த தமிழ் மூவேந்தருள் முதன்மை பெற்றவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்றும், சோழருள் இமயத்தில் தம் தடம் பதித்தவன் கரிகாலன் என்றும், பாண்டியருள் தம் தடம் பதித்தவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்றும் குறிப்பர்”¹⁷⁹ கா. அப்பாதுரை.

அயல் நாட்டுப் போர்களில் வடநாட்டிற்குச் சென்று தமிழ் அரசர் ஆரியரோடு நடத்தின போர்கள் பற்றிய செய்திகள் சங்க நூல்களிற் பல இடங்களிற் கூறுப்படுகின்றன. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வடவாரிய மன்னரை அலறுமாறு தாக்கிப் பெரிய புகழை உடைய இமய மலையின் மீது விற்பொறியைப் பதித்தான் என்பதை,

“ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்

தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து

வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்”¹⁸⁰

எனப் பரணர் பாடுகிறார். இவரைப் போன்று மாமூலனாரும், குமட்டுர்க் கண்ணனாரும் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாடியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வடபுலத்தாரை வென்று இமயத்தில் புலி பொறித்து மீண்டான் கரிகாற் பெருவளத்தான். அவ்வாறு மீளுங்கால் வச்சிர

நாட்டரசன் தந்த முத்துப் பந்தரையும், மகத நாட்டரசன் பகைப் புறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண்டபத்தையும், அவந்தி நாட்டரசன் உவந்து கொடுத்த தோரணவாயில் முதலியவற்றையும் பெற்றுத் தமிழ் நாடு வந்தடைந்ததை,

“மாநீர் வேலி வச்சிர நன்னாட்டுக்
கோனிறை கொடுத்த கொற்றப் பந்தரும்
மகத நன்னாட்டு வாள்வாய் வேந்தன்
பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண்டமும்
அவந்தி வேந்தனுவந்தனன் கொடுத்த
நிலந்தோங்கு மரபிற் றோரண வாயினும்”¹⁸¹

எனச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஆரிய அரசர் பலரைக் கங்கைப் பேராற்றங்கரையில், செங்குட்டுவன் ஒருவனாக நின்று போருடற்றி வெற்றி கொண்டதை,

“கங்கை பேர்யாற்றுக் கடும்புன னீத்தம்
எங்கோ மகளை யாட்டிய வந்நாள்
ஆரிய மன்ன ரீரைஞ் சூற்றுவர்க்
கொருநீயாகிய செருவெங்கோலம்
கண் விழித்துக் கண்டது கருங்கட் கூற்றம்”¹⁸²

என இளங்கோவடிகள் கூறுவர். வடபுல மன்னர் வாட, பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி போருக்கெழும் நிலையினை,

“வடபுல மன்னர் வாட, அடல் குறித்து
இன்னா வெம்போர் இயல்தோர் வழுதி”¹⁸³

எவ்வளவு மருதனிளநாகனார் பாடுகிறார். தோல்வியுற்ற ஆரிய அரசரும், வடபுல மன்னரும் இழிவு படுத்தப்பட்டதை

“பேரிசை மரபினாரியர் வணக்கி
நயனில் வன் சொல் யவனர்ப் பிணித்து
நெய்தலைப் பெய்து கையிற் கொளீஇ”⁷⁸⁴

“ஆரிய வரசர்
கடும்பகை மாக்களைக் கொன்று”⁷⁸⁵

என்னும் அடிகளில் இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. இவர்தம் பகைக்குரிய காரணம் தெரியவில்லை.

இவ்வாறு தரையிலும் கடலிலும் பெரும்போர்கள் நிகழ்த்தித் தமது வெற்றியைப் பிறநாடுகளில் நாட்டினர் தமிழ் மன்னர். எதிர்த்து வரும் வீரர்க்கு அஞ்சாது மேன்மேலும் பொருகின்ற வீரர் மலிந்த நாடாகத் தமிழ் நாடு நிகழ்ந்தது. அடிக்கின்ற கோலுக்கு அஞ்சாது மேன்மேலும் சீறிவரும் பாம்பைப் போன்ற வீரரைக் பெற்றிருந்த தமிழ் மன்னர்கள் எங்கும் புகழ் பரப்பி வாழ்ந்தனர் எனலாம்.

போர் மரபுகள்

போர் மரபுகளில் போர் தொடர்பான பொதுமரபுகள், போருக்கு முன் கையாளப்பட்ட மரபுகள், போரின் போது கையாளப்பட்ட மரபுகள், போருக்குப்பின் கையாளப்பட்ட மரபுகள் என நான்கு நிலைகளில் வகைப்படுத்தலாம்.

போரும் - பொது மரபுகளும்

கூதிர்காலம், வேனில் காலம் ஆகிய காலங்கள் போர்க்கு உரிய காலங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. போரில் ஈடுபடும் அரசர்கள் தங்கள் அடையாளப் பூக்களுடன் போர் வகைக்குரிய புறத்திணைப் பூக்களையும் சூடிக் கொள்ளுதல் மரபாக இருந்தது. போரில் விழுப்புண் படாமல் இறப்பது இழுக்கு எனக் கருதப்பட்டது. ஆதலின் இறந்து பிறந்த குழந்தைகளும்

வாளால் பிளந்து புதைக்கப்பட்டன. இவை போர் தொடர்பான பொது மரபுகளாகும்.

போருக்கு முன் கையாளப்பட்ட மரபுகள்

போருக்குச் செல்லுமுன் பூக்குட வருமாறு வீரர்களுக்கு அழைப்பு விடுப்பது போர் மரபாக இருந்தது. போர்க்குச் செல்லும் வீரர்களுக்கு அறிவிப்புத் தரப்பட்டுப் படைக்கலன்கள் வழங்கப்பட்டன. வேற்றுப்படை வரவை முரசு அறைந்து தன் படைகளுக்கு அறிவிக்கும் மரபும் காணப்படுகிறது. இவை போருக்கு முன் கையாளப்பட்ட மரபுகளாகும்.

போரின் போது கையாளப்பட்ட மரபுகள்

மதிலுக்குள் அடைந்து கிடக்கும் அரசனைப் போர்க்கு அறைகூவல் விடுக்க விரும்பும் அரசன், அவனது கடிமரத்தைத் தடிவது மரபாக இருந்தது. போர்க்களத்தில் வெற்றி காணும் நம்பிக்கை குறைந்து போயின் வீரர்கள் தங்கள் தோல்விக்கு அறிகுறியாய் படைக்கலன்களைக் கீழே போட்டு விடுதல் மரபாக இருந்தது. இரு படைகளும் சந்து ஆகிவிட்டால் முரசு அறைந்து அதனை அறிவிக்கும் மரபு இருந்தது என்பதை,

*“வந்து வினை முடித்தனன் வேந்தனும், பகைவரும்
தம்திறை கொடுத்துத் தமர் ஆயினரே
முரண் செறிந்திருந்த தானை இரண்டும்
ஒன்று என அறைந்தன பனையே”¹⁸⁶*

என்ற அகநானூறு பாடல் காட்டுகிறது. இவை போரின்போது கையாளப்பட்ட மரபுகள் ஆகும்.

போருக்குப் பின் கையாளப்பட்ட மரபுகள்

வென்ற வேந்தன் தோற்ற அரசனின் முடியால் கழலும் ஆரமும் செய்தல். கடிமரத்தால் முரசம் செய்தல் அகம்-212, மதுரைக்காஞ்சி 75-88 செய்யுளடிகள் வழி கண்டுணரலாம். வென்றதற்கு அறிகுறியாகக் கொடி உயர்த்திக் காட்டப்பட்டது. பொது மக்களுக்கு முரசு அறைந்து அவ்வெற்றி அறிவிக்கப்பட்டது. இவை போருக்குப்பின் கையாளப்பட்ட மரபுகள் ஆகும்.

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகள்

‘சங்ககாலப் போர்முறை – அறப்போர்’ என்ற இவ்வியலில் போருக்கு முன் நிகழ்ச்சிகள், போர் நிகழ்ச்சிகள், போர் அறங்கள், மறப்பண்பு, போர் முறைகள், அரண்கள், படை அமைப்பு, போர் மரபுகள் எனப் பல நிலைகளில் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

நிமித்தம் பார்த்தல், போருக்கு வீரரை அழைத்தல், மறப்போரில் மகளிர் நிலை, போரில் முழங்கப் பெற்ற கருவிகள் முதலியவை பற்றி எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

- * வேந்தரும், வீரரும் உரைத்த வஞ்சினமும், அவற்றால் அறியப்பெறும் அவர்தம் பண்பு நலமும், மற மேம்பாடும் உரைக்கப் பெற்றன.
- * நல்ல நாளில் வாளும் குடையும் புற வீடு விடுதல், போருக்கு எழும் வேந்தன் நீராடி சென்றமை, மாலை சூடிப் போருக்குச் சென்றமை முதலான செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.
- * போர் தொடங்கும்பொழுது அது அறன் வழிப்பட்டதாகவும், முடிவு மறன் வழிப்பட்டதாகவும் அமைந்திருந்ததை அறிய முடிகிறது.
- * சங்க காலச் சமுதாயத்தில் மறவனின் மாண்பை எடுத்துரைக்கும் கரந்தைப் போர்கள் ஆங்காரமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
- * போரின் தொடக்கத்தில் பகைவரின் காவல் மரத்தை அழிப்பது மரபாகக் கருதப்பட்டது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. போர்க்களத்திற்கு வேந்தருடன் புலவரும் சென்றிருந்தனர்.
- * நாற்படைகள் வேந்தர்களின் செல்வக் குறியீடாக இருந்தன. செல்வச் செருக்கையும் புலவர் கடிந்து பாடியுள்ளனர். படைப்பொருளாக விளங்கிய யானையைக் கொடைப் பொருளாகக் குறுநில வேந்தர்கள் அளித்தமை ஆராயப்பட்டுள்ளது.

- * இரவில் போர் நிகழ்தல் இல்லை. வேந்தரும், வீரரும் பாசறையில் தங்கியிருந்தனர். பாசறையில் தங்கியிருந்த வேந்தரின் செயல்கள் ஆராயப் பெற்றுள்ளன. வேற்றுப்புலத்திருந்த கட்டூர் பற்றியும், அதன் அமைப்புப் பற்றியும் ஆராயப்பெற்றுள்ளன.
- * வேந்தன் அரண்களாகக் கொண்டிருந்த மலையரண், மதிலரண், காட்டரண், நீரரண் ஆகியவை பற்றியும் கருத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- * கடற்போரில் வேந்தர் பெற்ற வெற்றிகள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. தமிழ் வேந்தர் நடத்திய வடபுலப்போர் பற்றியும், அவர்கள் பெற்ற வெற்றி பற்றியும், வடபுல மன்னரைத் தமிழ் வேந்தர் நடத்திய இழிவு பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- * போர் மரபுகளில் போரின் பொது மரபுகளும், போருக்கு முன் கையாளப்பட்ட மரபு, போருக்குப்பின் கையாளப்பட்ட மரபு, போரின் போது கையாளப்பட்ட மரபு எனப் பல நிலையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இதன் மூலம் சங்க காலத்தில் போரிடுவது பெரும் கடமையாகவும், தவிர்க்கமுடியாதச் செயலாகவும் அமைந்திருந்ததை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அகம். பா.எண்.54:18-19.
2. புறம். பா.எண்.77:6-7.
3. மலை. பா.அடி.334-335.
4. புறம். பா.எண்.89:7-9.
5. மேலது, பா.எண்.68:11-13.
6. மேலது, பா.எண்.31:5-6.
7. மு.பா. பா.எண்.74-75.
8. புறம். பா.எண்.295:5-8.
9. மேலது, பா.எண்.278:3-9.
10. மேலது, பா.எண்.279:7-11.
11. மேலது, பா.எண்.306.
12. மேலது, பா.எண்.8:1-3.
13. பொரு. பா.வரி.130-138.
14. பட்டின. பா.வரி 220-228.
15. புறம். பா.எண்.72:2-12.
16. மேலது, பா.எண்.72.
17. மேலது, பா.எண்.9:1-6.
18. சிலம்பு. காதை, 21:53-55.
19. புறம். பா.எண்.142:5-6.
20. குறள் எண்.771.
21. புறம். பா.எண்.294:4.

22. கோவிந்தன்.கா. புலவர், பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி, ப.68.
23. பு.வெ.மா. கொளு:2, ப.27.
24. கோவிந்தன்.கா. புலவர், பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி, ப.68.
25. பு.வெ.மா. கொளு:12, ப.37.
26. புறம். பா.எண்.280:6-7.
27. அகம். பா.எண்.207:3-4.
28. புறம். பா.எண்.79:1-4.
29. மேலது, பா.எண்.50:5-7.
30. மேலது, பா.எண்.284:1-3.
31. பதிற். பா.எண்.84:15.
32. புறம். பா.எண்.122:5-6.
33. மேலது, பா.எண்.76:10-13.
34. இராமகிருட்டிணன்.ந. டாக்டர், தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும், ப.110.
35. ம.கா. பா.வரி.152-153.
36. பதிற். பா.எண்.11:12-13.
37. மேலது, பா.எண்.12:1-3.
38. புறம். பா.எண்.23:8-9.
39. மேலது, பா.எண்.36:8-9.
40. மேலது, பா.எண்.57:10-11.
41. இராமலிங்கம்.அரங்க. சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப.151.
42. புறம். பா.எண்.71:1-9.
43. பதிற். பா.எண்.58:5-8.

44. புறம். பா.எண்.304:5-6.
45. பதிற். பா.எண்.68:5-6.
46. மேலது, பா.எண்.81:12-13.
47. தொல்.பொருள். நூற்.60.
48. மேலது, நூற்.61.
49. நச்சர் (உரை), தொல்.பொருள். 68, ப.163.
50. / சிலம்பு, காதை 5:90-93. ✓
51. / மேலது, காதை 26:44-46.
52. அறவாணன்.க.ப. அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், பக்.286-287.
53. பொருந. பா.வரி.143-148.
54. புறம். பா.எண்.79:1-4.
55. மேலது, பா.எண்.284:3-4.
56. மேலது, பா.எண்.225:1-5.
57. மேலது, பா.எண்.6:21-22.
58. மேலது, பா.எண்.4:18-19.
59. மேலது, பா.எண்.42:21-24.
60. ம.கா. பா.வரி. 175-176.
61. புறம், பா.எண்.51:5-11.
62. மேலது, பா.எண்.52:17.
63. மேலது, பா.எண்.95:1-10.
64. மேலது, பா.எண்.45:1-7.
65. மேலது, பா.எண்.46:3-8.
66. மேலது, பா.எண்.36:9-13.

67. மேலது, பா.எண்.213:14-19.
68. மேலது, பா.எண்.44:8-15.
69. பதிற். பா.எண்.51:19-24.
70. சிலம்பு, காதை பா.வரி. 3:159-160. — 1904
71. குறள், குற்றங்கடிதல் (அதி-44) எண்.440.
72. பதிற். பா.எண்.81:30-32.
73. புறம். பா.எண்.287:2-7.
74. கனகசபை.வி., ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப.230.
75. கைலாசபதி.க., பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.39.
76. இராமலிங்கம்.அரங்க. சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப.160.
77. பதிற். பா.எண்.84:5.
78. துரைசாமிப்பிள்ளை.சு. ஒளவை (உ.ஆ.), பதிற். ப.400.
79. சாமிநாதையர்,வே.உ. (உ.ஆ.), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், ப.246.
80. ம.கா. பா.வரி.231.
81. நெடு. பா.வரி.181-188.
82. மு.பா. பா.வரி.24-79.
83. மேலது, பா.வரி.67-76.
84. பதிற். பா.எண்.68:2.
85. துரைசாமிப்பிள்ளை.சு, ஒளவை (உரை), பதிற். ப.323.
86. சாமிநாதையர்,வே.உ. (உ.ஆ.), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், ப.135.

87. பதிற். பா.எண்.90:29-30.
88. மேலது, பா.எண்.82:2.
89. இராமலிங்கம்.அரங்க. சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப.162.
90. தொல்.பொருள்.ப.187.
91. ம.கா. பா.வரி.150.
92. பதிற். பா.எண்.90:30.
93. அகம். பா.எண்.212:14.
94. புறம். பா.எண்.62:10.
95. சீவக சிந்தாமணி, பா.வரி.93.
96. இராமசாமிப்புலவர்.சு., தொகையகராதி, ப.156.
97. சிலம்பு, காதை, பா.வரி.14:66-67.
98. வேங்கடசாமி நாட்டார்.மு.ந. (உ.ஆ.), சிலப்பு. ப.111.
99. சோமசுந்தரனார்.வே.பொ., (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (முதற்பகுதி), மு.பா. ப.23.
100. பட்டின. பா.வரி.291.
101. மலை. பா.வரி.92.
102. பதிற். பா.எண்.62:10.
103. ம.கா. பா.வரி.352.
104. மேலது, பா.வரி.64-67.
105. பதிற். பா.எண்.16:1.
106. புறம். பா.எண்.37:11.
107. நெடு. பா.வரி.112.
108. அகம். பா.எண்.375:13.

109. / சிலம்பு, காதை, பா.எண்.15:207-218.
110. தேவநேயன்.ஞா., பழந்தமிழாட்சி, பக்.62-64.
111. / சிலம்பு, காதை, பா.எண்.14:66-67.
112. புறம். பா.எண்.355:1-3.
113. வித்தியானந்தன்.சு., தமிழர் சாற்பு, ப.96.
114. மலை. பா.வரி.90-91.
115. ம.கா. பா.வரி.351.
116. மேலது, பா.வரி.730.
117. புறம். பா.எண்.37:9-11.
118. சிறு. பா.வரி.152-153.
119. / சிலம்பு, காதை, பா.எண்.17:35-3.
120. புறம். பா.எண்.201:9-10.
121. பதிற். பா.எண்.22:21-26.
122. புறம். பா.எண்.21:2-6.
123. புறம். பா.எண்.33:7-9.
124. ம.கா. பா.வரி.354.
125. குறள் எண்.743.
126. மேலது, எண்.752.
127. தண்டபாணி தேசிகன்.ச. திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம், ப.376.
128. பதிற். பா.எண்.16:2.
129. துரைசாமிப்பிள்ளை.சு., ஒளவை (உ.ஆ.), பதிற். ப.38
130. சாமிநாதையர்.வே.உ.,(உ.ஆ.), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், பக்.24-25.

131. ம.கா. பா.வரி.351-352.
132. மலை. பா.வரி.90-91.
133. மு.பா. பா.வரி.24-28.
134. புறம். பா.எண்.109:2-9.
135. பெரும். பா.வரி.451.
136. குறள், இறைமாட்சி (அதி-39), எண்.381.
137. புறம். பா.எண்.57:7-10.
138. அப்பாத்துரை.கா., தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப.24.
139. பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ., சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப.30.
140. புறம். பா. எண்.307:1-2.
141. சாமிநாதையர். வே.உ., புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், ப.620.
142. புறம். பா.எண்.131.
143. மேலது, பா.எண்.161:16-20.
144. பதிற். பா.எண்.62:1.
145. மேலது, பா.எண்.84:3-4.
146. ம.கா. பா.வரி.378-383.
147. பதிற். பா.எண்.82:4-6.
148. மேலது, பா.எண்.77:10-12.
149. மேலது, பா.எண்.29:13-14.
150. தொல்.பொருள். இளம். நூற்.192:3-4.
151. பதிற். பா.எண்.62:3.
152. மேலது, பா.எண்.81:7.
153. மேலது, பா.எண்.82:8.

154. மேலது, பா.எண்.83:4.
155. அகம். பா.எண்.97:6.
156. புறம். பா.எண்.362:4.
157. அகம். பா.எண்.157:4.
158. புறம். பா.எண்.242:4.
159. மேலது, பா.எண்.290.
160. பதிற். பா.எண்.62:2.
161. மலை. பா.வரி.377.
162. பதிற். பா.எண்.19:1-2.
163. புறம். பா.எண்.23:5-7.
164. அகம். பா.எண்.281:8-12.
165. புறம். பா.எண்.255:1-3.
166. சுப்ரமணியன்.ந., சங்க கால அரசியல், ப.136.
167. புறம். பா.எண்.66:1-2.
168. பிள்ளை.கே.கே., தென் இந்திய வரலாறு, பக்.134-137.
169. புறம். பா.எண்.126:14-16.
170. பதிற். பா.எண்.41:25-27.
171. மேலது, பா.எண்.45:18-22.
172. மேலது, பா.எண்.46:12-13.
173. மேலது, பா.எண்.48:3-4.
174. அகம். பா.எண்.212:15-16.
175. மேலது, பா.எண்.127:3-6.
176. ம.கா. பா.வரி.75-88.

177. மேலது, ப.95.
178. தேவநேயன்.ஞா., பழந்தமிழாட்சி, ப.52.
179. அப்பாதுரை,கா., தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், பக்.46-47.
180. அகம். பா.எண்.396:16-18.
181. / சிலம்பு. காதை, பா.வரி.5:99-104.
182. / சிலம்பு. காதை, பா.வரி.20:160-164.
183. புறம். பா.எண்.52:5-6.
184. பதிற். பதிகம், பா.வரி.2:7-9.
185. / சிலம்பு. காதை, பா.வரி.26:211-212.
186. அகம். பா.எண்.44:1-4.

கியல் ழுன்று

சங்ககால அழ்வுப் ழோர்கள்

இயல் - மூன்று

சங்க இலக்கிய அழிவுப் போர்கள்

பழந்தமிழ் நாட்டிலே எப்பொழுதும் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது என்று கூற இயலாது. பழந்தமிழ் வேந்தர்கள் அமைதியுடன் வாழ்ந்தனர் என்று சொல்லவும் முடியாது. அவர்கள் அடிக்கடி போர் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். முடியுடைய வேந்தர்கள் மூவரும் ஒற்றுமையுடன் உறைந்து வாழ்ந்த காலம் குறைவுதான். போரிட்டுப் பொழுது போக்கிய காலந்தான் மிகுதி என்பதில் ஐயமில்லை. அப்போர்களுள் ஆக்கச் செயல்கள் அதிகமில்லை. அழிவுச் செயல்கள் மிகுதியாக இருந்துள்ளதை இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது. இவ்வழிவுச் செயல்கள் பெரும்பாலும் பொருளாதாரத்தை மையப்படுத்திப் பொருளாதார ஆதாரத்திற்கு ஏற்றப் போர் முறைகளோடும் போர் நோக்கங்களோடும் நடைபெற்றன. பொருளாதார நோக்கத்தோடு மறத்தை முன்னிறுத்தி நடைபெற்ற போர்களினால் நிகழ்ந்த வன்மைகளையும், தீங்குகளையும் சங்க இலக்கியங்களின் வழி நின்று ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கம்.

இவ்வியலில், பகைவர், ஊரைக் கொள்ளையிடுதல், தீயிட்டு அழித்தல், பகைவர் வயலைக் கழுதை பூட்டி உழுதல், நீர் நிலைகளை யானைகளை விட்டுப் பாழாக்குதல், தோற்ற நாட்டின் பெண்களின் கூந்தலை யானையைப் பூட்டும் கயிறாகத் திரித்தல், பகைவரின் பல்லைப் பிடுங்கிக்கோட்டை வாயிலில் பதித்தல் போன்ற செய்திகள் ஆராயப்படவுள்ளன.

புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலான நூல்கள் தமிழ் வேந்தர்களின் வீரத்தைப் போற்றும் நூல்கள். தாம் என்னும் அவற்றில் அரசர்களின் போர் வெற்றியைப் புலவர்கள் புகழ்ந்தது போலவே அழிவையும் போற்றிப் புகழ்ந்து ஊக்கப்படுத்தியுள்ளமை காணக்கிடைக்கிறது.

பண்டைய தமிழரின் போர் நெறி

மக்கள் கூட்டத்தில் தனி மனிதன் ஒருவன் தனக்கென ஓர் அரசை உருவாக்கும்போது போர் எழுகிறது. பண்டைத் தமிழரின் நில அமைப்பிலும், வாழ்க்கை முறையிலும் போர் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகும். குடிமக்களைக் காக்கவும், பெரும் பொருள் பெறவும், ஆட்சி எல்லையை விரிவுபடுத்தவும், விரிவுப்படுத்தப்பட்ட எல்லையைப் பாதுகாக்கவும், பழித்தோரை எதிர்த்து அழிக்கவும் போர்கள் நடைபெற்றன. மேலும், சில வேலைகளில் போர் வீர வெளிப்பாட்டிற்கும், புகழ் வேட்கைக்கும் நிலைக்களனாக விளங்கியது. இதனால் மன்னரும் மக்களும் விரும்பிப் போரில் ஈடுபட்டனர். இச்சூழலில் போரைக் கட்டுப்படுத்த போர் நெறிகளை உருவாக்கினர். அதில் அறம் வலியுறுத்தப்பட்டாலும் அழிவுச் செயல்கள் பெருகி இருந்தன என்பதற்கு இலக்கியங்களே சாட்சிகளாய் அமைந்துள்ளன.

அழிவுப் போர்கள்

அழிவுப்போர்கள் என்பது பிறநாட்டு ஆநிரை கவர்தலும், பிறநாட்டு மண்ணைக் கைப்பற்றுதலும். பிறர்க்குரிய அரசை வளைத்துக் கோடலும், தன் ஆற்றலை நிலை நாட்ட அவர் மேற்கோடலும் அறமில் செயல்களாம். அப்போர் விரும்புவாரை அழித்து ஒழிப்பது அறத்தொடு பட்டதாம். இதுகுறித்து மேற்கொள்ளும் போர்கள் ஆக்கப்போர்களாம். ஆகவே அவ்வழிவுப் போர்களுக்கு எதிராக முறையே தன் நாட்டு ஆநிரைகளை மீட்டுக் காக்கவும், தன் நாட்டு மண்ணைக் காத்துக் கொள்ளவும், தன் உடைமையாம் அரண் அழிவைப் போக்கவும், ஆற்றல் காட்ட அவர் மேற்கொண்டு வந்தானின் செருக்கை அழிக்கவும் மேற்கொண்ட போர்களையும், அறப்போர் மேற்கொண்ட மன்னர்களையும் பாராட்டுவான் வேண்டியே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகிய திணைகளை வகுத்துக் கொண்டார் தொல்காப்பியர் எனலாம்.

அவ்வாக்கப் போர்களைப் பாராட்டி அப்போர் நிகழ்ச்சிகளை விளக்கி விரித்து உரைப்பதே அவர் கருத்தாம் என்றாலும், அவ்வழிவுப் போர்கள் இல்லாதபோது, அவ்வாக்கப் போர்கள் இல்லை. அவை நிகழாமல்; இவை நிகழா; ஆகவே, அவ்வாக்கப் போர்களைக் கூறுவதன் முன்னர் அவ்வழிவுப் போர்களையும் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

ஆக்கப்போர் முன் அழிவுப் போர்

மண்ணாசையுடையான் படையெடுத்து வரா முன்பே அவன் குறிப்பறிந்து படையெடுத்துப் போவதே வஞ்சி ஆகும். அதற்கேற்ப ஆநிரை கவரும் குறிப்பு அண்டை நாட்டானுக்கு உளது என அறிந்து, அவன் கவர வருவதன் முன்பே, அவன் மீது படையெடுத்துப் போவதே வெட்சி. அரணைக் கைப்பற்றி அழிக்கும் கருத்து பகைவன் உள்ளத்தில் உருப்பெருகிறது என்பதை உணர்ந்து அவன் அது குறித்துப் படையெடா முன்பே அவன் மீது படையெடுத்துப் போய் அழித்துத்தன் அரண் அழிவைக் காப்பதே உழிஞை. தன் ஆற்றல் காட்ட அவர் மேற்கொண்டு வரும் ஆசை ஒருவனுக்கு உளது என அறிந்து, அவன் தன் மீது வாரா முன்பே அவனைத்தாக்கி அழிப்பதே தும்பை என்றும் கருதலாம்.

ஆனால் அவ்வாறு கொள்ளாது, தனது நாட்டில் உள்ள பசுக்களைப் படைவேந்தன், படை மறவர் கனவில் கவர்ந்து சென்றதை அறிந்த மன்னன், தன் படை வீரர்களை அனுப்பி அப்பசுக்களை மீட்டு வருவதற்குரிய செயல்களை வெட்சித் திணையின் இடையே நிகழ்வனவாதலின், அவற்றை வேறு திணை ஆக்காமல் வெட்சித் திணைக்குரிய துறைகளாகவே கொண்டார் தொல்காப்பியனார்.

படையெடுத்து வந்த வேந்தன், பகைவனது அரணைச் சுற்றி வளைத்துக் கொள்வதும், உள்ளேயிருந்த வேந்தன் அவ்வரணை நெகிழ

விடாது பாதுகாத்தலுமாகிய இயல்பினை உடையது உழிஞைத் திணை. தனது வலியினை உலகம் புகழ் வேண்டும் என்பதைப் பொருளாகக் கருதி போர் மேற்கொண்டு வந்த வேந்தனை, மாற்று வேந்தன் எதிர்த்துச் சென்று அவனது தலைமையினைச் சிதைக்கும் நிலையில் அவ்விரு பெருவேந்தரும் ஒரு களத்துப் போர் செய்தல் தும்பைத் திணை எனப்படும் என்று கூறி ஆக்கப்போர் புரிவதன் முன்னர் அழிவுப் போர் நிகழ்ச்சியுண்மையினை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார்கள்.

போர்

சங்க காலத்தில் போர்ப்பண்பு மிக்கிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. போரிடுவதற்கென்றே மறவர் குடிகள் இருந்தன. “உலகச் சமுதாயங்கள் அனைத்திலும் போரே தலைமையும் முதன்மையும் எய்தி இருந்தது. தொல்காப்பியர் காலச் சமுதாயம் அதற்கு விலக்கன்று. போர் வயிற் பிரிவு மறக்காதலனைத் தடுப்பது போல, இலக்கியச் சான்றோர், இலக்கணக் குறிப்போ ஒன்றுகூட இல்லாமை உணரத்தக்கது. தொல்காப்பியப் புறத்திணை, அகத்திணையினும் தலைமை உடையது. அகமா? புறமா? எனில் புறமே முதல் என்பது அற்றை நாட்கருத்து எனப்புறத்திணையைப் பற்றிக் கருத்துரைக்கின்றார்”¹. க.ப. அறவானன். சங்க காலத்தில் எண்ணற்ற போர்கள் நடைபெற்றுள்ளன. போரினால் நாடுகள் அழிந்ததையும், மக்கள் சொல்லிடாத் துன்பமுற்றதையும் இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

போரால் நாசம்

சங்க காலத்தில் நடந்த சண்டைகளினால் நாட்டின் செல்வங்களுக்கு நாசம் நேர்ந்தது. மக்கள் உழைத்துச் சேர்த்த பண்டங்கள் பாழாக்கப்பட்டன. நாடு நகரங்கள் அழிக்கப்பட்டன. போரினால் இந்தக் காலத்தில் ஏற்படும்

விளைவுகள் போலவே அந்தக் காலத்திலும் ஏற்பட்டன என்பதில் ஐயமில்லை.
இதனை,

**“வாடுக இறைவநின் கண்ணி ஒன்னார்
நாடு சுடு கமழ்புகை எரித்த லானே”²**

என்ற அடிகள் வழி அறியலாம். இதில் இறைவனே நீ அணிந்திருக்கும் மலர்மலை, பகைவர்களின் நாடுகளைச் சுட்டெரிப்பதால் எழும் புகை வீசுவதனால் வாடுவதாக , வேறொன்றினாலும் வாடுவதில்லை என்பதே இதன் பொருள். இது பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பாடியது. இதனால் சங்க காலப் போரினால் நாடு நகரங்கள் பாழ்பட்டதோடு நாடு நகரங்கள் தீக்கிரையாகிப் பண்டங்கள் எல்லாம் பாழாயின என்பது பெற்றாம். இதற்கு,

**“முனை கவர்ந்து கொண்டென, கலங்கி பீர் எழுந்து
மனைபாழ்ப்பட்ட மரைசேர் மன்றத்து
பணைத்தாள் யானை பளுஉப்புறம் உரிஞ்சி
செதுகாழ் சாய்ந்த முதுகாற் பொதியில்”³**

என அகநானூற்றுக் கருத்தும் அரண் சேர்க்கிறது. போரால் இத்தகைய நாசங்கள் நிகழும். பகைவர் மேல் ஆத்திரங்கொண்ட மன்னர்கள் இவ்வாறு செய்வார்கள். வெற்றி பெற்றதால் உண்டாகும் வெறி இத்தகைய நாச வேலைகளையெல்லாம் செய்யத்தூண்டும். மேலும் புறநானூற்றில்,

“கடுந்தேர் குழித்த ஞெள்ளல் ஆங்கண்
 வெள்வாய்க் கழுதைப் புல் இனம் பூட்டிப்
 பாழ் செய் தனையவர் நனம் தலை நல்எயில்,
 புள்ளினம் இமிழம் புகழ்சால் வினைவயல்
 வெள்உளைக் கலிமான் கவிஞளம்பு உகளத்
 தேர் வழங்கினைநின் தெவ்வர் தேஎத்து,
 துளங்கு இயலான், பனை எருத்திண்
 பா அடியான், செறல் நோக்கின்,
 ஒளிறு மருப்பின் களிறு அவர
 காப்புடைய கயம் படியினை” 4

என்றுவரும் இப்பாடலில், புலவர் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பார்த்து விரைந்து செல்லும் உன்னுடைய தேர்களால் தெருவிலே குழிவிழுந்து சேறாகிவிடும். அந்தப் பள்ளங்களில் வெண்மையான வாயையுடைய அற்பமான கழுதைகளை ஏரிலே பூட்டி ஒட்டுவாய். இவ்வாறு எதிரிகளின் கோட்டைகளைப் பாழ்படுத்தினாய். உன்னுடைய பகைவர் நாட்டிலே பறவைக் கூட்டங்கள் நிறைந்து ஓசையிட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற சிறந்த விளை நிலங்களையெல்லாம் பாழ்படுத்தினை “அவ்விளை வயல்களிலே வெண்மையான பிடரிமயிரையும், செருக்கையும் உடைய குதிரைகளின் குயம்புகள் துவைக்கும்படி உனது தேர்கள் ஓட்டினை” என்று கூறுவதும் மேற் சொன்ன கருத்தை அரண் செய்வதாய் அமைந்துள்ளது.

போரில் வீரர் நிலைப்பாடு

வீரர்கள் எறிகோலுக்கஞ்சாத அரவு போன்று விளங்கினர். இவ்வீரர்களின் மறமும், தறுகண்மையும் புலவர்களால் போற்றப்பட்டுள்ளன. வீரர்கள் முன் வைத்த அடியினைப் பின் வைக்காத மற்பண்புடையவர் என்பதை,

“ஒண்பொறிக் கழற்கால் மாறா வயவர்”⁵

எனப்பதிற்றுப்பத்து பாடலடி எடுத்துக் காட்டுகிறது. போரில் புண்பட்டு வீழ்ந்த பொழுதும், அப்புண்ணினை ஆற்றிக் கொண்டு உயிர் வாழ விரும்பாது போரிலேயே மடிந்து விரும்புவர். இப்போரில் வீரர்கள் முருக்க மரத்தை இலக்காக நிறுத்தி அதன்மேல் வேலெறிந்து பழகுவர். இதனை,

“இகலினர் எறிந்த அகல் இளை முருக்கின்

பெரு மரக் கம்பம் போலப்

பொருநர்க்கு உலையோ நின் வலன் வாழியவே”⁶

என்று காரிக்கண்ணனார் போற்றிப்பாடியுள்ளார். வேந்தன் போரில் பகைவரால் துன்புற்றபோது, உடன் கொடியுயர்த்திப் படைத் தலைமையேற்று, நிறையடங்காது வரும் பகைவரின் பெருந்தானையைத் தடுத்து நிறுத்தும் மறவனை புறநானூறு,

“குபீயும் மன்னும்தானே; கொடி எடுத்து

நிறை அழிந்து எழுதரு தானைக்குச்

சிறையும்தானே-தன் இறைவிமுமுறினே”⁷

“புகல்கிறது.

போர் மறவனின் வீரமும் போர் செயலும்

எல்லோரோடும் ஒப்ப நில்லாது தனித்துவம் பெற்று நிற்கும் பெருமித உணர்வே வீரமாகும்.

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்

சொல்லப்பட்ட பெருமித நான்கே”⁸

அதாவது வீர உணர்வு கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடை ஆகிய நற்பண்பு பற்றிப் பிறக்கும் என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

சங்க காலத்தில் புற வாழ்க்கையின் ஒரு கூறாகப் போர் விளங்கியது. அரசனுக்காக உயிரைக் கொடுத்து நாட்டைக் காப்பாற்றுவதே அக்கால ஆண்மக்களின் முதல் பணியாக இருந்தது. வீரர்கள் வீரக்கழல் அணிவதே அவர்களின் வெற்றியைக் காட்டுவதாகும். வீரர்கள் முடிந்த வரை, போரிட்டு, இறுதியில் மார்பில் புண்பட்டே இறப்பார்கள். எந்தவொரு வீரனும் புறமுதுகிட்டு ஓடினால் அது பேரிழுக்காகக் கருதப்பட்டது. வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் எதிரெதிர் நின்று போரிட்டுத் தங்களுடைய வீரத்தைக் காட்டி வெற்றி பெற்றனர்.

போர் செயல்

போர் மறவர் களிற்றின் பிடரியில் அமர்ந்து, காலைப் பிடரிக் கயிற்றின் இடையில் செலுத்தித் தம் குறிப்பினை உணர்த்திக் களிற்றினைச் செலுத்துவர். குதிரை வீரர் தம் கால்களால் சேணத்தினை ஆட்டித் தம் குறிப்பினை உணர்த்திக் குதிரையினை இயக்குவர். பகைவரைத் தம் வேலால் கெடுப்பர். தோள் வலிமை பெறுவதற்காகக் கல்லொடு பொருது எஃகைப் போன்ற உறுதி வாய்ந்த தோள்களைப் பெற்றிருப்பர். வில்லேந்திப் பொருது வருத்துவர் என்பதை,

“களிறுகடை இயதாள்
மாவுடற்றிய வடிம்பு
சமந்தைந்த வேல்
கல்லலைத்த தோள்
வில்லலைத்த நல் வலத்து”⁹

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடும். நீண்ட பெரிய கையினையும், திறண்ட வலிமை மிக்க தோளினையும் உடையவர் வீரர். இவர் விண்மீன் போல விளங்குகின்ற மணிகள் வைத்துத் தைக்கப் பெற்ற பக்கரையும் அழகிய கவரி மயிராலாகிய தலையாட்டையமுடைய குதிரையில் பாய்ந்து செல்வர்.

காம்புடைய வேற்படையைப் பற்றிப் பகைவர் மேல் எறிவர். பகைவர் எய்தும் துன்பத்தைக் கண்டு அதனையே மேன்மேலும் மிகுவிக்க விரும்பும் நீங்காத ஆண்மையினையும் நெஞ்சிலே நிலையாமை உணர்வினையும் உடையவர் என்பதை,

“மாண் வினைச் சாபம் மார்புற வாங்கி
ஞாண் பொர விளங்கிய வலி கெழு தடக்கை.
வார்ந்துபுனைந் தன்ன ஏந்துருவு மொய்ம்பின்
மீன்பூத்தன்ன விளங்குமணிப் பாண்டில்
ஆய்மயிர்க் கவரிப் பாய்மா மேல் கொண்டு
கார் எஃகம் பிடித்து எறிந்து,
விழுமத்தின் புகலும் பெயரா ஆண்மை,
காஞ்சி சான்ற வயவர் பெரும!” ¹⁰

எனப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது. படைமுகப்பில் நின்று தன் பக்கத்தினருக்கு வீரம் ஊட்டுகிறான் ஒருவன். அவன் மேல் பகைவர் வேலைச் செலுத்துகின்றனர். மடல்களையுடைய வலிய பனை போன்ற அவனுடைய உடல் முழுதும் வேல்கள் பாய அவன் சலியாமல் போரிடுகின்றான் என்பதை,

“தண்ணடை பெறுதலும் உரித்தே-வைந்துதி
நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்
மடல்வன் போந்தையின், நிற்கு மோர்க்கே” ¹¹

என்று புறநானூறு குறிக்கிறது. மறவனொருவன் களத்தில் கொன்று குவித்த களிறுகள் வானத்து மீன்களினும், கார் முகில் பொழியும் துளிகளினும் மிகுதி என்பதை,

“வேலின் அட்ட களிறுபெயர்த்து எண்ணின்
விண்ணிவர் விசம்பின் மீனும்
தன் பெயல் உறையும் உறை ஆற்றாவே” ¹²

என வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார் பாடியுள்ளார். இக்கூற்று உண்மையில் மிகப்பெரிய கற்பனையே எனினும் பல யானைகளைக் கொன்ற பெருவீரன் என்பதே உண்மை.

வீரனொருவன் வெறி கொண்டு கைவேலை ஆட்டியபடி பலரைக் கொன்று குவித்தான். கடலைப் பிளந்து கொண்டு செல்லும் படகுபோலப் பகைவரின் படைகளைப் பிளந்துகொண்டு சென்று, அப்பகைவர்களின் களிறுகளைக் கொன்றான். என்பதை,

**“நிலம்பிறிக் கிடுவது போலக் குளம்பு குடையு
உள்ளம் அழிக்கும் கொட்பின் மான்மேல்**

**கரைபொடு முந்நீர்த் திமிலின் போழ்ந்து, அவர்
இலங்கு மருப்பு யானை எறிந்த எற்கே”¹³**

என எருமை வெளியனார் பாடுகிறார்.

நேற்று நடந்தப் போரில் தன் தமையனைக் கொன்றவனை, அவன் தன் தம்பியொடு சேர்த்துக் கொல்வதற்கு மறவனொருவன் முனைகிறான். அவன் போருடற்ற வருவதைக் கேள்வியுற்ற பாசறையிலுள்ளோர் நடுங்குகின்றனர் என்பதை, அரிசில் கிழார் புறநானூறு-304ஆம் பாட்டில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். புல்லும் நீரும் இன்றி, உப்பு வணிகர் கைவிட்டுச் சென்ற முடம்பட்ட எருமை தன் அருகே கிடைத்த அனைத்தையும் தின்று தீர்ப்பதுபோல, மறவனொருவன் அசையாது நின்று தன்னை எதிர்த்து வரும் பகைவர் அனைவரையும் தீர்த்துக் கட்டுகிறான் என்பதை புறநானூறு-307ஆம் பாடல் பேசுகிறது.

போர்க்களத்தில் இரு திறத்துப் படை வீரரும் தமர் என்றும், பிறர் என்றும் கருதாது கடும்போர் உடற்றுகின்றனர். அப்பொழுது வீரனொருவன்,

நும் பெயரையும் நுங்கள் இறைவன் சிறப்பையும் விளக்கி வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றவர் எவராயினும் இங்கு எம்மோடு போர் செய்ய வருக என அழைக்கின்றான். பாம்பு உமிழ்ந்த மணியை எவ்வாறு எவரும் நெருங்குவதற்கு அஞ்சுவாரோ அவ்வாறே அவனை நெருங்குவதற்கும் அஞ்சுகின்றனர் பகைவர் என்பதை,

“தமர் பிறர் அறியா அமர்மயங்கு அழுவத்து,
இறையும் பெயரும் தோற்றி நுமருள்
போர்மலைந்து ஒரு சிறை நிற்ப, யாவரும்
அரவு உமிழ் மணியின் குறுகார்” ¹⁴

எனப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடுகிறார். இதில் வீரனின் தறுகண்மையை எடுத்துக் கூறுகிறார். போரில் ஈடுபட்டுள்ள வீரனொருவன் தான் பகைவரை எதிர்த்துச் செல்லும் முறை வரும் வரையும் காத்திராது வீரம் தோன்ற முன்னேறிச் சென்று, தனக்கு முன்னே வரும் பெரும் படையை எதிர்க்கின்றான் என்பதை,

“யாம் தனக்கு உறுமுறை வளாவ, விலக்கி,
வாய்வாள் பற்றி நின்றனன் என்று
சினவல் ஒம்புமின், சிறுபுல் லாளர்
ஈண்டே போல வேண்டுவன் ஆயின்,
எண்முறை வருக என்னான்” ¹⁵

என விரிச்சியூர் நன்னாகனார் பாடியுள்ளார்.

நேற்று நடந்த போரில் தன் அண்ணனைக் கொன்றவனைத் தேடிக்கொண்டு அவனின் தம்பி வருகின்றான். பேரூரில் கிடைக்கும் சுவைமிக்க பெருங்கள்ளைப் பெறுவதற்குத் தன் மனைக்கண் நுழைந்து ஒரு கலத்தைத் தேடுபவனைப் போல அவன் பகையினைத் தேடி வருகின்றான் என்பதை,

“நெடுதல் எல்லை நீ எறிந்தோன் தம்பி
அகல் பெய் குன்றியின் சூழலும்கண்ணன்
பேணர் அட்ட கள்ளிற்கு
ஓர் இல் கோயின் தேருமால் நின்னே” ¹⁶

என அரிசில் கிழார் எடுத்து மொழிகிறார். தன் நண்பனொருவன் பகைவரால் சூழப்பட்டிருப்பதை அறிந்த வீரனொருவன் நண்பனைக் காக்கும் பொருட்டு முன்னேறிச் செல்கின்றான். சங்கிலியால் பூட்டப்பெற்ற களிற்றின் கால்களைப் போல் இறந்த வீரர்களின் குடல்கள், முன்னேறும் வீரனின் கால்களைச் சுற்றிக் கொள்கின்றன. இதைப்பற்றியெல்லாம் கவலையுறாது கன்றை நோக்கி ஓடும் பசுவைப் போலத் தன் நண்பனைக் காக்கச் செல்லும் மறவனின் இயல்பை,

“வடிமா ணைஃகங் கடிமுகத் தேந்தி
ஓம்புமி னோம்புமினிவ ணைன வேம்பாது
தொடர் கொள் யானையிற் குடர்கா றட்பக்
கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத் தெதிர்ந்ததன் றோழற்கு வருமே” ¹⁷

என புறநானூறு புகழ்கிறது.

முரசத்தில் காற்று வீசியது. அதனால் ஏற்பட்ட ஒலி கடல் ஒலியைப் போன்றிருந்தது. போர் வந்துவிட்டது என்று எண்ணிய மறவர்கள் போர் முரசை முழக்கினர். அவ்வொலி வானத்திலே அதிர்வைச் செய்தது. புறப்பட்டு வேற்று நாட்டில் உள்ள கட்டுராகிய பாசறையின் கண்ணை தங்கினர். பகைவர் மதிலை அழித்தலல்லது உண்ணோம் என்று வஞ்சினம் செய்தனர். அவ்வஞ்சினத்திற்கேற்ப அவர்கள் உண்ணாமல் கழித்த நாட்கள் பலவாகும். பகைவரின் உறையுளைக் கைக் கொள்ளும் வரையிலும் அவர்கள் தம் பொழுதைக் கழித்தனர். என்பதை,

“கால்கடிப் பாகக் கடல் ஒலித்தாங்கு
வேறுபுலத் திறுத்த கட்டுர் நாப்பண்
கடுஞ்சிலை கடவும் தழங்குரல் முரசம்
அகலிரு விகம்பின் ஆதந்த திர
வெவ்வரி நிலைஇய எயில் எறிந்தல்லது
உண்ணா தடுக்கிய பொழுதுபல” ¹⁸

என்ற அடிகளில் அறியலாம். போர்க்களங்கள் புறங்காட்டி ஓடாத மறவர்க்குப் போர் முடிந்ததும் அரசன் ஊர்களைப் பரிசிலாக வழங்குவான். ஆழ்ந்த பொய்கையிடத்துத் துள்ளி மேலெழும்பும் வாளை மீன், நெல்லை உடைய நெடுமனையுடன் புறத்தே நிறுத்தப்பட்ட கூட்டினுள்ளே வீழ்ந்து புரளும் மருத நிலத்தையே இவர் பரிசிலாகப் பெறுவார் என்பதை,

“நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
நெல்லுஓடை நெடுநர்க் கூட்டு முதற் புரளும்
தண்ணடை பெறுதல்” ¹⁹

எனச் சாத் தந்தையார் காட்டுகிறார்.

போரில் வேந்தன் நிலைப்பாடு

போரை முன்னின்று நடத்துபவன் வேந்தராவன். அரசர்தம் வீரர் போரில் முனையிற் போர் புரியும் பொழுது தம்மைப் பாதுகாத்ததற்குத் தனியிடம் புகார். தாமும் போர்க்களம் புகுந்து போரிற் கலந்து கொள்வர். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போர்க்களத்தில் காட்டிய வீரத்தைச் சிறப்பித்துப் புறநானூறு,

“..... வயின் வயின்
உடன்று மேல் வந்த வம்ப மன்னரை
வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே யவரை
அழுந்தப் பற்றி யகல் விகம் பார்ப் பெழக்
கவிழ்ந்து நிலஞ்சேர வட்டதை
மகிழ்ந்தன்று மலிந்தன்று மதனினுமிலனே” ²⁰

எனப் பேசுகிறது. இதில் நெடுந்செழியன் முறை முறையாக வெகுண்டு மேல் வந்த மள்ளரை மதித்ததும் அவமதித்ததும் இலன், அவர்களைக் கொன்றதற்கு மகிழ்ந்ததும் தன்னைத்தானே மதித்துக் கொண்டதும் அதனினும் இலன் என்று போர் நிகழ்ச்சிகளில் புலப்பட்ட வேந்தனின் சமநிலை மெய்ப்பாடுகளைப் புலவர் புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

கரந்தை சூடிப் போருக்குச் சென்ற மறவருள் ஒருவன் தான் முந்துற்றுச் செல்ல விரும்பினான். அரசன் அவனைத் தடுத்துத்தானே முன்னின்று போரை நடத்தினான். அதனால் அவ்வீரன் “உண்டாட்டுக் காலங்களிலே முன்பு அரசன் சிறப்புடைய கலங்கற் கள்ளையே எமக்குத் தந்து, வெறியில்லாத தெளிந்த கள்ளைத் தானுண்பான். அத்தகையோன் போரில் முந்திச் செல்க என்று ஏவுகின்றார் இல்லை. அதனால் எம்மிடத்துத் தெளிவாக அன்பிலனாயினான் என்று குறை கூறுமுகத்தால் அரசனது வீரத்தைப் புலவர் ஆலியார்

“எமக்கே கலங்க றருமே தானே
தேற லுண்ணு மன்னே நன்றும்
இன்னான் மன்ற வேந்தே யினியே
நேரா ராரெயின் முற்றி
வாய்மடிந் துரறிநீ முந்தென் னானே” ²¹

எனப் புகழ்வதைப் புறநானூறு வழி அறியலாம்.

இருபக்கத்து வீரரும் போரிடும் பொழுது வீரர் யாவரும் உயிர் நீப்பின், உயிருடன் வாழும் இருதிறத்து அரசரும் போர்க்களம் புகுந்து ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துப் போரிட்டு உயிர் துறப்பர். இச்செயலைத் தொல்காப்பியனார்,

“----- வான் வாய்த்து
இருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும்
ஒருவரும் ஒழியாத் தொகை நிலைக் கண்ணும்” ²²

எனக் குறிப்பிடுவர். சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதனும், சோழன் வேற்பல் தடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியும் போர்ப்புறத்துப் பொருது வீழ்ந்தனர். இவரை ‘அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்’ எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

**“அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்
தாமாய்ந் தனரே”** ²³

வரிகள் வழி அறியலாம்.

புறப்புண்பட்ட தமிழ் வேந்தர், வடக்கிலிருந்து உயர் துறந்தனர். சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானோடு வெண்ணிப்பறந்தலை என்னுமிடத்தில் போர் புரிந்தபோது, அச்சோழன் எறிந்த வேல் தன் மார்பில் பாய்ந்து முதுகைத் துளைத்ததனால், அதனைப் புறப்புண்ணாக நாணித் தன் வாளோடு வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான். இதனை,

**“தன்போல் வேந்தன் முன்புகுறித்து எறிந்த
புறப்புண் நாணி, மறத்தகை மன்னன்
வாள் வடக்கிருந்தான்”** ²⁴

என்று புறநானூறு சுட்டுகிறது. இதற்கு அரண் சேர்க்கும் விதமாக புறம்-66, அகம்-55 முதலான செய்யுட்களும் அமைகின்றன.

போர் முனையில் இருவேந்தர் பொருமிடத்து வென்றோன் தனது வெற்றிக்குக் காவலாகவிருந்த துணையரசனைப் போற்றுதல் மரபு. தோல்வியுற்ற அரசன் வென்ற அரசனின் வீரச் சிறப்பினைப் பாராட்டுதலும் உண்டு. இவரை,

“உலந்துழி உலக்கும் நெஞ்சறிதுணை” ²⁵

எனப் புறநானூறு புகலும். தேர்வண் மலையன் என்னும் அரசனைப் பெருஞ்சாத்தனார் என்னும் புலவர் பாடிய பொழுது “வெற்றி பெற்ற சோழ

வேந்தன் தன்னை வெல்வித்தவன் தேர்வண் மலையனே என்று நன்றி பாராட்டினான். தோல்வியுற்ற சேர வேந்தன் தானும், 'மலையன்' அல்லனாயின் நமக்கு வெற்றி எளிதாய் வாய்த்திருக்கும் என்றான். இதனை,

**“குன்றத் தன்ன களிறு பெயரக்
கடந்தட்டு வென்றோனு நிற் கூறும்மே**

**விரைந்து வந்து சமந்தாங்கிய
வல்வேன் மலைய னல்ல னாயின்
நல்லமர் கடத்த லெளிதுமனமக் கெனத்
தோற்றோன் றானு நிற் கூறுமமே”** ²⁶

என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளடிகள் காட்டி நிற்கின்றன.

வெற்றி பெற்ற வேந்தர், வென்ற நாட்டிலிருந்து சிறந்த பொருட்களைக் கவர்ந்து வருதல் இயல்பு, பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் சேரரின் முசிறியை வென்று, அங்கிருந்து கடவுட் படிமத்தைக் கவர்ந்து வந்ததாக எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் கூறுவர். இதனை,

**“----- சேரலர்
சுள்ளி அம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க.
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளம் கெழு முசிறி ஆர்ப்பு எழ வளைஇ
அருஞ்சமம் கடந்து படிமம் வவ்விய”** ²⁷

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் காட்டும்.

வேந்தரைப் 'படையேருழவர்' எனப் பதிற்றுப்பத்தும், 'வில்லேருழவர்' எனத் திருக்குறளும் குறிப்பிடுகின்றன. மலையின் கண்ணை உள்ள குகையிலிருந்து வெளிவரும் புலியைப் போல வேந்தன் போருக் கெழுந்ததை,

“அணங்குடை நெடுங்கோட்டளையக முனைஇ
முணங்கு நிமிர் வயமான் முழுவலி யொருத்தல்
ஊனசை யுள்ளந் துரப்ப விரை குறித்துத்
தான் வேண்டு மருங்கின் வேட்டெழுந்தாங்கு” ²⁸

எனப் புறநானூறு புகலும். போரின் போது வேந்தர் புலித்தோலாற்
செய்யப்பட்ட கவசத்தினை அணிந்து களிற்றின் மீது ஊர்ந்து வருவர்.
களிற்றின் மேலே இருந்து போரிடுவர். இதனை,

“வேந்து ஊர் யானை ஏந்து முகத் ததுவே
வேந்து உடன்று எறிந்த வேலே”

எனப் புறநானூறு புகல்கிறது. வேந்தர் போருடற்றுவதைக் கடவுளர் போரிட்ட
செயலோடு ஒப்புமைப்படுத்திப் புலவர் உரைத்துள்ளார். இதற்குக் காட்டாக,

“நளி இரும் பரப்பின் மாக்கடல் முன்னி,
அணங்குடை அவுணர் ஏமம் புணர்க்கும்
சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேர் இசை
கடுஞ்சின விறல் வேள் களிறுஊர்ந் தாங்கு” ³⁰

என முருகனையும்

“நெடியோன் அன்ன நல்லிசை
ஒடியா மைந்த! நின் பண்பு பல நயந்தே” ³¹

எனத் திருமாலையும்

“போர்தலை மிகுந்த ஈரம்பதின்மரொடு
துப்புத்துறை போகிய, துணிவுடை ஆண்மை,
அக்குரன் அனைய கைவண்மையையே” ³²

என அக்குரன் முதலிய புராண மாந்தர்களையும் வேந்தரின் போர்ச்
செயலுக்கு உவமையாக்கப் பட்டதைக் காட்டலாம். திருமால் போல் காக்கும்
தொழிலை மேற்கொண்டதனால், அப்பாருளிலும் திருமாலுடன் ஒப்புமைப்
படுத்திப் போற்றப்பட்டனர். என்பதை,

“எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்து” ³³

“நிலம் தரு திருவின் நெடியோய் நின்னே” ³⁴

எனப் பதிற்றுப்பத்தின் செய்யுளடிகளில் காணலாம். இவற்றுள் வேந்தரின் வீரம் கூற்றுவனுக்கு உவமையாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது. என்பதை,

“கூற்று வெகுண்டுவரினு மாற்று மாற்றலையே” ³⁵

எனப் பதிற்றுப் பத்தும்,

“..... பகைகளின்

கூற்றம் வரினும் தொலையான்” ³⁶

என கலித்தொகையும் பேசும்.

“காலனுங் காலம் பார்க்கும் பாராது

வேலீண்டுதானை விழுமியோர் தொலைய” ³⁷

என்பது புறநானூறு வேந்தரின் மறப்பண்பை உணர்த்துகின்றது. வேந்தர் போரிடும் பொழுது, ஆரவாரம் செய்யாது, போரிடும் செயலிலேயே கருத்தூன்றி எதிர்த்து வரும் மறவரை வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றல் உடையவர்.

நாம் காக்கும் நாட்டைப் பகைவர்களின் கொள்ளைக்கு இடமாகாத படி பாதுகாக்க வேண்டும். நமது நாட்டுக்கும், குடிமக்களுக்கு எவராலும் இன்னலிழைக்க முடியாதபடி காப்பாற்ற வேண்டும். நமது உயிரைப் பெரிதாக எண்ணாமல் நாட்டின் நன்மையையே பெரிதாக மதிக்க வேண்டும் என்பதே பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களின் கொள்கை.

உச்சக்கட்டப்போர்

தமிழ் வேந்தர்களுக்கிடையே நடைபெற்ற போர்களில் தலையாலங்கானம், வெண்ணிப் பறந்தலை, தகடூர், கழுமலம், திருப்போர்ப்புறம் ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

பெருங்குன்றூர் கிழார் போரின் கடுமையைச் சிறக்கக் காட்டுகின்றார். படைகளின் பகற்காலச் செயலினைக் குறிக்காமல், அவற்றின் இரவுக் காலச் செயலினை குறித்து, அதன் வாயிலாகப் பகற்காலப் போரின் கடுமையை உய்த்துணர வைக்கின்றார்.

ஊர்ப்புறத்தே பகை வேந்தன் முற்றுகையிட்டுள்ளான் அவனுடைய களிறுகள் பாசறை எல்லையினையும் பரந்து இயங்குகின்றன. விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் வீரர்களைச் சுமந்து கொண்டு குறிப்பு வழிச் செல்ல நிற்கின்றன. ஒளி வீசுகின்ற கொடிகள் அசையத் தேர்கள் நாற்புறமும் சுழன்று திரிகின்றன. இவ்வாறு பகைவேந்தன் பாசறை திகழ்கிறது. நாட்டை காக்கும் வேந்தனின் பாசறையில் இருக்கும் வீரரோ சிறிதும் நடுக்கமில்லாத வராய் விளங்குகின்றனர். தாம் பிறந்த குடிக்கு நல்ல புகழை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டு, வஞ்சினம் கூறிய வீரர்கள் தங்கள் வீரவாளை ஒலிக்கப் பாசறையில் சுழன்று திரிகின்றனர். இதனை,

“களிறு பாய்ந்து இயல, கடுமா தாங்க,
ஒளிறு கொடி நுடங்கத் தேர் திரிந்து கொட்ப,
அரசுபுறத்து இறுப்பினும் அதிர் விலர் திரிந்து,
வாயில் கொள்ளா மைந்தினர் வயவர்,
மா இருங்கங்குலும், விழுத்தொடி கடர்வரத்
தோள் பிணி மீகையர், புகல் சிறந்து, நாளும்
முடிதல் வேட்கையர், நெடிய மொழியூஉ,
கெடாஅ நல்லிசைத் தங்குடி நிறுமார்,
இடாஅ ஏணீ வியல் அறைக் கொட்ப” ³⁸

என்று பதிற்றுப்பத்து பாக்கப் பேசுகிறது. பண்டை நாளில் இரவில் போர் நிகழ்தல் இல்லை. பகற் பொழுதில் போர் கடுமையாக நடைபெற்றது. மூவேந்தரும் தலையாலங்கானத்தில் போருடற்றிய நிலையினை,

“தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து”³⁹

எனக் குறிப்பர் குடபுலவியனார். தமரென்றும், பிறரென்றும் அறியாத அளவிற்குப்போர் கடுமையாக நடைபெற்றதை,

“தமர் பிற ரறியா வமர் மயங் கழுவத்து”⁴⁰

எனப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். பழந்தமிழ் வேந்தரிடையே நடைபெற்ற போர்கள் பல. அவற்றுள் சோழ நாட்டில்உள்ள திருப்போர்ப்புறம் எனுமிடத்தில் நடைபெற்றப் போர் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. இப்போரில் சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியும், சேரன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் பொருது மடிந்தனர். இப்போரில் பிழைத்தார் ஒருவருமில்லை. இப்போரினை உடனிருந்த கண்ட பரணரும், கழாத்தலையாரும், இருபெரு வேந்தரின் அழிவுக்கு இரங்கிப் பாடியுள்ளனர். புலவர் இருவரும் இப்போரின் கடுமையை உரைத்துள்ளனர்.

போர்க்களம் புகுந்த களிறுகள் கணக்கில்லாதவை. அவை அத்தனையும் அம்பால் அடிபட்டு அழிந்தன. வெற்றிப் புகழும், விரைந்த செலவும் உடைய குதிரைகள் அனைத்தும், மறம் மிக்க தம் மேலாட்களுடன் அழிந்தன. தேர் ஏறி வந்த பெரு வீரரெல்லாம், ஒரு சேர மடிந்தனர். வார் கொண்டு வலிக்கப் பெற்று, மயிர் சீவாத் தோல் போர்க்கப் பெற்ற போர் முரசுகள், முழக்குவாரின்றிக் கிடக்கின்றன. மார்பில் வேலேற்று வேந்தர் இருவரும் வீழ்ந்து மடிந்தனர். இளைய மகளிர், ஆம்பல் தண்டால் ஆக்கிய அழகிய வளையணிந்து, அவலை வாயில் அடக்கிப் புனல் பாய்ந்து ஆடி மகிழும் பெருவளம் பெற்ற இவ்வேந்தருடைய நாடுகள் இனி என்னாகும்? என பரணர் புறம்-63 ஆம் பாடலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

அறனறிந்த ஆற்றல் பெற்ற வேந்தர் இருவரும் மடிந்தனர். அவர் தம் வெண்கொற்றக் குடைகள் வீழ்ந்தன. புகழ்பெற்ற போர் முரசுகள் முழங்குவது ஒழிந்தன. பதினெண் மொழி பேசும் பல்வேறு நாட்டுப் படையினர்

அனைவரும் அழிந்தனர். போரில் மாண்ட மறவரின் மனைவியர் கைம்மை வாழ்வினை விரும்பாது தம் கணவனின் மார்போடு ஒருங்கு மாய்ந்தனர். தேவர்களும் தம்மோடு நிறைய விருந்தினர்களைப் பெற்றனர் என்பதனை

“அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்
தாமாய்ந்தனரே; குடை துளங்கினவே
பன்னூறு அடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்சூலம்
இடம் கெட ஈண்டிய வியன்கண் பாசறை
களம் கொளற்கு உரியோர் இன்றி தெறுவர
உடன் வீழ்ந்தன்றால், அமரே, பெண்டிரும்
பாசடகு மிசையார் பனிநீர்மூழ்கார்

அரும் பெறல் உலகம் நிறைய
விருந்து பெற் றனரால் பொலிக நும் புகழே”⁴¹

எனக் கழாத்தலையார் இரங்கிக் கூறும் கூற்றுவழி அறியலாம். புலவர் மற்றுமொரு பாடலில் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனை நினைத்து

“களம்பாடிப் பரிசில் பெற்றுக் களித்துச் செல்லும் விருப்பமுடன் வந்தேன். களிறு பெற்றுச் செல்லலாம் என்றால் அவையெல்லாம் பெய்யும் பெருமழையைத் தாங்கி நிற்கும் மலைகளைப் போல், வீரர் ஏவிய அம்புகளைத் தாங்கி வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. கொடிஞ்சியோடு கூடிய நெடிய தேர்களைப் பெறலாம் என்றால் காற்றெனக் கடிது ஓடும் குதிரைகள், களம் முழுதும் வளைந்து வளைந்து இழுத்து ஓடியதால் நிலை தளர்ந்து, வலியிழந்து முறிந்து கிடக்கின்றன. கொய்யப் பெற்ற பிடரியினையுடைய குதிரைகளைக் கொள்ளலாம் எனில், வீரர் தம் வாள் தந்த புண்கள் உடலெல்லாம் விளங்க, காற்றின் இயக்கம் அற்ற கலங்கள் சூடாது அசையாது கடலிடை நிற்பது போல் குருதி வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. இதனால் பொருள் எதையும் பெறமாட்டாது புலவர் வாடுகின்றார்”⁴² என வருந்திப் பாடி உள்ளார்.

வெண்ணிப்போர்

கரிகாலன் சேர பாண்டியருடன் பதினோரு வேளிரையும் வெண்ணிப் பறந்தலையில் பெரும் போருடற்றி வென்றதாக அகநானூறும், பொருநராற்றுப்படையும் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை

“ஆர்கலி நறவின் வெண்ணிவாயில்
சீர் கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
இமிழ் இசை முரசம் பொருகளத்து ஒழிய
பதினோரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய,
மொய்வலி அறுத்த ஞான்றை”⁴³

எனப் பரணர் குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு அரண் சேர்க்கும் விதமாக, முருகன் சீற்றத்து உருகெழு குரிசிலரன கரிகாலன் அவ்விரு வேந்தரையும் வெண்ணிப்போரில் அவியச் செய்தான் என்பன,

“இடும்பனம் போந்தைத் தோடும், கடுஞ்சினை
அரவாய் வேம்பின் அம்குழைத் தெரியலும்
ஒங்குஇருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
இருபெரு வேந்தரும் ஒரு களத்து அவிய
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்தாள்
கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்”⁴⁴

என்று பொருநராற்றுப்படை எடுத்தியம்புகிறது. இப்போரில் சேரன் புறப்புண்பட்டான் இவ்விழிவை வீர மரணத்தால் போக்க நினைத்த சேரன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான். இந்நிகழ்ச்சியைக் கழாத்தலையாரும், வெண்ணிக்குயத்தியாரும் எடுத்துரைக்கக் காண்கிறோம். வெண்ணிப்போர் கரிகாலன் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு திருப்பமே எனலாம்.

பண்டைத்தமிழ் வேந்தரிடையே நடைபெற்ற போர் பலவாயினும், இவ்வாறு இருவேந்தரும் பொருதுகளத்தொழிந்த நிலையினையும், அது கண்டு புலவர் இரங்கிக் கூறும் நிலையினையும், வேறு எவ்விடத்துக்

காணப்படவில்லை. பழந் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற போரின் கடுமைக்குத் திருப்போர்ப்புறம் போர் ஒரு சான்றாகும்.

போரில் தோற்றவர் நிலை

அகப்புற நாடு பகையற்று, நாடு காவல் நன்கு நடை பெறுதல் வேண்டும் என்ற நல் உள்ளத்தோடு, புலவர்கள் வழங்கிய பாராட்டு அரசர்களுக்குப் போர் வெறியூட்டுவதாகிவிட்டது. பெருகும் தன் நாட்டு மக்கட் தொகைக்கு வாழ்விடம் காணுதல் காரணமாகப் பிறர் மண் கொள்ளுதல், பகைவர் கைப்படாதவாறு தம் மண் காத்தல் என்ற இன்றியமையாக் காரணங்களுக்காக மட்டுமல்லாமல், மன்னர்கள் தம் மனம் விரும்பும் போதெல்லாம் போரிடத் தலைப்பட்டார்கள். பகைநாட்டுப் படையை வெற்றி கொள்வதோடு அமையாது, அப்பகைப்படை வீரரைப் பல கொடுமைக்கு உள்ளாக்கினர். ஏதும் அறியாப் பகை மக்களைப் பெரிதும் கொடுமைப்படுத்தினார்கள். தமிழக வரலாற்றை, அதன் தொடக்கக் கால நிலையிலிருந்து ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது பல கொடுமைகள் நடந்தேறியிருக்கிறது என்பதைக் கண்டுணரலாம்.

தோல்வியுற்ற வீரர் தங்கள் வேல்களைக் களத்தில் போட்டுச் செல்வர். குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும் பொறையின் பகைவர் களத்தில் விட்டுச் சென்ற வேல்களைக் கபிலர் பரிசாகப் பெற்ற ஊரினும் மிகுதியாக இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் பெருங்குன்றூர் கிழார். இதனை

“இட்ட வெள் வேல் - முத்தைத் தம் என
முன் திணை முதல்வர் போல, நின்று
தீம் சுனை நிலைஇய திருமா மருங்கின்
கோடுபல விரிந்த நாடுகாண் நெடுவரை
சூடா நறவின் நாள் மகிழ் இருக்கை
அரசவை பணிய, அறம்புரிந்து வயங்கிய
மறம்புரி கொள்கை, வயங்கு செந்நாவின்
உவலை கூராக கவலை இல் நெஞ்சின்,
நனவில் பாடிய நல்இசைக்
கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே”⁴⁵

என்ற பாடல் பேசுகிறது. மேற் கடற் பக்கத்தே நடந்த போரில் தோற்றோடிய
கொங்கர் வேல்களை விட்டுச் சென்றனர் என்பதை

“..... கொங்கர்க்
குடகடல் ஒட்டிய ஞான்றைத்
தலைபெயர்த்து இட்ட வேலினும் பலவே”⁴⁶

என உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் குறிப்பிடுகிறார்.

போரில் தோற்றுப் படைக் கலத்தோடு ஓடும் பகைவரை விட்டு
விடுதல் இல்லை. ஏனெனில் அவர்கள் வலிமை பெற்று மீண்டும் போரிட
வரலாம். எனவே அவரூர் வரை துரத்திச் சென்று, அவர்களின் மகளிர் நாண
அங்கேயே அவர்களை அழித்து மீளுதல் வேந்தர் இயல்பு என்பதை,

“ஈண்டவடுர தலு மொல்லாண்டவர்
மாணிழை மகளிர் நாணினர் கழியத்
தந்தை தம்மூ ராங்கட்
டெண் கிணை கறங்கச் சென்றாண்டட் டனனே”⁴⁷

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் போர்
செயலை இடைக்குன்றார் கிழார் இதில் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறார்.

போரில் தோற்றுப் பிடிப்பட்ட வீரர் இழிவாக நடத்தப்படுதலும் உண்டு. பகைவரின் இரு கைகளை முதுகின் புறத்தே சேர்த்துக் கட்டித் தலையில் நெய் பூசி தம் நகர்புற மக்கள் காண அழைத்து வருவர். அவரிடமிருந்த விலை மதிக்க முடியாத அணிகலன்களையும், வைரங்களையும் தண்டமாக வாரிக் கொணர்ந்து தம் நாட்டில் வாழும் பாணர், கூத்தர், புலவர் முதலியோருக்கு வழங்குவர். தோல்வியுற்ற வீரர் தப்பிச் செல்லவே முனைவர். இதனை,

“பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி,
நயனில் வன் சொல் யவனர்ப் பிணித்து
நெய்தலைப் பெய்து, கைபின் கொளீஇ,
அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு,
பெருவிறல் மூதூர்த் தந்து, பிறர்க்கு உதவி”⁴⁸

என வரும் அடிகள் பேசுகின்றன. இதில் தோற்ற வீரரின் நிலையை அறியலாம். செங்குட்டுவனின் வடபுலப் போரில் தோற்ற பகைவீரர் மாறுவேடம் பூண்டு தப்பித்துச் செல்லும் நிலையினை,

“சடையினர் உடையினர் சாம்பற் பூச்சினர்
பீடிகைப் பீலிப் பெருநோன்பாளர்
பாடு பாணியர் பல்லியத் தோளினர்
ஆடு கூத்த ராகி யெங்கணும்
ஏந்து வானொழியத் தாந்துறை போகிய
விச்சைக் கோலத்து வேண்டுவயிற் படர்தர”⁴⁹

எனச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்தியம்புகிறது. போரில் தோற்ற வீரர்களின் உறுப்பு நலன்களை அதாவது கண், பல் முதலானவற்றைச் சிதைப்பதும், கொடுமைப்படுத்துவதும் இலக்கியங்கள் வழி காணக் கிடைக்கின்றன. இதிலிருந்து போரில் படைக்கலம் துறவாது தப்பிச் செல்பவரை அவருர் வரை சென்று அழிப்பதும், படைக்கலம் துறந்து தம்மறங்கெட மாறுவேடம் பூண்டு ஒருவரை விட்டு விடுவதும் தமிழ் வேந்தர்களின் போர் நெறியாகும்.

போரின் விளைவுகள்

ஒருவரையொருவர் அடுதலும், தொலைதலும் உலகத்து இயற்கைதான் என்றாலும், அதில் ஒரு சாரருக்கு மட்டுமே மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் தோன்றும். மற்றொரு சாரருக்கு அவலம் ஏற்படும். புறப்பாடல்கள் வாகை சூடிய வேந்தன் பெற்ற புகழையும், வீரர்கள் பெற்ற சிறப்புகளையும் பேசுவதோடு, போரினால் ஏற்பட்ட உயிர்ச்சேதம், பொருட்சேதம் போன்ற அழிவுகளையும், அவலங்களையும் சேர்ந்தே பேசுகின்றன. தோற்றுப் போனவருக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள், அவமானம் ஆகியவை பாதிக்கப்பட்டவருக்குப் பழி வாங்கும் மனப்பான்மையைத் தோற்றுவித்தன. கணவனை இழந்த பெண்டிர் தீப்பாய்தல், உடன் உயிர் விடுதல், கைம்மை நோன்பு மேற்கொள்ளல் போன்ற அவல நிலைகளும் போரினாலேயே ஏற்பட்டன.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தன் பகைநாட்டில் போர் தொடுத்துச் சென்று பகைவரை அழித்த பின், அந்நாடு.

“நாடு கவின் அழிய நாமம் தோற்றிக்

கற்றோஉ நின்ற யாக்கை போல

நீ சிவந் திறுத்த நீரழி பாக்கம்”⁵⁰

என ஆயிற்று என்பார் குமட்டுர் கண்ணனார். இதில் உயிர் போய் உடல் மட்டும் மிஞ்சிய யாக்கைபோல, பகைவரது ஊர்கள் பொலிவிழந்து, கழனிகள் எல்லாம் வளம் குன்றி அழகு அழிந்தன. நெருஞ்சி முள் பரந்து, புழுதி படிந்து, மக்கள் நடமாட்டமின்றி பேயுங் கழுகும் திரியக்கூடிய பாழிடங்களாயின. அந்த அளவிற்குப் பகைவர் நாட்டு வளங்கள் எல்லாம் பாழாயின என்பதை அறியமுடிகின்றது.

“இனிது புறந்தந்து அவர்க்கு இன்மகிழ் கரத்தலின்
 கரம்பல பல கடவும் கரைவாய்ப் பருதி
 ஊர் பாட்டு எண்ணில் பைந்தலை துமியப்
 பல்செருக் கடந்த கொல்களிறற்றியானை”⁵¹

பரணர் பாடிய இப்பாடல் வரிகளில் செங்குட்டுவன் போருக்குச் சென்ற காலத்துக் குருதி கறைபட்ட விளிம்பைக் கொண்ட தேர்ச்சக்கரங்கள் அவன் செல்லுங் காலத்தில் பல பகை மறவரின் தலைகளைக் கீழே பட்டு நகங்குமாறு பல போர்களை நிகழ்த்தியவன் என்றும், பழையனுடைய போர் வீரங்கள் செங்குட்டுவனின் படைகளால் மார்பில் விழுப்புண்பட்டு குருதி நிலத்தில் பரவி ஓடி அவை பள்ளத்தில் பாயும் அளவிற்குப் பிணங்களைக் குவித்தவன் என்றும் கூறுகிறார்.

பகை நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற அதனைப் பல வகையாலும் பாழாக்குதல் வீரப் பண்பாக கருதப்பட்டதோடு புகழ்க்குரிய பண்பாகவும் கருதப்பட்டது. இதனைப் பின்வரும் பொருநராற்றுப்படை பாடல் வரிகளில்

“இழிபறியாப் பெருந்தண்பனை
 குருஉக் கொடிய வெரிமேய
 நாடெனும் பேர் காடாக
 வாசேந்தவழி மாசேட்ட
 வுரிருந்தவழி பாழாக”⁵²

எனப் பேசுகின்றன.

அழிந்தன பகைவர் நாடென்பர். மதிலை அழிப்பர். அகழி தூர்ப்பர். வளமனைகளை இடிப்பர். தேரோடுந் தெருக்களில் வெள்வாய்க் கழுதைகளைப் பூட்டி வெள்வரகு விதைப்பர். நீர்த்துறைகளில் யானைகளைப் படிவிப்பர். இத்தகைய அழிவுச் செயல்களைப் புகழ்ந்தும் ஊக்கப்படுத்தியும் புலவர் பாடியுள்ளார். இதனை

“பழையன் காக்கும் கருஞ்சினை வேம்பின்
முழாரை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி
வாலிழை கழித்த நறும்பல் பெண்டிர்
பல்லிருங் கூந்தன் முரற்சியாற்
குஞ்சர வொழுகை பூட்டி”⁵³

எனப் பதிற்றுப்பத்துச் சேரனின் வெற்றியைப் பெருமிதத்தோடு பாடுகிறது. இதில் பழையனின் காவல் மரத்தை அவன் நாட்டுப் பெண்டிரின் கூந்தலால் கட்டி இழுத்து வந்ததே வெற்றியெனப் பேசப்படுகிறது. கண்களைக் குருடாக்குதல், பற்களைப் பறித்துக் கோட்டை வாயிலிற் பதித்தல் போன்ற கொடிய வழக்கங்களும் இருந்திருக்கின்றன. போரில் பிறநாடுகளில் பின்பற்றாத சில நெறிகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர் தமிழக வேந்தர்கள் என்பதும் அறிய கிடைக்கின்றன.

எரியூட்டுதல்

போரில் வெற்றி பெற்ற வேந்தர் பகைப்புலத்தினைத் தீயிட்டுப் பாழாக்குவர். இதனை ‘எரிபரந்தெடுத்தல்’ என்று தொல்காப்பியமும் ‘உழபுல வஞ்சி’ என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையும் குறிப்பிடுகின்றன. பகைவர் நாடுகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திய செய்தியினை மிகுதியாகக் கூறுகிறது. பதிற்றுப்பத்து, பகைவர் ஊர்களைச் சுடுகின்ற புகை திசைகளை மறைக்கின்றது என்பதை,

“போர் சுடு கமழ்புகை மாதிர மறைப்ப”⁵⁴

என அரிசில் கிழார் சுட்டுகிறார். நாட்டைச்சுடும் பல மணம் நாளும் புகை உறைதலாற் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் கண்ணி வாடிற்று.

“வாடுக விறைவநின் கண்ணி யொன்னார்
நாடு சுடு கமழ்புகை யெறிந்த லானே”⁵⁵

என்று காரிகிழார் பகை நாட்டின் அழிவிற்கு இறங்குகிறார்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
காற்றென்னும் படிக்கடிதாகப் பறந்து சென்று, பகைவர் நாடு கெடும்படி
நெருப்புப் பரப்பியதை,

“காலென்ன கடிதூராஅய்
நாடுகெட வெரிபரப்பி
யாலங்கானத் தஞ்சுவரவிறுத்
தரசு பட வமருழக்கி”⁵⁶

என மதுரைக்காஞ்சி குறிக்கும்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுடன்
பகைத்தவரின் பெரிய மருத நிலங்களை நெருப்பு உண்டது. நாடு எனும்
பெயர் போய்க் காடென்னும் பெயர் வழங்கிற்று. பசுத்திரள் தங்கின
இடமெல்லாம் பாழாய்க்கிடந்தன. ஆங்குள்ள மகளிர் துணங்கைக்
கூத்தினையும், குரவைக் கூத்தினையும் மறந்தனர். சான்றோர் இருந்த
பெரிய அம்பலங்களில் பேய் மகளிர் உலாவி ஆடினர்.
மனக்கவர்ச்சியையுடைய பெண்டிர் வருந்தி அழைத்தனர். வளவிய
ஊர்களிடத்தனவாகிய குடிகளெல்லாம் பசியால் உலர்ந்து நிற்க,
புறநாட்டிலிருக்கும் வளவிய சுற்றத்தார் அவர்களுக்குப் பாதுகாவலாகச்
சென்று சேர்ந்தனர். பெரிய மாளிகைகளில் வெந்து வீழ்ந்த கரிய
குதிரிடங்களிலே கூகைச் சேவல் பேடையுடன் இருந்து கதறிற்று.
செங்கழுநீர் மிக்க இடமகன்ற பொய்கைகளிடத்தே, யானை நின்றால்
மறையும் வாட்கோரையும், சண்பங்கோரையும் நெருங்கி வளர்ந்தன.
எருதுகள் உழுத விளை வயிலிடத்தே பல மயிரினையுடைய பெண்
பன்றியுடனே ஆண் பன்றி ஒடித்திரிந்தன”⁵⁷ என நெடுஞ்செழியனைப்
பகைத்தவர் நாடுகள் பாழாகும் நிலையினை மதுரைக் காஞ்சி விரிவாகக்
கூறுகின்றது.

ஒன்றோடொன்று கலந்த வள்ளையையும், மலர்ந்த ஆம்பலையும்,
குளிர்ச்சியையுடைய பகன்றையையும், பழத்தையையுடைய பாகலையும்
கொண்ட கரும்பல்லது பிறிது காடறியாத பகைவரது மருதநிலத்தைச் சோழன்
இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி ஒள்ளிய தீயை ஊட்டி அழித்த
நிலையினை,

“மங்குவள்ளை மலரம்பற்
பனிப்பகன்றைக் கனிப் பாகற்
கரும்பல்லது காடறியாப்
பெருந்தண்பனை பாழாக
ஏம நன்னா டொள்ளெரி யூட்டினை”³⁸

எனப் புறநானூறு புகலும், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவரது
ஊரைச் சுட்டுக் கொள்ளையை விரும்புகிறான் என்பதை,

“எல்லையும் இரவும் எண்ணாய், பகைவர்
ஊர் சுடு விளக்கத்து அழுவினிக் கம்பலைக்
கொள்ளை மேவலை”³⁹

என்று கருங்குழலாதனார் என்று பாடுகிறார். பகைவர் நாட்டில் எரியும் சுடு
நெருப்பினது ஒளி, ஞாயிற்றினது செக்கர் நிலம் போலத் தோன்றும். இதனை,

“எல்லுப்பட இட்ட சுடுதீ விளக்கம்
செல்கடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரின் தோன்ற”⁴⁰

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்
துஞ்சிய நன்மாறன் பகைவர் நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் செல்லும்போது
அவன் ஏவல் பெற்ற படை மறவர் அப்பகை நாட்டு வயல்களின்
விளைவுகளைக் கவர்ந்து கொண்டு பேரூர்களைத் தீக்கிரையாக்கினர்
என்பதை,

“நீயே, பிறர்நாடு கொள்ளும் காலை, அவர் நாட்டு
இறங்குகதிர்க் கழனி நின் இளையரும் கவர்க
நனந்தலைப் பேரூர் எரியும்”¹

எனவும் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் இருபத்தைந்தாண்டுகள் ஆண்டான். போரில் அளவற்ற யானைகளோடு சென்ற ஆற்றலோடு வென்ற குட்டுவனாதலின் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் என்ற பெயரைப் பெற்றான். உம்பற்காடு என்னும் நாட்டினைத் தன் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வந்தவன். ‘அகப்பா’ என்னும் கோட்டையை வென்று அதனைப் பகலில் தீயிட்டு அழித்தவன். கரிய ஆண் யானைகளை மேற்குக் கடற்கரையிலிருந்து கிழக்குக் கடற்கரை வரை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரிசைப்பட நிற்கச் செய்து அவற்றின் வாயிலாக அவ்விரு கடல் நீரையும் கொண்டு வரச் செய்து நீராடியவன். இச்செய்திகளை

“அகப்பா எறிந்து, பகல் தீ வேட்டு
மதி உறழ் மரபின் முதியரைத் தழீஇ
கண்ணகண் வைப்பின் மண்வகுத்து ஈத்து
கருங்களிற்று யானைப் புணர்நிறை நீட்டி,
இருகடல் நீரும் ஒரு பகல் ஆடி”²

என்று பதிற்றுப்பத்து மூன்றாம் பத்தின் பதிகத்தில் பாடுகிறார் பாலைக் கௌதமனார்.

நாட்டு வளங்களை பாழாக்குதல்

போரில் தோல்வியுற்ற பகைவரின் அரண்களை அழித்து, அவர் வாழுமிடங்களைக் கழுதை ஏரால் உழுது வெள்ளை வரகும், கொள்ளும் விதைக்கும் மரபினை,

**“வெள்வாய்க் கழுதை புல்லினம் பூட்டி
வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்”⁶³**

எனக் குறிப்பர் ஓளவையார். பகைவர் நாடுகளும் அவர்தம் வளங்களும் பலவாறு பாழாக்கப்பட்டதை இலக்கியங்கள் உணர்த்தும்.

பகைவர் படையால் பாழாக்கப்பட்ட ஒரு பேரூரில் வாழ்வதற்கு அஞ்சிய மக்கள், மனக்கலக்கத்துடன் பிரிந்து போய் விடுகின்றனர். அதனால் அவர் மனைகள் எல்லாம் பீர்க்கு முதலான கொடிகள் ஏறிப் படர்ந்து காணப்படுகிறது. இவ்வாறு பாழ்பட்ட மனைகளையே கொண்ட அவ்வூர் மன்றத்தே மக்கள் காணப்பெறார். மரையாக்கள் கூட்டமே மண்டிக் கிடக்கும். அவ்வூர் அம்பலத்தில் பகைவர் யானைகள், தம் உடற்றினவு போகப் பலகாலும், உராய்தலால் விட்டமும் தாணும் வீழ்ந்து பாழ்படும். இதனை,

**“முனை கவர்ந்து கொண்டென, கலங்கி, பீர் எழுந்து,
மனை பாழ்பட்ட மரைசேர் மன்றத்து
பணைத்தாள் யானை பளுஉப்புறம் உரிஞ்சி
செதுகாழ் சாய்ந்த முதுகாற் பொதியில்”⁶⁴**

என அகநானூறு பேசும் பகைவர் நாட்டு மக்கள் தம் நாடு அழிவுறுவது கண்டு, தம் நாட்டை விட்டு அகன்று போய் விடுவர். தம்மைப் புரப்பார் இன்மையின் ஆநிரைகளும் நாடு விட்டு அகன்று போய் விட்டன. உழுவார் இன்மையின் விளை நிலங்களும் பாழாயின என்பதை,

**“இனம் தோடு அகல ஊருடன் எழுந்து
நிலம் கண் வாட, நாஞ்சில் கடிந்து நீ
வாழ்தல் ஈயா வளனறு பைதிரம்
அன்ன ஆயின பழனம் தோறும்”⁶⁵**

எனப் பதிற்றுப்பத்து நவில்கிறது.

பெரிய தேர்கள் ஓடிய பகைவரின் பேரூர்த் தெருக்களை, வெண்ணிற வாயையுடைய கழுதைகள் பூட்டிய ஏர்பல ஓட்டி உழுது பாழ் செய்வர். விளைந்து பயன் தரும் நன்செய் நிலங்களில் தம் குதிரைகளையும், தேர்களையும் நடத்திச் சென்று பாழ் செய்வர். இதனை,

**“கடுந்தேர் கிழித்த ஞெள்ளல் ஆங்கண்
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி
பாழ் செய்தனை.....”⁶⁶**

எனப் புறநானூறு புகலும், வேந்தர்கள் போருடற்றித் தம்மால் முடிந்த மட்டும் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு, எஞ்சிய பொருள்களையும், விளை நிலங்களையும் அழித்து விடுவர். காவற் காடுகளை வெட்டி வீழ்த்துவர் என்பதை,

**“கூர்நல் அம்பின் கொடுவில் கூளியர்
கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மிச்சில்
கொள்பதம் ஒழிய வீசிய புலனும்

கடிமரம் துளங்கிய காவும்”⁶⁷**

என்று கல்லாடனார் பாடுகிறார். கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவர் நாடுகளை அழித்து எரியூட்டிப் பாழ் செய்த நிலையினைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் எடுத்துரைக்கிறார். இதில், மருத நிலத்தின் அழிவு, அதில் உறைந்த அம்பலங்களின் நிலை, அவ்வூரின் பாழடைந்த மன்றங்கள், பாழ்பட்ட பகைவர் நகரம் முதலியவற்றை பல அடிகளில்

“கொடுங்கால் மாடத்து நெடுங்கடைத்துவன்றி
 விருந்துண்டு ஆனாப் பெருஞ்சோற்று அட்டில்
 ஒண்கவர் நல்லில் உயர்திணை இருந்து
 பைங்கிளி மிழற்றும் பால்ஆர் செழுநகர்
 தொடுதோல் அடியர் துடிபடக் குழீஇக்
 கொடுவில் எயினர் கொள்கை உண்ட
 உணவு இல் வறுங்கூட்டு உள்ளகத்து இருந்து
 வளைவாய்க் கூகை நண்பகல் குழறவும்”⁶⁸

என விவரிக்கிறார்.

அசைந்த பெரிய கழுத்தினையும், பரந்த அடியினையும், வெருட்சி
 பொருந்திய பார்வையினையும், விளங்கிய கோட்டினையுமுடைய களிற்றைப்
 பகைவரின் காவலையுடைய வாவிக்கண் படிவித்தலும் உண்டு என்பதை
 நெட்டிமையார்

“துளங்கியலாற் பணை யெருத்திற்
 பாவடியாத செற னோக்கின்
 ஒளிறு மருப்பிற் களிறு வர
 காப்புடைய கயம் படியினை”⁶⁹

எனப் பாடுகிறார். சோழன் இராசகூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி பகைவரின்
 காவற் பொய்கைகளின் நீரிலே களிற்றைப் படிவித்தான். இதனை,

“கடிதுறை நீர்க் களிறு படிஇ”⁷⁰

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடி காட்டி நிற்கிறது. வெண்மையில்லாத வலிய
 வயிரக்கம்பத்தையுடைய கூடத்தில் நின்றலை வெறுத்துச் சென்று, யானை
 வாவிதற் படிந்து நீருண்டன என்பதை

“வெளிறினோன் காழ்ப் பணைநிலை முனைஇக்
 களிறு படிந் துண்டெனக் கலங்கிய துறையும்”⁷¹

என்று கல்லாடனார் பாடுகிறார். பகைவரின் நாடானது அழகு கெடுமாறு அந்நாட்டின் உயிர்களுக்கு அச்சத்தைத் தோற்றுவித்து அரசன் வெகுண்டு தானையுடன் முற்றுகையிட்டதால் இயமனால் அழிக்கப்படும் யாக்கை புல்லெனப் பொலிவற்றுப் போவதைப் போல் தம் இயல்பு அழிந்த கரும்பு விளையும் வயல்கள் பொலிவற்று விளங்கின என்று போரினால் வளம் மிகுந்த ஊர்கள் பாழாவதை பாலைக் கௌதமனார்.

**“ஆங்கு பண்டுநற் கறியுநர் செழுவள நினைப்பின்
நோகோ யானே நோதக வருமே”⁷²**

என்று குறிப்பிடுகிறார். இதில் முன்பு அவ்வூர்ப் பெற்றிருந்த செழுமையான வளப்பத்தைப் போரின் பின் காணுவோரின் நெஞ்சு நோவத்தக்க வருத்தத்தை ஏற்படுத்தும் என்று எண்ணி வருந்தும் புலவரின் துன்பநிலை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மதில்களை அழித்தல்

ஓர் அரணையோ ஒரு நாட்டையோ கைப்பற்றக் கருதும் பகையரசர்கள் தம் கருத்தினை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பல்வேறு செயல் முறைகளுள், அவ்வரணுக்கு உரியாரும், அந்நாட்டிற்கு உரியாரும் உணவும், நீரும் பெற மாட்டாது கிடந்து வருந்தி, இறுதியில் தம் உயிரினை காப்பாற்றிக் கொள்வான் வேண்டித் தாமே வந்து பணியும் வகையில், அவ்வரணையும், நாட்டையும் வளைத்துக் கொண்டு முற்றி நிற்கும் முறையே தலையாயப் போர் முறையாகும்.

சோழன் நலங்கிள்ளிக்குரிய ஆவூர் அரணை அவனுடைய தாய்ப்பகைவனான நெடுங்கிள்ளி முறைகேடாகப் பற்றிக் கொண்டு உள்ளிருந்த நிலையில், அவன் செயல் கண்டு சினந்த நலங்கிள்ளி படையுடன் வந்து அவ்வரணை முற்றுகையிட்டான். அம்முற்றுகையினால்

அரணுக்குள் நேர்ந்த நிலை கேடுகளை நெடுங்கிள்ளிக்கு எடுத்துக் கூறி அறிவுறுத்திப் பாடுகின்றார் புலவர். “உண்ணும் உணவும் குடிக்கும் நீரும் கிடைக்கப் பெறாமல் யானைகள் வருந்துகின்றன. பால் கிடைக்கப் பெறாமல் பச்சிளங்குழவிகள் கதறிக் கதறி அழுகின்றன. மகளிர் மலர் சூடும் மகிழ்ச்சியும் இலராய்க் கூந்தலை வறிதே வாரி முடிக்கின்றனர். வளமனை வாழ்வார் மனைகள் வளம் இழந்து வறுமையுற்றமை கண்டு வாய்விட்டுப் புலம்புகின்றனர். இவற்றை எல்லாம் கண்டும் கேட்டும், அரணகத்தே அடங்கிக் கிடத்தல் அறமும் அன்று. ஆண்மையும் அன்று”⁷³ என்று புலவர் போரைத் தவிர்க்க இருவருக்கும் அறிவுரை கூறுகிறார்.

சேரர்களின் போர் விளைவுகளைக் கூறும்போது குதிரைப் படைகள் புகுந்து வயலைச் சிதைத்தமையால் கலப்பைகட்டு வேலையில்லாமல் போயின. மதம் ஒழுகும் யானைக்கூட்டம் வயல் முழுதும் நடமாடியதால் பயிர் வளம் இல்லாமல் போனது. வீரர்கள் புகுந்தமையால் மக்கள் கூடிய மன்றங்கள் கழுதை அடையும் குட்டிச்சுவர்கள் ஆயின. பகைவரின் மதில்கள் காப்பும் கதவும் இன்றி வெற்றிடமாயின. மேலும் சிவந்த நெருப்புக் கொழுந்து கற்றோடு கூடியதால் நெறியெல்லாம் பெரும்பாழாயின. இதற்குக் காரணம் உன்னைப் பகைத்ததுதான் என்பதை,

“மா வாடிய புலம் நாஞ்சில்

கடாஅஞ் செவ்விய கடுங்கண் யானை

இனம் பரந்த புலம் வளம் பரப்பறியா

நின் படைஞர் சேர்ந்த மன்றம் கழுதைபோகி

நீ உடன்றோர் மன்னெயில் தோட்டிவையா”⁷⁴

என்று பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் மதில் அழிவுகளைக் கூறுகின்றார் பாலைக் கௌதமனார்.

வெற்றி பெற்ற மன்னன் பகைவனின் அரண்களை அழிப்பதோடு,
பகை நாட்டு வீரர்களைச் சிறைப்படுத்தியும் வந்தனர் என்பதை,

“மாஇரும் புடையல் மாக்கழல் புனைந்து
மன் எயில் எறிந்து மறவர்த் தரீஇ
தொல் நிலைச் சிறப்பின் நின்நிழல் வாழ்நார்க்கு”⁷⁵

என்று பாலைக் கௌதமனார் குறிப்பிடுகிறார். பகைவரின் மதிலை
அழிக்காமல் உணவு உண்ண மாட்டோம் என வீரர்கள் வஞ்சினம் கூறியதை,

“மண்புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது
உண்குவம் அல்லேம், புகா எனக்கூறி”⁷⁶

எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடுகிறது. சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய
கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார் அறிவுறுத்தியதற்கும் அடங்காமல்,
அக்கிள்ளி வளவன் சேரனுடைய கோட்டை மதில்களைச் சிதைத்தான்
என்பதை

“----- உண்மையின்
‘நல்ல’ என்னாது, சிதைத்தல்
வல்லையால் நெடுந்தொகை”⁷⁷

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் மறோக்கத்து நப்பசலையார் புகழ்ந்துப்
பாடியுள்ளார். இதிலிருந்து படையெடுத்துச் சென்ற அரசர் பகைவர் நாட்டைப்
பல விதத்திற் பாழாக்கினமை தெளிவாம்.

உறுப்பு நலன் சிதைத்தல்

பகைவர் நாட்டை அழிக்கும் வெறியில் வேந்தர்களும், போர்
மறவர்களும் வரம்பு கடந்து செல்லுவதும் உண்டு. சேரன் செங்குட்டுவன்
பகைவர் ஊரை அழித்து அவ்வூர்ப் பெண்களின் கூந்தலைக் கயிறாகத்
திரித்து அக்கயிற்றினால் யானையை பூட்டிச் செலுத்தினான் என்பதை

“பல்லிருங் கூந்தன் முரற்சியாற்
குஞ்சர வொழுகை பூட்டி”⁷⁸

எனப் பதிற்றுப்பத்து பாடலடி, சுட்டும். அன்னி மிஞ்லி என்பாளின் தந்தையின் கண்களைக் கோசர்கள் கெடுத்தனர் என்பதை

“கண்கலின் அழித்ததன் துப்பற்றெறுவர
ஒன்று மொழிக் கோசர்”⁷⁹

என்ற பாடல்வரிகளால் வழி அறியலாம். அதற்கு ஈடாக அவள் திதியன் துணையோடு கோசர்களை அழித்ததை,

“வாய் மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து அருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்
கலத்தும் உண்ணாள், வாலிதும் உடாஅன்,
சினத்தின் கொண்ட படிவம் மாறாள்,
மறம் கெழு தானைக் கொற்றக்குறும்பியன்
செரு இயல் நல்மான் திதியற்கு உரைத்து”⁸⁰

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. அன்னி மிஞ்லி என்பாள் கோசர்களை அழிக்கும் வரை, உண்ணா நோன்பு நோற்றிருந்தாள். பின்பு திதியன், என்பானிடம் முறையிட்டான். திதியன், குறும்பியன் என இருவரும் கோசர்களைப் போரிட்டு அழித்தனர்.

பகைவரின் பல்லைப் பிடுங்கி அதனைத் தம்கோட்டை வாயிற்கதவில் பதிக்கும் செயல் அக்கால வழக்கில் இருந்தது. அவ்வழக்கு அகநானூற்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. யானை வேட்டைக்கு எழினி என்பான் வராத காரணத்தால் சினங்கொண்ட சோழ மன்னன் அவனைப் பிடித்து வர மத்தி என்பானை ஏவினான். அவனும் படை கொண்டு எழினியுடன் போரிட்டு அவனை அகப்படுத்தி, அவன் பல்லினைப் பிடுங்கி வந்து வெண்மணி என்னும் ஊரினது வாயிற்கதவில் பதித்தான் என்பதை,

**“கல்லா எழினி பல்லெறிந் தழுத்திய
வன்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்”⁸¹**

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதற்கு அரண் சேர்க்கும் விதமாக, சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை மூவன் என்பவனைப் போரில் வென்றான் அவனுடைய பல்லைப் பிடுங்கித் தன் வாயிற்கதவில் வைத்து இழைத்தான். இதனை,

**“..... மூவன்
முமுவலி முள் எயிறு அழுத்தியகதவின்”⁸²**

என்ற பாடலடிகளில் பொய்கையார் பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவையெல்லாம் பண்டைத் தமிழ் வேந்தரின் போர்க்கடமையாக இருந்தாலும், அது போர்க் கொடுமையாக உருக் கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தோற்றோரைத் துன்புறுத்தார் என்ற கூற்றுச் சில ஆய்வாளர்களிடையே நிலவிருவது தவறான கருத்தாகும். சில வேந்தர்கள் அறநெறி வழி செயல்பட்டாலும், பெரும்பான்மையான வேந்தர்கள் போர்வெறிக் கொண்டவர்களாகவே இருந்துள்ளனர் என்பதே இலக்கியங்கள் வழங்கும் செய்தியாகும்.

சேரன் செங்குட்டுவன் வட நாட்டிலே தான் சிறைப்பிடித்த வேந்தர்களைக் கொண்டு போய்த் தமிழகத்து மன்னர்களுக்குக் காட்டும்படி நீலன் என்னும் படைத்தலைவனை ஏவினான். அவன், செங்குட்டுவனால் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறைசெய்யப்பட்ட கனக விசயர்களைத் தமிழ் மன்னர்களிடம் அழைத்துச் சென்றான். முதலில் சோழநாடு புகுந்தான் நீலன். சோழன் சித்திர மண்டபத்திலே இருந்தபோது, நீலன் ‘அமரகத்து உடைந்த ஆரிய மன்னரோடு’ சென்றான். சோழனை வணங்கினான். வந்ததைத் தெரிவித்தான். அப்பொழுது சோழன்.

“பெரிய போர்க்களத்திலே மிகுந்த ஆண்மையுடன் போர் செய்து, தங்கள் வாள் குடை முதலியவைகளைப் போர்க் களத்திலே இழந்தவர்கள். கொலையாகிய போரை இனிச் செய்யமாட்டோம் என்பதற்கு அடையாளமாகக் கோலம் பூண்டவர்கள்; தங்கள் உயிரைக் காத்துக் கொள்வதற்காக ஓடினவர்கள் ஆகிய இத்தகையோரைப் போர்க்களத்தில் சிறைப்பிடித்தல், கொடுமை செய்தல் சிறந்த வெற்றியாகாது” என்று தன் சேனைத் தலைவனைப் பார்த்து உரைத்தான். இதனை

**“நீள்அமர் அழுவத்து, நெடும்போர் ஆண்மையொடு
வாளும், குடையும், மறக்களத்து ஒழித்து,
கொல்லாக் கோலத்து, உயிர் உய்ந்தோரை,
வெல்போர்க் கோடல் வெற்றும் அன்று; என
தலைத்தோர்த் தானைத் தலைவற்கு உரைத்தனன்”⁸³**

எனப் பேசுகிறது சிலப்பதிகாரம் போரிலே தோற்றவர்களைச் சிறை செய்வது போர் அறநெறியன்று என்பதனைக் குறித்தது இது. இந்த அறத்திற்கு மாறாக நடந்த செங்குட்டுவன் செயலைச் சோழன் வெறுத்தான். ஆதலால், அவன், சேரன் படைத்தலைவனாகிய நீலனிடம் முகங்கொடுத்துக்கூட உரையாடவில்லை. தன் படைத்தலைவன் முகத்தைப் பார்த்து மேலே கூறியவாறு உரைத்தான்.

இந்நீலன், தோற்ற மன்னர்களைப் பாண்டியனிடம் காட்டச் சென்ற போது பாண்டியனும் இழித்துப் பேசியது குறிப்பிடத்தக்கது.

போர்க்களத்தின் வெற்றி பகை மன்னன் பக்கம் ஆகும்படி போர்க்களத்தைத் துறந்து தவக்கோலம் பூண்ட ஓடியவர்களின் மேல் மிகுந்த சினம் கொண்ட அவர்களைப் பிடித்துத், துன்புறுத்துகின்றவனுடைய போர் வெற்றி புதுமையான வெற்றியாகவே இருக்கின்றது! என்று இழித்துப் பேசினான் செழியன், இதனை

“அமார்க்களம் அரசனது ஆகத் துறந்து
தவப் பெருங் கோலம் கொண்டோர் தம்மேல்
கொதி அழல் சீற்றம் கொண்டோன் கொற்றம்
புதுவது! என்றனன் போர்வேல் செழியன்”⁸⁴

என்ற சிலப்பதிகாரம் பதிவு செய்துள்ளது. இதில் பாண்டியன் தமிழர்களின் போர் நீதியை எடுத்துரைத்து, செங்குட்டுவன் செயலை இகழ்ந்து பேசியது குறிப்பிடத்தக்கது.

நீர் நிலை அழித்தல்

வெற்றி பெற்ற வேந்தன் பகைவரின் காவலமைந்த நீர் நிலைகளைப் பாழ் செய்வான். களிறுகளை விட்டு நீர் நிலைகள் பாழாக்கி அழித்தலை,

“ஒளிறு மருப்பின் களிறு அவர
காப்புடைய கயம் படியினை”⁸⁵

என்று நெட்டிமையாரும்,

“களிறு படிந்து உண்டென, கலங்கிய துறையும்”⁸⁶

என்று கல்லாடனாரும் கூறுவர்.

எரியூட்டுதல், பாழாக்குதல், நீர்நிலை அழித்தல் முதலான செயல்கள் பகைவர் விரைவில் இயல்பு வாழ்க்கைக்குச் செல்வதைத் தடுத்து, தம் வெற்றியை நீண்ட நாளுக்குத் தக்க வைத்திருக்கும் வழியினைச் சங்ககாலத் தமிழ் வேந்தர்கள் அறிந்து வைத்திருந்தனர் என்பது இதன் வழி உணரலாம்.

கொள்ளை மாற்றுதல்

வெற்றி கொண்ட பகை மறவர், தோற்ற பகைவர் நாட்டில் புகுந்து கொள்கையிடுவர். சில நேரங்களில் தோற்ற பகை நாட்டார் தாங்களே முன் வந்து, தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டுத் திறைப் பொருள் அளிப்பர்.

பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கும் கழுவுளுக்கும் இடையே போர் மூண்டது. இதில் கழுவுகள் தோல்வியைத் தழுவியதால் அவன் கீழ் வாழ்ந்த இடையர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டும் மீண்டும் சேரமன்னன் போர் தொடுக்காமல் இருக்கும் பொருட்டும் பல போர் யானைகளையும் ஆபரண அணிகலன்களையும் பல திறைப் பொருளையும் அளித்தனர். அவர்கள் தந்த திறைப்பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டபின் அவர்களைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டான். இதனைக் கையூட்டு வாங்கிக் கொண்டு உயிரைக் கொல்லாது செல்லும் எமன் போல திரும்பினான் என்பதை,

**“அருஞ்சமத் தருநிலை தாங்கிய புகர்நுதல்
பெருங்களிற் றியானையொ டருங்கலந் தராஆர்
மெய்ப்பனி கூறா வணங்கென பராவலின்
பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போலத்
திறைகொண்டு பெயர்தி வாழ்க நின்னூழி”⁸⁷**

என்று அரிசில் கிழார் கூறுகிறார். தம் வீரர்கள் கொள்ளை யிடாமல் இருப்பதற்காகத் தோற்ற வேந்தனிடமிருந்து பெற்ற பொற்கலங்களை உருக்கிப் பொற்கட்டிகளாகச் செய்து வீரரின் தகுதி அறிந்து பரிசளிக்கும் வேந்தன் செயலை,

**“நாட்டிப் படுத்தலிற் கொள்ளை மாற்றி
அழல் வினை யமைந்த நிழல்விடு கட்டி
கட்டளை வலிப்ப நின் தானை யுதவி”⁸⁸**

எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது. பகைவர் நாட்டில் புகுந்து கொள்ளையிடுதலைத் தடுத்து நிறுத்துவது வேந்தனின் முதல் கடமையாகிறது.

போரில் முரசுகளை கவர்தல் : களவேள்வி

அரசர்கள் பகையரசர்களை வெற்றி கொள்ளும்போது, அவர்களுடைய முரசுகளைக் கவர்ந்து கொள்வது மரபு. அம்முறையில் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், பகை வேந்தரைக் கொன்று அவர்களுடைய முரசங்களைக் கவர்ந்தது பற்றிப் புறநானூறு பலவாறாக உரைக்கிறது. இதனை

*“படையமை மறவரும் உடையம்யாம் என்று
உறுதுறுப்பு அஞ்சாது உடல்சினம் செருக்கி,
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை,
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி, முரசமொடு
ஒருங்கு அகப்படேஎன்”⁸⁹*

என்று பாடல் வரிகள் பேசும் இதில் செழியன் மனம் வெறுக்கக் கூறிச் சிறு சொல் சொல்லிய சினம் பொருந்திய வேந்தரைப் போரிலே சிதறியோடும்படி தாக்கி வென்று, முரசங்களோடு அவர்களையும் அகப்படுத்திக் கொள்வேன் என்று வஞ்சினம் கூறுகிறான்.

போரில் வெற்றி பெறும் வேந்தர் பகைவரின் முரசையும் வெண்கொற்றக்குடையையும் கைப்பற்றி அவர்தம் படைகளைக் கொன்று களவேள்வி செய்தல் மரபு என்பதை

*“முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரைசெல
கொன்று களம் வேட்ட”⁹⁰*

என்ற வரிகள் வழி அறியலாம்.

நெடுஞ்செழியன் பகை வேந்தரை வென்று, அவர்களுடைய முரசுகளைக் கவர்ந்து கொண்டபின், அவர்களையும் கொன்று களவேள்வி செய்து, மீண்டு பிற வேள்விகளையும் செய்து முடித்தான் என்பதை,

“ஒளிறு இலைய எஃகுநீதி
 அரைசுபட அமர் உழக்கி,
 உரைசெல முரசு வெளவி
 முடித்தலை அடுப்பாக
 புனற் குருதி உலைக் கொளீஇ
 தொடித் தோள் துடுப்பின் துழந்த வல்சியின்
 அடுகளம் வேட்ட அடுபோர்ச் செழிய”⁹¹

என்று பாடி உள்ளார் மாங்குடி கிழார்.

முடித்தலையை அடுப்பாகக் கொண்டு, இரத்தப் புனலாகிய உலையின்கண் தசை மூளை முதலியவற்றைப் பெய்து, வீரவளையையுடைய தோளாகிய துடுப்பால் துழாவி அட்டுக் களவேள்வி வேட்பர். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் இவ்வாறு வேள்வி நிகழ்த்தியதை,

“பொருந்தாத் தெவ்வ ரரிந்தலை யடுப்பிற்
 கூவின விற னார்க்கு வரி நுடங்கல்
 ஆனா மண்டை வன்வினியந் துடுப்பின்
 ஈனா வேண்மா ளிடந்துழந் தட்ட
 மாமறி பிண்டம் வாலுவ னேந்த
 வதுவை விழவிற் புதுவோர்க் கெல்லாம்
 வெவ்வாய்ப் பெய்த பூதநீர் சால்கெனப்
 புலவுக் களம் பொலிய வேட்டோய்”⁹²

என மாங்குடி கிழார் பாடுகிறார். “மதுரைக் காஞ்சியும் இக்கள வேள்வி”⁹³ பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கள வேள்வி பற்றி “நெற் கதிரைக் கொன்று களத்திற் குவித்துப் போர் அழித்து, அதரிதிரித்துச் சுற்றத்தோடு நுகர்வற்கு முன்னே கடவுட் பலி கொடுத்துப் பின்னர்ப் பரிசிலாளர் முகந்து கொள்ள வரிசையின் அளிக்குமாறு போல, அரசனையும் நாற்படையையும் கொன்று களத்திற்குவித்து எருது களிறாக வாள்பட ஓச்சி அதரிதிரித்துப்

பிணக்குவையை நிணச் சோற்றோடு உதிரப் பேருலைக்கண் ஏற்றி நின்ற யானை குதிரைகளையும் ஆண்டுப் பெற்ற பலவற்றையும் பரிசிலர் முகந்து கொள்ளக் கொடுத்தலாம்”⁹⁴ என நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வெற்றியும் வேந்தனும்

வெற்றி பெற்ற வேந்தன் தோற்ற வேந்தனின் முடிப் பொன்னை உருக்கித் தன் அடிகள் பொலிய வீரக்கழல் செய்து கொள்வது மரபு. இதனை,

“முடிபுனைந்த பகம்பொன்னின்
அடிபொலியக் கழறையிய”⁹⁵

எனப் புறநானூறு புகலும், வேந்தர் பகைவரின் முடிப்பொன்னால் ஆரம் செய்து கொள்ளுதலும் உண்டு. எழுவரது முடிப் பொன்னாற் செய்யப் பெற்ற ஆரமணிந்த திருமகள் விரும்பியுறையும் பரந்த மார்பினையுடைய வேந்தரைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்து

“எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்து”⁹⁶

“எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்து”⁹⁷

“எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்து”⁹⁸

“எழுமுடி மார்பின் எய்திய சேரல்”⁹⁹

எனப் பேசுகிறது. ஆனால் தோல்வியுற்ற எழுவர் யாவர்? என்பதை குறிக்கவில்லை.

பகைவரை வென்று அவர் முடி பொன்னால் ஆரமும், வீரக் கண்டையும் பிறவும் செய்து கோடலும், காவல் மரத்தால் முரசு முதலியன செய்து கோடலும், அவர் நாட்டிற் பெற்ற பெருவளத்தைப் பாணர் முதலிய இரவலர்க்கு வழங்கலும் பண்டை வேந்தர் மரபு”¹⁰⁰ என்பார் சு. துரைசாமிப்பிள்ளை.

பாணரும் கூத்தரும் வெற்றி பெற்ற வேந்தனின் பாசறைக்குச் சென்று பாடி மகிழ்விப்பர். (போருக்குச் செல்லும் வேந்தர் விறலியரையும் அழைத்துச் செல்வது மரபு. ஓய்வு நேரங்களிலும், வெற்றி பெற்ற பின்னரும் வேந்தன் பாசறையில் விறலியர் வேந்தனின் வேலைப்புகழ்ந்து பாடுதல் வழக்கம். சேரன் செங்குட்டுவன் தன் வடபுலப்படையெடுப்பின் பொழுது ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்ல நாடக மகளிரை அழைத்துச் சென்றமை குறித்து,

“நாடக மகளிரும் நலத்தகு மாக்களும்

கூடு இசைக் குயிலுவக் கருவியாளரும்”¹⁰¹

எனச் சிலப்பதிகாரம் செப்குறித்து. ஆடல் மகளிருடன் சேர்ந்து வேந்தர் ஆடுதலும் உண்டு. சேரமான் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் துணங்கைக் கூத்தாடிய ஆடல் மகள் ஒருத்திக்கு தலைக்கை கொடுத்து ஆடியதை,

“முழா இமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப் புணை ஆக

சிலைப்புலல் ஏற்றின் தலைக்கை தந்து”¹⁰²

எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது. பகைவருடை யானைப் பட்டயத்தில் உள்ள பொன்னைக் கொண்டு பாணருடைய தலை பொலியும் படி வாடாத பொற்றாமரையைச் சூட்டுவர். என்பதை,

“ஒன்னார் யானை ஓடைப் பொன் கொண்டு

பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ

வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சீர்”¹⁰³

என்று கூறும் புறநானூற்றால் அறியலாம். மேலும் வெற்றிக்குக் காரணமாக இருந்த வீரர்களுக்கு வென்ற வேந்தன் விருந்தளிப்பது வழக்கம். இவ்விருந்தில் வேந்தன் தன் வீரருடனிருந்து உண்பான். அனைவரும் கள்ளுண்டு களிப்பர். என்பதை,

**“கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற் றெல்லிமிழ் அன்ன
கவ்வை யாகின்றாற் பெரிதே” 104**

என அகநானூறு காட்டி நிற்கிறது. கள் விருந்தினைப் பெருஞ்சோறு என பரணர் குறிப்பிடுகின்றார்.

அரும் போருடற்றி வெற்றியெய்தும் வேந்தர்க்கு அச்சினம் தணிதற்கு அவற்கரிய இன்பம் பொருளாகக் கூத்தர் ஆடுவர். தன் சினம் தணிய ஆடும் கூத்தனைக் கண்டு மகிழ்ந்த வேந்தன் கூத்தர்க்குப் பரிசில் நல்குவான். இதனை,

“வயிரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி” 105

எனப் பதிற்றுப்பத்து பகருகின்றது. போரில் வெற்றி பெற்ற சேரலாதன் தன் வீரருடன் போர்க்களத்தில் துணங்கைக் கூத்தாடியதையும் போர்க்கள காட்சியையும்,

**“ஓடாப்பூட்கை மறவர் மிடல்தப
இரும்பனம் புடையலொடு வான்கழல் சிலப்பக்
குருதி பனிற்றும் புலவுக்களத் தோனே
துணங்கை பாடிய வலம்படு கோமான்” 106**

என காக்கைப்பாடியியார் தம்பாடல் வழி காட்சிப்படுத்துகிறார். போர்க்களத்தில் இறந்து கிடக்கும் பிணங்களைத்தாண்டிச் சுழன்றாடும் ஆட்டமாகவும் துணங்கைக் கூத்து ஆடப்பட்டதை,

**“பொலம் பூந் தும்பை பொறி கிளர்தூணிப்
புற்று அடங்கு அரவின் ஒடுங்கிய அம்பின்**

அனைய பண்பின் தானை மன்னர்” 107

என்ற பாடல் பேசுகிறது. இதன் வழி இசைக்கருவியோ-பாடல்களோ எதுவுமின்றி வெற்றிக் களிப்பில் வெளிப்படும் ஓசையை எழுப்பியவாறு

சந்தோசத்தில் ஆடிய ஆட்டமாகத் துணங்கைக் கூத்து இருந்ததையும் உணரமுடிகிறது. மேலும் போர்க்களத்தில் வெற்றிக்குப்பிறகான சடங்குகளில் துணங்கைக் கூத்தும் ஒன்றாக இருந்தது என்பதும் தெளிவாம்.

போர் என்றாலே அழிவுதான். அப்போரில் ஒரு பக்கம் வெற்றியும். ஒரு பக்கம் தோல்வியும் விளைந்தாலும், இரு பிரிவினரிடையேயும் உயிரிழப்பும் பொருளிழப்பும் ஏற்படும். போரின் பின் விளைவுகள் சான்றோர் உள்ளத்தில் துயரை ஏற்படுத்தும். போர் விளைவுகளே மனித இனத்தில் நிலையாமை எண்ணத்தை அழுத்தமாக ஊன்றச் செய்கின்றன. எனினும் முடியாட்சி காலத்தில் போர் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. வீரப்பண்பைப் போற்றும் சமூக நிலை, ஒருவர் ஒருவரின் மேம்பட விளங்கும் புகழ் விருப்பம் ஆகியன போர்க்குரிய காரணங்களைப் படைத்தன. அரசுக் குடியில் பிறந்தவர்கள் போரிலே சாகவேண்டும் என்றும் இயல்பாக இறந்துவிட்டால் வாள் கொண்டு வெட்டி அடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறக்கேட்கிறோம். இலக்கியங்களும் அதை மெய்ப்பிக்கிறது. வீரர்க்கே இனிய மறுமையுலகு கிடைக்குமென கூறப்படுவதால் கொடுஞ்செயல் மலிந்த போர் அரசராலும், மறவராலும் விரும்பப்படும் நிலையை அக்காலத்தில் பெற்றிருந்தது எனலாம்.

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகள்

“சங்க இலக்கிய அழிவுப்போர்கள்” என்னும் இவ்வியலில் போருக்குப்பின் நிகழ்வாகப் போரில் வீரர் நிலைப்பாடு, வேந்தன் நிலைப்பாடு, போரில் தோற்ற வேந்தரின் நாடுகள் எரியூட்டப்படுதல், அழிக்கப்படுதல், கொள்ளையிடப்படுதல், பகைவர்களின் உறுப்பு நலன்களை சிதைத்தல் இந்நிலைகளைத் தவிர்க்க கருதிய வேந்தர் பகைவரிடமிருந்து பெற்ற பொருட்களைப் பொற்கட்டிகளாக மாற்றித் தம் வீரர்களின் தகுதியறிந்து கொடுத்தல் முதலியவை கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

- * வீரநிலைக்காலத்தில் இருந்த கொடுஞ்செயல்கள் சங்க காலத்திலும் இருந்தன. இவற்றை அறமில்லை எனக் கூறி அறிவு தெருட்டிய புலவர்களும் அக்காலத்திலிருந்தனர் என்பது தெளிவு.
- * வெற்றி பெற்ற வேந்தன் பகையரசனின் முடிப் பொன்னால் வீரக்கழலும், ஆரமும் செய்து அணிந்து கொண்டான். தனக்கு வெற்றி தந்த மறவர்களுக்குக் கள்ளும் சோறும் தந்து தானும் உடனிருந்து உண்டான்.
- * வெற்றி பெற்ற வேந்தன் போர்க்களத்தில் களவேள்வி நடத்துவான். வேந்தனின் சினம் தவிரும் பொருட்டு அவனுடன் சென்றிருந்த கூத்தரும், பொருநரும், விறலியரும் துணங்கைக் கூத்தினை ஆடுவர்.
- * பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களுக்கிடையே நடைபெற்ற போர் பலவாயினும், இருபெரு வேந்தரும் பொழுது களத் தொழிந்த நிலையினையும் அது கண்டு புலவர் இரங்கிக் கூறும் நிலையினையும் திருப்போர்புறம் போர் தவிர்த்து வேறு எப்போரிலும் காணக் கிடைக்கவில்லை என்பது ஆராய்ந்து கிடைத்த முடிவாகக் காணக் கிடைக்கிறது.

- * போரில் தோற்றுப்பிடிபட்ட வீரர் இழிவாக நடத்தப்பட்டனர். அதனைக் கண்டு சோழனும், பாண்டியனும் வென்ற வேந்தன் வெற்றியை இழிவுப் படுத்திப் பேசியுள்ளார்.
- * சங்க வேந்தர்கள் போர் வெறியர் அல்லர் என பலர் உரைத்ததற்கு இவ்வியலில் கண்ட சான்றுகள் போர் வெறியர் என உறுதிப்படுத்துகிறது.

சங்க காலத்தில் நடந்த சண்டைகளினால் நாட்டின் செல்வங்களுக்கும், உயிர்களுக்கும் நாசம் விளைந்தன. மக்களால் சேர்த்து வைத்த செல்வங்கள் பாழாக்கப்பட்டன. நாடு நகரங்கள் அழிக்கப்பட்டன. போரினால் இந்தக் காலத்தில் ஏற்படும் விளைவுகளைப் போலவே அக்காலத்தில் பெரும் விளைவுகள் ஏற்பட்டன என்பது இவ்வியலின் முடிவாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அறவாணன் க.ப. அற்றைநாட்காதலும் வீரமும், ப.375
2. புறம். பா.எண்.6:21-22
3. அகம். பா.எண்.373:1-4
4. புறம். பா.எண்.1:51-10
5. பதிற். பா.எண்.19:3
6. புறம். பா.எண்.169:10-12
7. மேலது. பா.எண்.314:5-7
8. தொல். மெய். நூற்.9
9. பதிற். பா.எண்.70:1-5
10. மேலது. பா.எண்.90:3:2-39
11. புறம். பா.எண்.297:9-11
12. மேலது. பா.எண்.302:9-11
13. மேலது. பா.எண்.303
14. மேலது. பா.எண்.294
15. மேலது. பா.எண்.292:2-6
16. மேலது. பா.எண்.300:3-6
17. மேலது. பா.எண்.275:5-9
18. பதிற். பா.எண்.68:5-6
19. புறம். பா.எண்.287:8-10
20. மேலது. பா.எண்.77:9-13
21. மேலது. பா.எண்.298
22. தொல். பொருள். நூ.72:11-13

23. புறம். பா.எண்.62:7-8
24. மேலது. பா.எண்.659-11
25. மேலது. பா.எண்.324:14
26. மேலது. பா.எண்.125:9-16
27. அகம். பா.எண்.149::7-12
28. புறம். பா.எண்.52:1-4
29. மேலது. பா.எண்.308:5-6
30. பதிற். பா.எண்.11:3-6
31. மேலது. பா.எண்.15:39-40
32. மேலது. பா.எண்.14:5-7
33. மேலது. பா.எண்.16:17
34. மேலது. பா.எண்.82:16
35. மேலது. பா.எண்.14:10
36. கலி. பா.எண்.43:9-10
37. புறம். பா.எண்.41:1-2
38. பதிற். பா.எண்.81:6-14
39. புறம். பா.எண்.19:2.
40. மேலது. பா.எண்.294:4.
41. மேலது. பா.எண்.62:7-18.
42. மேலது. பா.எண்.368.
43. அகம். பா.எண்.246:9-13.
44. பொரு. பா.வரி.143-148.
45. பதிற். பா.எண்.85:4-13.

46. புறம். பா.எண்.130:5-7.
47. மேலது. பா.எண்.78: -12.
48. பதிற். இரண்டாம் பத்து, பதிகம், பா.வரி.7-10.
49. சிலம்பு. காதை, பா.எண்.26:225-280.
50. பதிற். பா.எண்.13:10-12.
51. மேலது. பா.எண்.46:7-10.
52. பொருந. பா.வரி.54-56.
53. பதிற். ஐந்தாம் பத்து, பதி. பா.வரி.13-17.
54. மேலது. பா.எண்.71:10.
55. புறம். பா.எண்.6:21-22.
56. ம.கா. பா.வரி.125-128.
57. மேலது, பா.வரி.154-176.
58. புறம். பா.எண்.16:13-17.
59. மேலது. பா.எண்.7:7-9.
60. மேலது. பா.எண்.16:7-8.
61. மேலது. பா.எண்.57:5-7.
62. பதிற். மூன்றாம் பத்து, பதி. பா.வரி.3-7.
63. புறம். பா.எண்.392:9-10.
64. அகம். பா.எண்.373:1-4.
65. பதிற். பா.எண்.19:16-19.
66. புறம். பா.எண்.15:1-3.
67. மேலது. பா.எண்.23:5-9.
68. பட்டின. பா.வரி.261-268.

69. புறம். பா.எண்.15:7-10.
70. மேலது. பா.எண்.16:6.
71. மேலது. பா.எண்.23:1-2.
72. பதிற். பா.எண்.26:4-5.
73. புறம். பா.எண்.44.
74. பதிற். பா.எண்.25:1-5.
75. மேலது. பா.எண்.30.
76. மேலது. பா.எண்.44.
77. புறம். பா.எண்.37:12-14.
78. பதிற். ஐந்தாம்பத்து, பதி. பா.வரி.16-17.
79. அகம். பா.எண்.196:9-10.
80. மேலது. பா.எண்.262:5-10.
81. மேலது. பா.எண்.211:13-14.
82. நற். பா.எண்.18:2-3.
83. ✓ சிலம்பு. நடுகல், பா.வரி.90-94.
84. ✓ மேலது. நடுகல், பா.வரி.104-107.
85. புறம். பா.எண்.15:9-10.
86. மேலது. பா.எண்.23:2.
87. பதிற். பா.எண்.71:20-24.
88. மேலது. பா.எண்.81:15-17.
89. புறம். பா.எண்.72:5-9.
90. அகம். பா.எண்.36:21-22.
91. புறம். பா.எண்.26:6-11.

92. மேலது. பா.எண்.372:5-12.
93. ம.கா. பா.வரி. 29-35.
94. நச்சர் (உ.ஆ.), புறத்திணையியல், ப.223.
95. புறம். பா.எண்.40:3-4.
96. பதிற். பா.எண்.14:11.
97. மேலது. பா.எண்.16:17.
98. மேலது. பா.எண்.40:13.
99. மேலது. பா.எண்.45:6.
100. துரைசாமிப்பிள்ளை.சு. ஒளவை, உரை, பதிற். ப.26.
101. சிலம்பு. கால்கோள், பா.எண்.26:141-142.
102. பதிற். பா.எண்.52:14-15.
103. புறம். பா.எண்.126:1-3.
104. அகம். பா.எண்.266:14-15.
105. பதிற். பா.எண்.20:17.
106. பதிற். பா.எண்.57:1-4.
107. மேலது. பா.எண்.45:1-17.

இயல் நான்கு

**அகப்பாடல்களில் போர்
செய்திகள்**

இயல் நான்கு

அகப்பாடல்களில் போர் செய்திகள்

வாழ்வெனும் நாணத்தின் இரு பக்கங்களே அகமும், புறமும். இவை இரண்டில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. அகப்பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்துள்ளன என்றாலும், அவ்வகப் பாடல்களில் இடம்பிடித்த புறப்பொருட் செய்திகள் பற்பல உண்டென்பதை எண்ணுதல் வேண்டும். புறத்திணைப் பாடல்கள் பண்டைத் தமிழகத்தின் அரசியல் நெறியையும், சமுதாய அமைப்பையும், மக்கட் பண்பையும் எடுத்துரைக்கும் வரலாற்றுக் கருவூலம். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காதலையும் வீரத்தையும் பாடுபொருளாகக் கொண்டாலும், பெரும்பாலும் வீரத்திற்குச் சிறப்பிடம் தந்தன. சங்ககால மன்னர்களும், மக்களும் வீரத்தின் விளைநிலங்களாகத் திகழ்ந்தனர். தங்கள் நாட்டிற்காகப் போராடி மார்பில் விழுப்புண் பெற்று மடிவதையே தங்கள் வாழ்வில் பெரும் பேறாகக் கருதினர். விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வீணான நாட்களாகக் கருதினர். அகப்பாடல்களில் பயின்றுள்ள புறச் செய்திகளைக் கணக்கிடுவோமாயின் அதன் இன்றியமையாமை புலப்படும். அகப்பாடல்களில் புறத்தகவல்கள் உவமைகள் வழியாகச் செறிக்கப் பட்டுள்ளன. குறிப்பாகப் பாத்திரக் கூற்றுக்களில் அமைந்த அகப்பாடல்களில் பெண் மையமானவள். பெண் கூற்றுக்களே மிகுதி. அக்கூற்றுக்களில் புலவன் உவமைகள், உருவகங்கள், ஒப்பீடுகள், அகியவற்றைப் பெண்ணின் கூற்றுக்களில் புனைந்துள்ளார். அக்கூற்றுக்களில் புலவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த நகரங்கள், பட்டினங்கள், ஊர்கள், வரலாற்றுச் செய்திகள், புகழ்பெற்ற போர்கள், வெற்றிகள் முதலியவற்றை விதைத்துள்ளனர். இந்த வகையில் தொகை நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய தொகுப்புகளிலுள்ள பாடல்களில் போர் தொடர்பான செய்திகளைப் பற்றி ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கம்.

அகமும் - புறமும்

தொல்காப்பியர் திணை என்றால் என்பதைக் குறிக்காதது போலவே அகம், புறம் என்றால் என்ன என்பது பற்றியும் குறிப்பிடவில்லை. அகத்திணையியலிலும், புறத்திணையியலிலும் கூறப்பட்ட செய்திகளை வைத்தே அகம், புறம் பற்றிய விளக்கத்தைப் பெற வேண்டியுள்ளது.

இளம்பூரணர் அகம், புறம் என்பன பற்றி விளக்கம் கூறுகையில், “அகம், புறம் என்பன காரணப்பெயர். அகப்பொருளாவது போக நுகர்ச்சியாகலான் அதனான் ஆன பயன்தானே அறிதலின் அகம் என்றார். புறப்பொருளாவது மறஞ்செய்தலும் அறஞ்செய்தலும் ஆகலான் அவற்றான் ஆன பயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின் புறம் என்றார்”¹ எனக் காரணம் கூறுகிறார்.

நச்சினார்க்கினியர், அதனை இன்னும் சற்று விளக்கி,

“ஒத்த அன்பான ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்புறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார். எனவே அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்தினை அகம் என்றது ஆகுபெயர். இதனை ஒழிந்தன ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லார்க்குந் துய்த்துணரப் படுதலானும் இவை இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் அவை புறமெனவே படும். இன்பமேயன்றித் துன்பமும் அகத்தே நிகழுமாவெனின் அதுவுங் காமங்கண்ணிற்றேல் இன்பத்துள்ளடங்கும். ஒழிந்த துன்பம் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைக்கப்படாமையிற் புறத்திணைப் பாலதாம்”² எனக் கூறினார். இவ்வாறு அகம் என்றால் காதல் தொடர்பான செய்திகளையும், புறம் என்றால் போர்

அல்லது போர் தொடர்பான செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தது.

போர் மரபு

அக்கால அரசர்கள் சிலர் அறநெறி பிறழாது போர் செய்து வந்தனர். அவற்றிற்குப் பல கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. நாங்கள் போர் புரிய வருகின்றோம் என முன் அறிவித்துச் சேறல், புறம் கொடுத்து ஓடுகின்றவர் மீது படைக்கருவிகளை எய்யாமை, படைக்கருவிகள் இழந்து நிற்பவருடன் போர் புரியாமை, பார்ப்பார், பசு பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழந்தைகள் ஆகியோர்க்குப் பாதுகாப்பு அளித்துப் பின்னர் போர் மேற்கொள்ளுதல் போன்ற அறநெறிகள் போர்க்களத்தே கையாளப்பட்டன. எனவே, அவை 'அறநெறி போற்றும் நற்போர்' எனப்பட்டது. இப்போர்களில் போருக்குமுன் நடைபெறும் நிகழ்வுகள், போரின்போது நடைபெறும் நிகழ்வுகள், போருக்குபின் நடைபெறும் நிகழ்வுகள் முதலானவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

போருக்கு முன் நடைபெறும் நிகழ்வுகள்

ஒற்றறிதல்

பகைநாட்டு அரசனின் நாட்டு நடப்புகளை அறிந்து கொள்ளவும், உள்நாட்டுச் சூழல்களை அறிந்து கொள்ளவும், ஒற்றர்கள் அக்காலத்தில் வேந்தரால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். தொல்காப்பியர் இதனைப் 'புடைகெட ஒற்றின் ஆகிய வேயே' என்று நூற்பா வகுக்கிறார்.

ஒற்றறியவதற்குச் செல்வோர் இரவில் பகை நாட்டாரின் இடத்திற்குள் யாரும் அறியாதவாறு சென்று செய்திகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வரவேண்டும். அத்தகையோர் நோயற்றவராக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய நோயுடையோர் ஒற்றறியச் செல்லும் போது இருமல்,

தும்மல் முதலியன வராதிருக்க மண்ணை வாயில் அடக்கிச் செல்வர்.
இதனை,

“வாய்ப்பகை கடியும் மண்ணொடு கடுந்திறல்”³

என்ற வழியில் அறியலாம். மேலும் அவர்கள் ஒடுங்கிய குரலில் உரையாடுதல் வேண்டும் என்பதை,

“ஒற்றுச் செல் மாக்களின் ஒடுங்கிய குரல்”⁴

என்ற அடி உணர்த்தும்.

நிமித்தம் பார்த்தல்

நிமித்தம் என்பதும் ‘புள்’ எனச் சுட்டப்பெறும். நிமித்தமானது முதலில் பறவைகளால் பார்க்கும் வழக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. எனவே பறவையைக் குறிக்கும் ‘புள்’ என்னும் பெயரால் நிமித்தத்தைக் குறித்தனர்.

**“அச்சமும் உவமையும் எச்சமும் இன்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்
காலங்கண்ணிய ஒம்படை உளப்பட”⁵**

என்னும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் நிமித்தம் பற்றிக் கூறுகிறார். இதில் நிமித்தம் பற்றிய வரையறையும் நிமித்த வகைகளும் சுட்டப் பெற்றுள்ளன. சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் நிமித்தம் பார்த்தல் மிகச் சிறந்த ஒன்றாகக் கருதப்பெற்றது. எனவே வீரர்கள் போருக்குச் செல்லும் முன் வெற்றிக்குக் காரணமாக இருக்கும் படைக்கலங்களை நிமித்தம் பார்த்து அமைத்துக் கொண்டு எழுந்ததை,

**“..... புள்ளோர்த்துப்
படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செய ஆடவர்”⁶**

என வரும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

பகை நாட்டுக்குச் செல்லல்

பகை நாட்டு பசுக்களைக் கவரச் செல்லும் வீரர்கள், கையில் அம்பு, தீக்கோல், மத்து முதலான படைக்கருவிகளை எடுத்துச் செல்வர். இதனை,

**“தீப்படு சிறுகோல் வில்லொடு பற்றி
நுரைதெறி மத்தங் கொளீஇ.....”⁷**

என வரும் அடிகள் சுட்டும். கலித்தொகை 27ஆம் பாடலும் இதற்கு வலு சேர்க்கிறது.

வெட்சி - கரந்தை போர்

போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே எதிரியின்பசு மந்தைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளுவது அக்கால வழக்கம். இதுதான் போருக்கு ஆரம்பம். பசு மந்தையைக் கவரும் எதிரிகளைக் காவலரும் ஊராரும் எதிர்ப்பார்கள். இந்த எதிர்ப்பிலே படுகொலைகள் பல நடைபெறும். இந்தப் படுகொலைகளில் குற்றமற்றவர்களும் கொல்லப்படுவார்கள். இதனை,

“ஊர் கொலை ஆகோள்”⁸

என்று தொல்காப்பியர் வகுத்த நூற்பாவால் அறியலாம். “எதிர்த்த ஊராரைக் கொலை செய்துவிட்டுப் பசு மந்தையைக் கவருதல்” என்பதே இதன் பொருள்.

நீண்ட வேலினையும் வில்லையே ஏராகக் கொண்டு வாழும் வாழ்வினையும் சிறந்த அம்பினையுடைய கரந்தை வீரர்கள், வெட்சியாரை வென்று ஆநிரையை மீட்டு வந்தனர். என்பதை,

**“நுழைநுதி நெடுவேல், குறும்படை மழுவர்
முனைஆத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்ஏர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்”⁹**

என்ற அடிகள் பேசுகின்றன. அகம் 159 ஆம் பாடலும் இதற்கு வலு சேர்க்கும் விதமாக அமைகிறது.

போர் முனையில் பகைவரை வென்று அவர்தம் பசுக்கூட்டத்தை ஆனேறுடன் கவர்ந்து கொண்டு வந்தமைக்காக, விடியற்காலத்தே முதிர்ந்த கள்ளாகிய நறவினைப் பலியாகக் கொடுத்து வெண்மையான நிணச் சோற்றினை உணவாகக் கொள்ளுகின்றச் செயல் அகநானூற்றில் குறிக்கப்படுகிறது என்பதை,

**“இகல்முனைத் தரீஇய ஏருடைப்பெருநிரை
நனைமுதிர் நறவின் நாட்பலி கொடுக்கும்”¹⁰**

என்ற பாடலடிகள் காட்டி நிற்கின்றன. ஆயர்களோடு போரிட்டு ஆநிரைகளைக் கவர்ந்த செயலைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் காணப்படுகின்றன (அகம். 35, 97, 101, 129, 131, 159, 249, 309) இவற்றில் ஒரு பாடலில் பால் தரும் பசுக் கூட்டத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்த அச்சமில்லாத வெட்சி வீரர்கள் தம்மோடு போரிட்ட கரந்தை வீரர்களை வலியவாள் கொண்டு வீசி நெடுந்தொலைவு வரை விரட்டியடித்தனர். பின்னர் கொழுத்த ஆவினைக் கொன்று அதன் குருதியை வேப்ப மரத்தின் மேல் தெளித்துப் பலியிட்டு அதன் புலாலைச் சமைத்து உண்டனர் என்பதை,

**“வயவாள் எறிந்து வில்லின் நீக்கி
பய நிரை தழீஇய கடுங்கண் மழுவர்
அம்புசேண் படுத்து வன்புலத்து உய்த்தெனத்
தெய்வஞ் சேர்ந்த பராரை வேம்பிற்
கொழுப்பா எறிந்து குருதி தூஉய்ப்
புலவு புழுக்குண்ட.....”¹¹**

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. சங்க கால சமூகத்தில் ஆவினைக் கொன்று உண்ணும் வழக்கம் இருந்தது என்பதை இதன் வழி அறியலாம்.

நடுகல்

தமிழர்கள் நடுகல்லைப் போற்றினர். அதனை வீரக்கல் என்றும் குறித்தனர். போரில் பட்ட வீரர்களின் பெருமைக்காக ஒரு நினைவுக்கல் அல்லது சமாதி நிறுவப் பெறும். அதன் மீது இறந்துபட்ட வீரனது பெயர் பொறிக்கப்பட்டு மயிற்பீலிகள் அதன் மீது செருகப்படுவதோடு மாலைகளும் இடப்படும். போரில் பட்ட ஒவ்வொரு வீரனுக்கும் இத்தகைய நினைவுச் சமாதி அமைக்கப்படும். மறக்குடி மகள் ஒருத்தி என் தந்தை நடுகல்லாக நின்றனன். என் கணவன் போரில் பொருது வீழ்ந்தனன். என் சகோதரர்கள் போரிட்டுக் கொண்டே மடிந்தனன். என் மகன் அம்பால் புண்பட்டுப் பகையரசனோடு சண்டை செய்து இறந்தான் என்று பெருமைப்படப் பேசுகிறான். இதன்வழி நடுகல் பெருவதைச் சங்கச்சமுதாயம் பெருமையாய் நினைத்து எனத் தெளியலாம்.

இக்கல்லை நடுதற்குச் சில விரிவான ஆதிகாலச் சடங்குகள் இருந்தன. “பெரும் பாறையிலிருந்து தேவையான அளவு கல்லை வெட்டி எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஒரு நன்னாள் பார்ப்பார். பிறகு அக்கல் தூய நீரால் நீராட்டப்பெறும். அதை நடுவதற்கென தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின்பு இடத்தில் அதனை நடுவர். வீரனின் பெயரும் அவன் வீரச்சாதனைகளும் அக்கல்மீது பொறிக்கப்படும்”¹² என்று டாக்டர் ந.சுப்பிரமணியன் நடுகல் உருவான விதத்தைக் கூறுகிறார். இவையெல்லாம் ஆனபின் அதனைத் தெய்வமாகக் கருதி அவன் புகழ் பாடப்பெறும்.

களத்தில் இறந்துபட்ட வீரனின் உடம்பைப் புதைத்தவிடத்துக் கல்லில் அவ்வீரனின் பெயரும் பீடும் எழுதி நடுதல் மரபு. அம்மரபு அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து சென்ற வெட்சி வீரரிடமிருந்து அவற்றை மீட்டு வந்த கரந்தை வீரர்கள் மீண்டும் வெட்சியார் கவர்ந்து செல்லாதவாறு தடுத்து நின்று போராடி வீரத்துடன் போரிட்டு இறந்தனர். அவரைச் சார்ந்த வீரர்கள் அவர் புகழை நிலை நிறுத்துதல் வேண்டி, அவர்தம் உருவங்களைக் கல்லிலே செதுக்கி, அவற்றை நீராட்டி, மஞ்சள் பூசி, கண்ணி சூட்டி வழிபட்டனர் என்பதை,

“நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்

நறுவிரை மஞ்சள் ஈரம்புறம் பொலிய”¹³

என்ற செய்யுள் அடிகள் பேசுகின்றன. “இறந்த வீரனுடைய வேலினை அவனது நடுகற்கருகே நிறுத்தி வைப்பர். அவனது கேடயத்தையும் அதன் மீது சார்த்துவர்”¹⁴ என்ற செய்தி அகநானூற்றின் வழியாகக் கிடைக்கிறது.

சங்கப் புறப்பாடல்களில் ஆநிரை கவர்வோர், மீட்போர் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அகப்பாடல் ஒன்றில் ஆநிரைகளை கவர்ந்தவன் குறுநில வேந்தன் என்பதை,

“----- முனையூர்ப்

பல்லா நெடுநிரை வில்லின் ஓய்யுந்

தேர்வன் மலையன்”¹⁵

என்ற பாடல் அடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. பரணர் வேந்தனின் போர்த்திறம், வள்ளல் தன்மை முதலிய செயல்கள் பலவற்றை எடுத்துக் கூறுவதோடு அவன் பகைவர்களின் ஆநிரைகளைத் தன் விறற்றிரத்தால் கவர்ந்து, உய்ந்துக் கொண்டே போனச் செயலையும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆக்களைக் கவர்ந்து கொண்டு சென்ற வெட்சியாரை வஞ்சியாது எதிர் நின்று போரிட்ட கரந்தை மறவர் வீழ்ந்தோராயினர். இறந்துபட்ட மறவர்க்குத் தமர் பெருமை செய்யும் முகமாக அவர் பெயரும், பெருமையும் பொறித்துக் கல்நட்டு வழிபட்டனர் என்பதை,

**“விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடைத் தொலைந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் அன்ன”¹⁶**

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் பேசுகிறது. இது கரந்தை மறவர்களுக்கு நடுகல் எடுத்ததை மெய்ப்பிக்கிறது.

பாசறை அமைத்தல்

போருக்குச் செல்லும் வேந்தன், பகை நாட்டில் நீண்ட நாட்கள் தங்க நேரிடும். ஆகையால் தானும் தனது படைகளும் தங்குவதற்கு ஏதுவான ஓரிடத்தை அமைப்பான். இதனை ‘பாசறை’ என்றும், ‘கட்டூர்’ என்றும் இலக்கியங்கள் மொழியும். பாசறை என்பது போருக்கு முன்னும் பின்னும் களிறும், மாவும், தேரும், படை வீரரும் தங்கியிருக்கும் பரந்த இடமாதலின் இதனை ‘அளப்பருங்கட்டூர்’ என குடவாயிற் கீர்த்தனார்,

“விரவு மொழிக் கட்டூர் வேண்டுவழிக் கொளீஇப்”¹⁷

என்று மொழிகிறார். ‘விரவு மொழிக் கட்டூர்’ என்பதற்குப் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் தங்கியிருக்கும் பாசறை என விளக்கம் தருவர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழகம் தனித்தன்மையோடு விளங்கித் தமிழ் வேந்தர்கள் தன்னாட்சி செலுத்திய காலகட்டத்தில் தமிழ் வேந்தர் பாசறையில் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் இருந்தனர் என்ற செய்தி ஆய்வுக்குரியதாம்.

பாண்டியனுக்குப் படைத்துணையாகச் சென்ற தலைவன் ஒருவன், போர் முடிந்ததும் தலைவியைக் காண முயல்கிறான் என்பதை,

**“..... பெரும் பாசறைச்
சென்று வினை முடித்தனம்”¹⁸**

என்ற அடிகள் பேசுகின்றன. மற்றொரு பாடலில் “தலைமகன் வேந்தனின் படைத்துணையாகச் சென்றான். நடந்த போரிலே வெற்றியும் பெற்றான்.

வெற்றி பெற்றபின் வீடு திரும்பாமல் பாசறையிலே இரவு வேளையில் தங்கியிருந்து காதலியை நினைத்திருந்தான்”¹⁹ என்று மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார் அகநானூற்று முல்லைத் திணையில் பாடியுள்ளார். போர்வினை முற்றுப்பெறாத நிலையில் தலைவன் பாசறையில் தங்கியிருந்தான். அதனால் தலைவிக்கு வருத்தம் மிகுந்த நிலை ஏற்பட்டது என்று ஐங்குறுநூறு 442 ஆம் பாடலும் எடுத்தியம்புகிறது.

பசிய பூணை உடைய அரசர்கள், போரிலே களிற்றை வீழ்த்தும் போரில் ஈடுபட்டுக் காயப்பட்டப் படைவீரர்கள் பாசறையில் உறைந்தனர். காயம் பட்டுக் கிடந்தோரை வேறு காப்போரின்மையால் பேய் தானே காத்து நிற்கும் எனபதை,

“பசம்பூண் வேந்தர் அழிந்த பாசறை
ஒளிறுவேல் அழுவத்துக் களிறுபடப் பொருத
பெரும் புண்ணுறுநர்க்குப் பேளய் போல”²⁰

என்ற பாடலடிகளில் மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பாசறையில் பெண்கள்

பெண்கள் பாசறைக்குச் செல்லும் வழக்கம் பண்டைக் காலத்திலிருந்தது. அரசன் போருக்குப் போகும்போது அவர்களையும் அழைத்துச் செல்வான். அப்பெண்கள் இராக்காலத்தில் அரசனுடைய படுக்கையறையைப் பாதுகாக்கும் காவலர்களுக்குத் துணை செய்வார்கள். விளக்கு அணையாமல் பார்த்துக் கொள்ளுவார்கள். அவர்கள் தற்காப்புக்காக வாளாயுதம் வைத்திருப்பார்கள். இவ்வாறு பெண்கள் போர்க்காலங்களில் ஆண்களுக்கு உதவி செய்து வந்தார்கள்.

சிறு வளையல்களை முன்கையிலே அணிந்திருப்பர். அவர்களுடைய தலைமயிர் அவிழ்ந்து முதுகிலே கிடக்கும். இரவைப் பகலாக்கக்கூடிய

அளவிற்கு ஒளி பொருந்திய வாளை இடுப்பிலே தொங்க விட்டிருப்பார். இத்தகைய வீரப்பெண்கள் எண்ணெய் சிந்துகின்ற குழாய் வடிவமான நீண்ட பந்தத்தைக் கொளுத்திக் கொண்டு திரிவர். பாவையின் கையிலே எரிகின்ற விளக்கு அணையும் போதெல்லாம் அவைகளை மீண்டும் அதைக் கொளுத்துவர் என்ற செய்தியை,

“குறுந்கொடி முன்கைக் கூந்தல் அம்சிறுபுறத்து
இரவு பகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வாள்
விரவு வரிக்கச்சின் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் கரையர், நெடுந்திரிக் கொளீஇக்
கையமை விளக்கம் நந்து தொறும் மாட்ட”²¹

என்ற முல்லைப் பாட்டின் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இதன்மூலம் பண்டைக் காலத்தில் பெண்களும் போர்க்களம் புகுந்ததோடு வாள் யுத்தம் செய்யும் வல்லமையும் பெற்றிருந்தனர் என்று அறியலாம்.

போரின் போது நடைபெறும் நிகழ்வுகள்

காவல் மரம் கடிதல்

சங்க காலப் போரில் ‘காவல் மரம் கடிதல்’ வெற்றியின் ஒரு கூறாகக் கருதப் பெற்றது. முடி மன்னர்களும் சிற்றரசர்களும் மிகுந்த கவனத்தோடு தமது அரண்மனையின் முன்றிலிலோ மன்றத்தின் அருகிலோ நகரத்தின் நடுவிலோ நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்ட நடுவிடத்தில் ஒரு மரத்தை வைத்துப் போற்றி வந்தனர். இதைப் பற்றி ந.சுப்பிரமணியன், “அது ஒரு தோற்றச் சின்னம். அது மிகப் பண்டைக் காலத்திலிருந்து ஆளும் குடியோடு சேர்த்து எண்ணப்படுவது. அக்கால மன்னர்களுக்கும், அதன் தோற்றத்தைப் பற்றியும், அது ஏன் தமது குலம், குடும்பம் என்பவற்றோடு தொடர்புபடுத்தப் பட்டுள்ளது என்பது பற்றியும் தெரியாத அளவிற்கு அம்மரப் புராதனமானது”²² என்று கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அம்மரம், அங்கிருந்த ஊரைக் காக்கும் என்பது ஒரு நம்பிக்கை. ஆகையால் அது கடிமரம் அல்லது காவல் மரம் எனப்பட்டது. அம்மரம் வீழ்த்தப்பட்டால் அது அவ்வரசற்கும் அவன் நாட்டிற்கும் தீங்கு விளைவிக்கும் என்பது நம்பிக்கையாகும். அது வெட்டப்பட்டால், அது அவ்வரசனைத் தோற்கடித்து விரட்டி விடுதற்கு நிகராம். “பகையரசன் தனது யானையை மாற்றானது கடிமரத்தில் கட்டினால் அது தோற்றுப்போன அரசனுக்குச் செய்யப்படும் மிகப் பெரிய இகழ்ச்சியாகும்”²³ என்று பதிற்றுப்பத்து நவில்கிறது.

தம்மை மதித்துப் பரிசில் அளிப்பானைப் பாடிப் புகழும் இரவலர்கள், தம்மை மதியாத மன்னனுக்குப் பாடம் புகட்ட தம்மை மதிக்கும் மன்னனைப் பாடிப் பரிசிலாகப் பெறும் களிறுகளை மதியாத மன்னரின் காவல் மரத்தில் பிணித்துப்போய் விடுவர். யானையில் ஈர்ப்பால் அக்காவல் மரம் வேரற்று வீழ்ந்துவிடும். தம்மை மதியாத மன்னன்பால் இரவலர்களும் புலவர்களும் நடந்து கொள்ளும் இம்முறை அக்கால வழக்கத்தில் இருந்தது.

இவ்வழக்கத்தை உணர்ந்த கோசர்கள் இவ்வகையில் நன்னனது காவல் மரத்தில் யானைகளைப் பிணித்து அதனை வேரொடு சாய்த்தனர் என்பதை,

**“நறுமாறு கொன்று நாட்டிற் போகிய
ஒன்று மொழிக் கோசர் போல வன்கண் சூழ்ச்சி”²⁴**

என்று பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அன்னி என்பான், திதியன் என்பானது புன்னை மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தியதை வெள்ளி வீதியார் அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலை, திதியன்
தொல் நிலை முழுமுதல் துமியப்பண்ணி
புன்னை குறைத்த ஞான்றை”²⁵

என்று பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

திதியன் அன்னி போராட்டத்தில், அன்னி என்பான் திதியன் என்பானது நறிய மலரையுடைய புன்னை மரத்தினை அழித்தான் என்பதை,

“பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதிய னொடு பொருத அன்னி போல”²⁶

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இச்செய்யுளில் திதியன் வென்றான் என்றும் அன்னி தோற்றன் என்றும் முற்றிலும் முரணான செய்தியை நக்கீரர் இணைத்துள்ளது ஆய்விற்குரியது.

அன்னி திதியன் போராட்டத்தை நற்றிணையும் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. அன்னி என்பவனும், தேரெழுந்தூரிலுள்ள திதியன் என்பவனும் போரிட்ட குறுக்கைப் போர்க்களத்தில் அன்னியால் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்ட புன்னை மரம்போலத் தலைமக்கள் இருவர் பகையின் இடையிலே யான் இறந்து படுவேன் அஃது என்னொருத்தியோடு முடிந்து போகும் என்ற செய்தியை

“அன்னியும் பெரியன்; அவனினும் விழுமிய
இருபெரு வேந்தர் பொரு களத்து ஒழித்த
புன்னை விழுமம் போல
என்னொடு கழியும் இவ் இருவரது இகலே”²⁷

என்ற பாடலடிகள் மொழிகின்றன. மேற்கண்ட செய்திக்கு மேலும் வலுசேர்க்கும் விதமாக அகம். 145 ஆம் பாடலும் அமைந்துள்ளது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் கடலிடத்தே நாவாயைச் செலுத்திக் காவல் மரமாகிய கடம்பினை அறுத்து வெற்றிக் கொண்டான் என்ற செய்தியை,

“வலம்படு முரசின் சேரலாதன்

முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பு அறுத்து, இமயத்து”²⁸

என்ற அடிகள் பேசுகின்றன. இதற்கு வலுசேர்க்கும் விதமாக, நெடுஞ்சேரலாதன் கடல் வழிவந்த பகைவரைப் புறங்காட்டி ஓடச்செய்து அவரது கடம்ப மரத்தை வெட்டி அதனைக் கொண்டு முரசினை அமைத்தான் என்பதை,

“சால் பெருந் தானைச் சேரலாதன்

மால் கடல் ஓட்டிக் கடம்பு அறுத்து இயற்றிய

பண்ணமை முரசின்.....”²⁹

என்ற பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்ற சேர வேந்தன் வாகை மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்ட நன்னனை வென்று இழந்த நாட்டைப் பெற்றான் என்ற செய்தியை,

“இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்

பொலம்பூண் நன்னன் பொருது களத்து ஒழிய

வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்

இழந்த நாடு தந்தன்ன”³⁰

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

ஆற்றில் குளிக்கச்சென்ற கோசர் குடிப்பெண்ணை அநியாயமாகக் கொன்ற நன்னனைப் பழிதீர்க்கக் கருதிய கோசர் தங்கள் நண்பன் அகுதையிடம் அகவன் மகளிரை அனுப்பி யானைப் பரிசில் வாங்கி வரச் செய்தனர். அந்த யானைகளை நன்னனின் காவல் மரத்தில் கட்டி, அந்த மரத்தை வேரொடு பெயர்த்து அழித்தனர் என்ற செய்தியை,

“..... அகுதை தந்தை
வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்
மடப்பிடிப் பரிசில் மானப்
பிறிது ஒன்று குறித்தது”³¹

என்ற குறுந்தொகை பாடலில் பரணர் பேசுகிறார். வரலாற்றில் நடந்ததொரு அரிய நிகழ்ச்சியை புலவர் இவ்வாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

களம் குறித்துப் போரிடுதல்

பழந்தமிழ் மன்னர்கள் பகைவரை எதிர்பாராது தாக்கும் மடைமையின்றிக் களங்குறித்துப் போர் செய்தனர். பறந்தலை, வியன்களம், ஆலங்கானம், வெண்ணி வாயில் ஆகிய ஊரின் தொடர்கள் பெருநிலப் பரப்பில் போர்கள் நடைபெற்றதை விளக்குகின்றன.

வெண்ணிப்போர்

கரிகாலன் பெற்ற வெற்றிகளுள், மிகப்பெரியது வெண்ணிப் போர் வெற்றி. இவ்வெற்றியைப் பரணர், மாமூலனார், கழாத்தலையார் பாராட்டியுள்ளனர். வெண்ணிக் குயத்தியார் இதை இழித்துப் பாடியுள்ளார். முடத்தாமக் கண்ணியார்,

“..... கரிகால்
ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்
சீர் கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
மிழிசை முரசம் பொருகளத்து ஒழியப்
பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய”³²

என்ற பாடலുകളில் கரிகாலன் வெற்றியைப் பாராட்டி உள்ளார். வெண்ணி என்னும் ஊரின் வாயிலை அடுத்திருந்த வெளியில் கரிகாலன் பகைவர்களை எதிர்த்துத் தாக்கினான். ஊரின் வாயிலில் போர் நடைபெற்றதால் வெண்ணி வாயிலில் நடைபெற்றது என்றும், அந்த வாயில்

வெளிப் போர்க்களமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதால் வெண்ணிப் பறந்தலை போர் என்றும் குறிப்பிட்டது என்றும் தெளியலாம். மேற்கண்ட கருத்தை மாமூலனார்,

“கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருது புண் நாணிய சேரலாதன்
அழிகள மருங்கின் வான்வடக்கிருந்தென”³³

என்ற பாடல்களில் பேசுகிறார். வெண்ணிப் பறந்தலைப் போரில் புறப்புண் பட்டமைக்கு நாணியவனாய் சேரலாதன் அந்தக் களத்தின் ஒரு புறத்தே வாளோடு வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தான்.

வெண்ணியில் கரிகாலன் எதிர்த்துத் தாக்கியவர்களுள் பதினொரு குலத்தலைவர்களும் இருபெரும் வேந்தர்களும் அடங்கியிருந்தனர். இந்தப் பதினொரு வேளிர் யார்? அவர்களுடன் சேர்ந்து போரிட்ட பாண்டியன் யார்? என்பன தெளிவாகத் தெரிய வில்லை. எதிர்த்துத்தாக்கிய சேர அரசன் பெயர் மட்டும் பெருஞ்சேரலாதன் என்று தெரிகிறது. வெண்ணிப்போர் கரிகாலன் இளைஞனாய் இருந்தபோது நடத்திய போர் என்பதை,

“இரும் பனம் போந்தைத் தோடும், கருஞ்சினை
அர வாய் வேம்பின் அம்குழைத் தெரியலும்
ஒங்கு இருஞ்சென்னி மேம்பட மிலைந்த
இரு பெரு வேந்தரும் ஒரு களத்து அவிய
வெண்ணித்தாக்கிய வெருவரு நோன் தாள்
கண் ஆர் கண்ணி, கரிகால் வளவன்”³⁴

என்று பொருநராற்றுப்படை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

கழாத்தலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார் முதலான ஐவர் அவன் புகழைப் பரக்கப் பாடி உள்ளனர்.

வாகைப் பறந்தலைப் போர்

கரிகாலன் பெற்ற மற்றுமொறு வெற்றி, வாகைப் பறந்தலையின் போர் வெற்றியாகும். வாகைப் பறந்தலையில் நடைபெற்ற போரில், பகையரசர் ஒன்பதின்மரை வெற்றி கொண்டு, அவர்தம் கொற்றக் குடைகள் ஒன்பதையும், நண்பகற் போதிற்குள்ளாகக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்பதை,

“வெருவரு தானையொடு வேண்டுபுலத்து இறுத்த
பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறந்தலை, ஆடுபெற
ஒன்பது குடையும் நண்பகல் ஒழித்த
பீடில் மன்னர் போல”³⁵

என்ற பாடல் அடிகளின் வழி அறியலாம். கரிகாலன் வெற்றியைப் பரணர் ஒருவர் மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்ற புலவர்கள் குறிப்பிடாதது ஆய்விற்குரியது.

தலையாலங்கானப் போர்

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் தலையாலங்கானப் போர் வெற்றி புகழ் பெற்ற வெற்றியாகும். சேரலிரும்பொறை முதலாக பொருநன் ஈறாக எழுவரும் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றக் கருதி, மதுரையை முற்றுகையிட்டபோது அவர்களுடன் போர் செய்தவன் பாண்டியன். அப்போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடியவர்களைப் பின் தொடர்ந்து தலையாலங்கானத்தில் மறித்துப் போர் செய்தான். புறமுதுகிட்டு ஓடியவரை விரட்டிச் சென்று போரிடுவது பண்டைத் தமிழர் போர் மரபன்று. இதற்கு மாறாகப் பாண்டியன் புதுமுதுகிட்டு ஓடியவரை விரட்டிச் சென்று போரிட்டான் என்பது போர் மரபை மீறிய ஒன்றாகும். இந்த நிகழ்ச்சியை,

“..... செருவிறந்து

ஆலங்கானத்து அஞ்ச வர இறுத்த

வேல் கெழுதானைச் செழியன் பாசறை”³⁶

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடியவர்கள் மீண்டும் வலிய படை திரட்டிக் கொண்டு வந்து போரிட வாய்ப்பு இருப்பதால், அவர்களை விரட்டிச் சென்று போரிட்டிருக்கலாம் என்று கருத வாய்ப்பிருக்கிறது.

நற்றிணைப் பாடல் கருத்தை அகநானூறும் வழி மொழிகின்றது. தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் இருபெரு வேந்தரையும், ஐம்பெரு வேளிரையும் தான் ஒருவனாய் நின்று பொருது வென்றான் பாண்டியநெடுஞ்செழியன் என்பதை அகநானூறு,

“கொய் சுவற் புரவிக் கொடித் தேர்ச் செழியன்

ஆலங்கானத்து அகன் தலை சிவப்பச்

சேரல், செம்பியன், சினம் கெழு திதியன்,

போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி,

நார் அரி நறவின் எருமையூரன்,

தேம்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்

இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன், என்று

எழுவர் நல்வலம் அடங்க ஒரு பகல்

முரைசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரை செலக்

கொன்று களம் வேட்ட ஞான்றை”³⁷

எனப் பேசுகிறது. மதுரை நக்கீரரின் பாடலுக்கு அரண் சேர்க்கும் விதமாக ஆலம் பேரிச்சாத்தனாரும், கல்லாடனாரும் ஆலங்கானப் போரைப் பற்றி,

“கால்இயல் நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்

ஆலங்கானத்து அமர் கடந்து உயர்த்த”³⁸

என்று பேசுகின்றனர். மேலும் இதற்கு,

**“எழு உறழ் திணிதோள் இயல்தேர்ச் செழியன்
நேரா எழுவர் அடிப்படக் கடந்த”³⁹**

என்ற பாடலடிகளும் வலுசேர்க்கும் விதமாக அமைந்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதோடு மட்டுமின்றிப் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பற்றியும், அவனுடைய ஆலங்கானப் போர் வெற்றியைப் பற்றியும், குடபுலவியனார் (புறம்.19) கல்லாடனார் (புறம்.23) இடைக்குன்றூர்கிழார் (புறம்.76) முதலானோர் தமது பாடல்களில் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். மதுரைக்காஞ்சி 55-56 ஆம் பாடல் வரிகளும் இதனை மெய்ப்பிக்கும் விதமாகவே உள்ளன.

பருவூர்ப் பறந்தலை

அஃதை தந்தை அடுபோர்ச் சோழர் பருவூர்ப் பறந்தலையில் சேர, பாண்டியருடன் போரிட்டான். இருபெரு வேந்தரும் களத்திலேயே இறந்துபட்டனர் என்பதை,

**“..... அஃதை தந்தை
அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பின் பருவூர்ப் பறந்தலை
இருபெரு வேந்தரும் பொருதுகளத்து ஒழிய”⁴⁰**

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பாழிப்பறந்தலைப்போர்

வெளியன் வேண்மான், ஆஅய் எயினன் பாழிப் பறந்தலையிலே மிஞிலி என்பானொடு நண்பகலில் போர் செய்தான். வாட்படை போரினாலே புண்பட்டு எயினன் மடிந்து வீழ்ந்தான் என்பதை,

“வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்
 அளி இயல் வாழ்க்கைப் பாழிப்பறந்தலை
 இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு
 நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து
 ஒள்வாள் மயங்குஅமர் வீழ்ந்தெனப்”⁴¹

என்ற பாடலடிகள் பகர்கின்றன. பரணர் மற்றொரு பாடலில் நன்னன் என்பான் பன்னாடு என்னும் நாட்டு மக்களுக்கு எதிராக வெகுண்டான். அப்போது எயினன் அஞ்சாதீர் எனக்கூறி அந்நாட்டு மக்களைப் பாதுகாத்தான். அதன் காரணமாக இருவர்க்கும் பகை மூண்டது. பாழிப் போர்க்களத்து நன்னனுக்குத் துணையாக வந்து எதிர்த்த மிஞிலி என்பானோடு போரிட்டு, எயினன் அந்நாட்டு மக்களுக்காகத் தன்னுயிர் கொடுத்தனன் என்பதை,

“பொலம்பூண் நன்னன் புன்னாடு கடிந்தென
 யாழிசை மறுகின் பாழி ஆங்கண்
 ‘அஞ்சல்’ என்ற ஆஅய் எயினன்
 இகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
 தன்னுயிர் கொடுத்தனன்”⁴²

என்ற பாடலடிகள் காட்டி நிற்கின்றன.

இடையன் சேந்தங்கொற்றனார் என்னும் புலவர் பாழிப் போர்க்களத்தைப் பாழிமதில் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இளம் பெருஞ்சென்னி குடிமக்களின் நன்மை கருதியே போர் மேற்கொண்டு அதனை முடித்தற் பொருட்டுப் பாழி என்னும் மதிலை அழித்து, வடுகரது தலைகளை அறுத்துக் கொன்றான் என்பதை,

“..... திணிதோள் சோழர் பெருமகன்
விளங்குபுகழ் நிறுத்த இளம்பெருஞ்சென்னி
குடிக்கடன் ஆகலின் குறைவினை முடிமார்
செம்பு உறழ் புரிசைப் பாழி நூறி
வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி”⁴³

என்ற பாடல் அடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மேற்கண்ட பாடலில் பாழி – போர்க்களமா? மதிலா? என்பது ஐயத்திற்குரிய செய்தியாக அமைகிறது.

கழுமலம்

ஒரு பெரும் போரில் அறுவர் கூடிவந்து பழையனுடன் போரிட்டுக் கொல்ல அதற்குப் பழி தீர்க்க சோழன் கழுமலப்போரில் சேரனை வென்றான் என்ற செய்தியை,

“கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
பிணையல் அம்கண்ணிப்பெரும்பூட்சென்னி”⁴⁴

என்ற பாடலடிகள் பகர்கின்றன.

காழார் போர்

பகைவரைக் கொல்லும் போர்த்தொழிலையும் அழியாத சிறந்த புகழையும் வாணைத் தோய்ந்து நிற்கும் பெரிய வெண்கொற்றக் குடையையும் உடைய கழுவுள் என்பவனுக்கு உரியதும் பதினான்கு வேளிர் ஒன்று சேர்ந்து தாக்கியதுமாகிய காழரைப்போல தலைவி கலங்கினாள் என்பதை,

“..... அடுபோர்
வீயா விழுப்புகழ், விண்தோய் வியன்குடை
ஈர் எழு வேளிர் இயந்து ஒருங்கு எறிந்த
கழுவுள் காழார் போல”⁴⁵

என்ற பாடலடிகள் காட்டி நிற்கின்றன.

வாகைப் பெருந்துறைப்போர்

வாகை என்பது காவல் மரமாகவும், போர்க்களமாகவும் இருந்துள்ளது என்று இலக்கியம் பகர்கிறது. வாகைப் பெருந்துறை என்னுமிடத்தே நடந்த போரில் நன்னனைக் கொண்டு, தான் இழந்த தன் நாட்டுப் பகுதியை மீண்டும் பெற்று மகிழ்ந்த களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலின் வெற்றிப்பெருமிதத்தை,

“இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவிரல்
பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத்து ஒழிய
வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வான்
களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடு தந்தன்ன”⁴⁶

என்று கல்லாடனார் குறிப்பிடுகிறார்.

அதிகன் என்பவன் பகம்பூட் பாண்டியனுடைய படைத்தலைவனாய் இருந்தான். இவன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி அல்லன். இவ்வதிகன் கூகைக் கோழியின் வாகைப்பறந்தலையில், கொங்கரோடு ஏற்பட்ட போரில் இறந்தான். இச்செய்தி கேட்டுக் கொங்கர் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர் என்பதை,

“கூகைக்கோழி வாகைப்பறந்தலைப்
பகம்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்
களிறொடு பட்ட ஞான்றை
ஒளிறுவாட் கொங்க ரார்ப்பினும் பெரிதே”⁴⁷

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் கொங்கர் தலைவனான அதிகனை வென்றான் என்று அகநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் எழுதியுள்ளார். இவர் கூற்றுப்படி கொங்கர் தலைவன் அதிகன் என்றாகிறது. அதிகன் கொங்கர் தலைவனாக இருப்பின் அவன் இறந்தபோது கொங்கர் வருந்தாமல் ஆர்ப்பரோ? எனவே, அதிகன்

பசும்பூட் பாண்டியனின் படைத்தலைவன். இவன் வாகைப் போரில் இறந்தான். இச்செய்தி கேட்டுப் பகைவர்களான கொங்கர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர் என்பதே உண்மை. எனவே அதிகன் கொங்கர் தலைவன் அல்லன் என்பது தெளிவாம்.

கடற்போர்

கடல், வணிகப் போக்குவரத்து மட்டும் இருந்த காலம் சங்க காலத்திற்கு முற்காலம். கடற்படை வந்த காலம் பிற்காலம். சங்க இலக்கியம் கடற்படை காட்ட, தொல்காப்பியம் கடற்படை இருந்ததற்கான சான்றுகள் எவற்றையும் சுட்டவில்லை. சுட்டாமை ஆய்விற்குரியது.

கடலிடையேயுள்ள ஒரு தீவிலே இருந்து கொண்டு வரும் கலங்களை எல்லாம் கொள்ளையிட்டு வந்த ஒரு கூட்டத்தினரைக் கடற்படையுடன் செங்குட்டுவன் சென்று வென்றான் என்பது அகநானூறு கூறும் செய்தி. செங்குட்டுவன் வெற்றிகளுள் இதுவே சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதோடு கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்ற புகழ்ப் பெயரையும் இதனாலேயே பெற்றான் என்பதை,

*“படைநிலா இலங்கும் கடல்மருள் தானை
மட்டவிற்தெரியல் மறப்போர்க் குட்டுவன்
பொருமுரண் பெறாஅது விலங்குசினஞ் சிறந்து,
செருச் செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி,
ஒங்கு திரைப்பெளவம் நீங்க ஓட்டிய”*⁴⁸

என்ற பாடலடிகள் விளக்கமாகப் பேசும். மேலும்,

*“கோடுநரல் பவ்வம் கலங்க வேலிட்
டுடைதிரைப் பரப்பிற் படுகட லோட்டிய”*⁴⁹

என்னும் பகுதியிலும் ‘கடலோட்டிய’ என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

தன்னுள் வாழ்வார்க்கு அரணாக விளங்கிய கடல்வலியை அழித்தவன் செங்குட்டுவன் என்று உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் கடலை அரணாகக் கொண்டு, அதனுள் ஒரு தீவில் வாழ்ந்த கூட்டத்தாரைக் குட்டுவன் வென்றான் என்பது வரலாறாகும். கடற் கொள்ளையரை வென்றமையாலும், அவர்களை அழித்தமையாலும் ஏற்பட்ட சிறப்புப் பெயரே கடல் பிறக்கோட்டிய வேல்கெழுகுட்டுவன் என்பது இதற்கு வலுசேர்க்கும் விதமாக,

“தாவல் உய்யுமோ மற்றே தாவாது
வஞ்சினம் முடித்த ஒன்று மொழி மறவர்
முரசு உடைப் பெருஞ்சமத்து அரசு படக் கடந்து
வெவ்வர் ஒச்சம் பெருகத் தெவ்வர்
மிளகு எறி உலக்கையின் இருந்தலை இடித்து
வைகு ஆர்ப்பு எழுந்த மைபடு பரப்பின்
எடுத்தேறு ஏய கடிப்பு உடை வியன்கண்
வலம்படு கீர்த்தி ஒருங்கு உடன் இயைந்து
கால் உளைக் கடும்பிசிர் உடைய வால் விளைக்
கடும்பாரிப் புரவி ஊர்ந்த நின்
படுந்திரைப் பனிக் கடலூர்ந்த தாளே”⁵⁰

என்னும் அடிகளும் அமைந்துள்ளன. அலையெறியும் விரிகடலில் கலம் செலுத்தி வென்றமையே இங்கு குறிக்கப் பெறுகிறது. மேலும்,

“சிலை விசை மூரி வெண்டோல்
அனைய பண்பின் தானை மன்னர்
இனியார் ஊரோ நின் முன்னும் இல்லை
மழை கொளக் குறையாது புனல்புக நிறையாது
விலங்குவளி கடவும் துளங்கு இரும் கமஞ்சூல்
வயங்குமணி இமைப்பின் வேல் இடுபு
முழங்குதிரைப் பனிக்கடல் மறுத்திசி னோரே”⁵¹

என்னுமிடத்து, கடல் மறுத்தல் என்றது 'கடலிற்புக்கு ஒரு வினை செய்தற்கு அரிது என்பதனை மறுத்தலை' என்று உரையாசிரியர் எழுதியுள்ளார். நின் முன்னும் இல்லை என்பதால் கடலிற் சென்று அங்கே வாழ்ந்திருந்தவர்களை வென்றவன் குட்டுவன் என்பதும் இத்தகைய அரிய செயலை இவனுக்கு முன் சேர வேந்தர் எவரும் செய்யவில்லை என்பதும் பெற்றாம்.

போர்க்களத்தில் வெற்றி

போர்க்களத்தில் வென்றோர் வெற்றி வாகை குடும்போது தோற்றோனைக் கண்டு ஆரவாரம் செய்வார். அவ்வாரவாரத்தில் பகைவரின் அரண்களை அழித்தல், தீப்படுத்துதல், வினை வயல்களைப் பாழ்படுத்துதல், தலையினை மழித்தல், காவல் மரத்தை வெட்டுதல் போன்ற பல்வேறு வகையில் தம் வெற்றியைத் தெரிவிப்பார். அவ்வகையில் வெற்றி பெற்ற வேந்தன் போர்க்களத்தில் தம் போர்க் கருவியை உயர்த்தி வெற்றியைத் தெரிவித்தலும் உண்டு. இதனை,

**“ஆலங்கானத்து அமர்கடந்துயர்த்த
வேலினும் பல்ஊழ் மின்னி”⁵²**

என்ற பாடலடிகளில் காணலாம்.

பாண்டியன் மறம் பொருந்திய வல்லவன். நீங்காத விழாக்களைக் கொண்ட கடற்போர்க்களத்தில் தம்முன் ஒன்று சேர்ந்து போர்க்கு எழுந்த சேர, சோழர் என்னும் இருபெருவேந்தர் படையைக் கலங்கத் தாக்கி, முரசு ஒழிய, அவர் புறமுதுகிட்டு ஓடியமையைக் கண்ட நாளில், வெற்றி கொண்ட போர்க்களத்தில், பாண்டியனின் வீரர்களால் எழுந்த ஆரவாரம் பெரிது என்பதை,

“..... மறப்போர்ச் செழியன்

பொய்யா விழுவின் கூடற் பறந்தலை,

உடன் இயெந்து எழுந்த இருபெரு வேந்தர்

கடன் மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி

இரங்குஇசை முரசம் ஒழியப், பரந்துஅவர்

ஒருபுறம் கண்ட ஞான்றை,

ஆடுகொள் வியன்களத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே”⁵³

என்ற அடிகள் பேசுகின்றன.

இரண்டு படைகளும் மயங்கும்படியான போரிலே பகை அரசனைக் கொன்று, அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றிக் களிற்றின் மேலே அமர்ந்து அசைந்து வரும் அழகைக் காண்பதற்குள் வாடைக்காலம் உயிரைக் கொன்றே விடும் எனத் தோழி கூறுவதாக அமைந்த பாடலொன்று கலித்தொகையில் காணமுடிகிறது. அது,

“பகை வென்று திறைகொண்ட பாய்திண்தேர் மிசையவர்

வகை கொண்ட செம்மல் நாம் வனப்பு ஆரவிடுவதோ”⁵⁴

என்பதாம். இப்பாடலில் தலைவனின் வென்றிச் சிறப்பு மற்றும் பகைவரை வென்று வரும் அழகு முதலியவை கூறப்பட்டுள்ளமை தெளிவாம்.

போரில் தோற்றோன் செயல்

பகைவர் தோற்று, தம் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டதற்கு அடையாளமாகப் புல்லை மேய்வது போல் குப்புற வீழ்வது மரபு. அதுபோலச் சங்கப் பாடலொன்று தோற்றோன் செயலை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதனை,

“பகைவர் புல் ஆர்க”⁵⁵

என்ற அடி உணர்த்தும். மேலும், புல்லையே உணவாகக் கொள்ளுமாறு வென்றோர் பகைவரை வற்புறுத்தி இழித்தனர் என்றும் கருத இடமுண்டு. போரில் வெற்றி பெற்றோன் தோற்றவனிடமிருந்து திறைப் பொருள்களைப் கொண்டு வந்தோ அல்லது கவர்ந்து வந்தோ உண்டு வாழ்வார் என்பதை,

“..... வென்றியோடு

லில் அலைத்து உண்ணும் வல் ஆண் வாழ்க்கைத்
தமிழ் கெழு மூவர்க்கும்”⁵⁶

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. தமிழ் நாட்டினை ஆளும்
மூவேந்தரும் விற்போரில் பகைவர்களை வென்று திரைப்பொருள்களைக்
கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

திறை செலுத்துதல் போரின் இறுதியில் நடக்கும் நிகழ்ச்சியாகவோ,
போர் ஏற்படாமல் தடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய செயலாகவோ இருந்தது. சங்க
காலத்தில் திறைப் பொருளாக யானை, அணிகலன், நிதி, பொற்பாவை,
வயிரம், நாடு போன்றவற்றைப் பெற்றனர் என்பதை அகநானூற்றுப்
பாக்களால் அறியலாம்.

ஒள்வாள் அமலை ஆடுதல்

வாளேந்திய தும்பை மறவர்கள் போரிடப்பட்ட பகையரசனைச் சூழ்ந்து
ஆடியது ஒள்வாள் அமலையாம். இதற்கு,

“வலி கெழுதோள் வாள்வயவர்
ஒலிகழலான் உடனாழன்று”⁵⁷

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இலக்கணம் பகரும்.

பட்ட வேந்தனை மாற்று வேந்தனின் படை மறவர் நெருங்கிச்
சூழ்ந்து கொண்டு ஆடுவர். மிஞிலி என்பான் அதிகன் என்பானைக்
கொன்று மகிழ்ந்தபோது அப்போர்க்களத்தே “ஒள்வாள் அமலை’ என்னும்
வென்றிக் கூத்தினை ஆடினான் என்பதை கீழ் வரும் பாடல் சுட்டும்.

“..... அதிகற் கொன்று, உவந்து
ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பின்”⁵⁸

முரசு முழங்கல்

போரிலே முரசொலியும் பழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளது. பரணர், மாமூலனார் போன்றோர் பாடல்களில் முரசறையும் செய்தியைக் காணலாம். மறப்போர் செழியன் என்பான் கூடலில் சேர, சோழ அரசர்களின் பெரும் படையைத் தாக்கியபோது, மன்னர் புறங்கண்ட செய்தி மக்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது என்பதை,

“..... மறப்போர்ச் செழியன்
பொய்யா விழவின் கூடற் பறந்தலை
உடன் இயைந்து எழுந்த இருபெருவேந்தர்
கடன் மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி,
இரங்கு இசை முரசம் ஒழிய”⁵⁹

என்ற பாடல் வழி பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மன்னன் தாம் பெற்ற வெற்றியை முரசு முழக்கித் தெரிவிப்பது வழக்கம். இதனை,

“வென் நெறி முரசின் விறல்போர்ச்சோழர்”⁶⁰

என்ற அடி சுட்டி நிற்கிறது.

ஊரைப் பாழாக்குதல்

போரில் வெற்றி பெற்றோன் தோல்வியுற்ற பகைவரின் அரண்களையும், அவர்கள் வாழுமிடங்களையும், விளை வயல்களையும் அழித்து கழுதை ஏரால் உழுது, வெள்ளை வரகும், கொள்ளும் விதைத்துப் பாழ்படுத்தும் மரபினைப் புறநானூறு பல பாடல்களில் மொழியும். அகநானூற்றில் பகைவரால் பாழாக்கப்பட்ட ஓர் ஊரின் நிலையைப் பாண்டியன் ஏனாதி நெடுக்கண்ணனார் தம் பாட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“முனை கவர்ந்து கொண்டெனக் கலங்கிப் பீர்எழுந்து
மனை பாழ்பட்ட மரைசேர் மன்றத்துப்
பணைத்தாள் யானை பருஉப்புறம் உரிஞ்சச்
செதுகாழ் சாய்ந்த முதுகாற் பொதியில்”⁶¹

இதற்கு அரண் சேர்க்கும் விதமாக புறம். 16, 23, 57, 392 முதலான பாடல்களிலும் இதே செய்தி இடம் பெறுகிறது.

சோழ வேந்தன் செம்பியன் என்பான் சேரனுடைய மதில் அழியுமாறு இடித்து, ஒரு பகலில் அவ்வூரைத் தீப்படுத்தினான் என்று மாமூலனார் கூறுகின்றார். இதனை,

“..... குட்டுவன்
அகப்பா அழிய நூறி, செம்பியன்
பகல் தீ வேட்ட ஞாட்பினும் மிகப்பெரிது”⁶²

என்ற பாடல் வழி கண்டுணரலாம். கலித்தொகையும் மேற்கண்ட விடயத்தை உறுதி செய்கிறது. பகை வேந்தனோடு போரிட்டு வெற்றி பெற்ற பின்னர் பகை வேந்தனின் ஊரையும் நிலத்தையும் தீப்படுத்தினான் என்பதை,

“செருமிகு சினவேந்தன் சிவந்து இறுத்த புலம்போல
எரிமேய்ந்த கரிவறல்வாய், புகவு காணாவாய்”⁶³

என்ற பாடல் பேசுகிறது.

அரண்களை அழித்தல், முரசு கவர்தல்

அரசர்கள் பகையரசர்களை வெல்லும் போரில் அவர்களுடைய அரண்களை அழித்து, முரசுகளைக் கவர்ந்து கொள்ளுவர். அவ்வாறு கவர்ந்து கொள்வது சங்ககால போர் மரபாகக் கருதப்பட்டது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் பகைவர் அரண்களை அழித்து, அவர்தம் முரசையும் கைக்கொண்டான் என்ற செய்தியை,

**“அரண் தலை மதிலராகவும், முரசு கொண்டு,
ஓம்பு அரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்”⁶⁴**

என மருதன் இளநாகனார் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

புலையன் துடி கொட்ட மலையன் என்பான் யானை மீது ஊர்ந்து சென்று, வேற்று நாட்டில் புகுந்து அப்பகைவரது அரிய அரணை அழித்துப் பின் பெருமூச்சு விட்டான் என்ற செய்தியை,

**“மலையன் மா ஊர்ந்து போகி, புலையன்
பெருந்துடி துறங்கப் பிறபுலம்புக்கு”⁶⁵**

எனக் கபிலர் கட்டுகிறார். படை மறவர்க்கு வீரம் மிகுமாறு போர் கடிது எறியப்பட்டது என்பதை,

**“முரசு பாடு அதிர ஏவி
அரசு படக் கடக்கும் அருஞ்சமத்தானே”⁶⁶**

என்ற பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. விண்ணைத் தொடுவதுபோல் உயர்ந்த பகை மன்னரின் அரண்கள் பலவற்றையும் வென்று கைப்பற்றிய, கழுவிப் பலியூட்டப் பெற்ற முரசினையுடைய எம் வேந்தன் தான் மேற்கொண்டுள்ள போர் வினையைக் கைவிடுவானாயின் எம் காதலியின் சுடர் விடும் அழகிய நெற்றியினை இனிதே காணப் பெறுவேம் என்பதை,

**“விண் உயர் அரண் பல வெளவிய
மண்ணுறு முரசின் வேந்து தொழில் விடினே”⁶⁷**

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. மேற்கண்ட கருத்தில், வேந்தன் போர் வினை முற்றுப் பெறாத நிலையில் வீட்டிற்குச் செல்ல முடியாது என்ற கருத்துப் புதைப்பொருளாய் அமைந்துள்ளது.

உறுப்பு நலன் சிதைத்தல்

போரில் வெற்றி பெற்றோன் தோற்ற வேந்தனைப் பிணிந்து வந்து இழிவுப்படுத்துதல், உறுப்புகளைச் சிதைத்தல் அக்காலப் போர்க் கொடுமைகளுள் ஒன்று. அகநானூற்றில் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வடவரை வென்று பிணித்து வந்தான் என்பதை,

**“ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேர்இசைத்
தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்”⁶⁸**

என்று பரணர் தம் பாடலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தன் தகப்பனின் கண்ணழகைக் கெடுத்த கோசர்களை தித்தனின் துணை கொண்டு கொன்று பழி தீர்த்துக் கொண்டாள் அன்னி மிஞிலி என்பதை,

**“..... தந்தை
கண்கவின் அழித்த தன் தப்பல், தெறுவர
ஒன்று மொழிக் கோசர்க் கொன்று”⁶⁹**

என்ற அடிகளில் பரணர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். கோசர்கள் தன் தந்தையின் கண்களைக் களைந்து இரக்கங்காட்டாது கொடுமை செய்த சிறுமையுடைய செயலைக் கேட்டு அன்னி மிஞிலி என்பாள் கோசர்களை அழிக்கும்வரை உண்ணா நோன்பு நோற்றிருந்தாள். பின்பு திதியன் என்பானிடம் முறையிட்டாள். திதியன், குறும்பியன் துணையோடு கோசர்களை அழித்து பழி தீர்த்தாள் என்பதை,

“வாய் மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து, அருளாது,
 ஊர் முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்
 கலத்தும் உண்ணாள், வாலிதும் உடாஅள்,
 சினத்தின் கொண்ட படிவம் மாறாள்,
 மறம் கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்,
 செருஇயல் நல்மான் திதியதற்கு உரைத்து, அவர்
 இன்உயிர் செகுப்பக் கண்டு, சினம் மாறிய
 அன்னி மிஞிலி போல” ⁷⁰

என்ற பரணரின் பாடல் உறுதி செய்கிறது.

பகைவனின் பல்லைப் பிடுங்கி அதனைத் தம் கோட்டை வாயிற் கதவில் பதிக்கும் செயல் அக்கால வழக்கில் இருந்தது. அவ்வழக்கு அகநானூறு, நற்றிணை முதலான இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. யானை வேட்டைக்கு எழினி என்பான் வராத காரணத்தால் சினங்கொண்ட சோழ மன்னன் அவனைப் பிடித்துவர மத்தி என்பானை ஏவினான். அவனும் படை கொண்டு எழினியுடன் போரிட்டு அவனை அகப்படுத்தி, அவன் பல்லினைப் பிடுங்கி வந்து வெண்மணி என்றும் ஊரினது வாயிற்கதவில் பதித்தான் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட பாடல் அடிகளில் கண்டுணரலாம்.

“பிடிபடு பூசலின் எய்தாது ஒழியக்
 கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி,
 நெடுஞ்சேண் நாட்டில் தலைத்தார்ப்பட்ட
 கல்லா எழினி பல்லெறிந்து அழுத்திய
 வன்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்
 மத்தி நாட்டிய கல்கெழுப் பணித்துறை” ⁷¹

சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை மூவன் என்பவனைப் போரில் வென்றான். பின்பு அவனுடைய பல்லைப் பிடுங்கித் தன் வாயிற் கதவில் வைத்து இழைத்தான் என்பதை,

“..... மூவன்

முழுவலி முள் எயிறு அழுத்திய கதவின்
கானலம் தொண்டிப் பொருநன், வென்வேல்
தெறல் அருந்தானைப் பொறையன்”⁷²

என்ற பாடல் அடிகளில் பொய்கையார் பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆரியப்போர்

தமிழருக்கும் வடவருக்கும் நிகழ்ந்த போரே ஆரியப்போர். ஆரியப் போரானது வடவர் தமிழ் நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்த போராகும். எடுத்துக் காட்டாக “ஆரியப்படை கடந்த” என்ற தொடருக்கு, வடநாட்டு ஆரியர்களைத் தோல்வி கண்டான் எனப் பொருள் கூறுவர். போர்க்களத்தில் ஆரியப்படை என்ற போர்க்களம் ஒன்று இருந்ததற்கான அகச்சான்று எதுவும் இல்லை. ஆனால், ஆரியருக்குப் படை இருந்தது என்பது தெளிவாகிறது.

முள்ளூரை ஆண்ட மலைநாட்டு மன்னன் மலையன் என்பவனின் போர்களில் ஆரியப்போரும் குறிப்பிடத்தக்கது. வட ஆரியர்கள் படையெடுத்து வந்தபோது மலையன் அவர்களோடு போரிட்டு விரட்டியதாக ஒரு பாடல் குறிப்பிடுகிறது. அதனை,

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்
பலர் உடன் கழித்த ஒள்வாள் மலையனது
ஒரு வேற்கு ஓடியாங்கு”⁷³

என்ற பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இப்பாடலில் மலையனது ஒப்பற்ற வேற்படைக்கு அஞ்சி ஆரியப்படை ஓடியது என்பது செய்தி.

சோழ நாட்டில் உள்ள வல்லம் என்னும் ஊரின் புறத்தே சோழர் படை ஆரியர் படையை வீழ்த்தியது என்பதைப் பாவைக் கொட்டிலார் தம் பாடலில்,

“..... சோழர்

விலீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமினை
ஆரியர் படையின் உடைகவென்”⁷⁴

என எடுத்தோதி உள்ளார்.

பாணன் என்பவன் மற்போர் புரிவதில் வல்லவன். ஆரியப் பொருநன் என்பவன் பாணனை எதிர்த்துப் போர் செய்தான். அப்போரில் பொருநனின் தோள்கள் பாணனின் கையகப்பட்டு அற்று வீழ ஆரியப் பொருநன் இறந்து பட்டான் என்பதை,

“..... பாணன்

மல்லடு மார்பின் வலியுற வருந்தி
எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்
நிறைத்திரண் முழவுத்தோள் கையகத்து ஒழிந்த
திறன் வேறு கிடக்கை நோக்கி”⁷⁵

என்ற பாடலடிகளின் வழியாக பரணர் மொழிகிறார்.

சேர வேந்தன் வட இமயத்தில் வில் பொறித்து வந்தான் என்ற செய்தி புலவர் மரபால் பெரிதும் போற்றப்படுவது. சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக்காண்டத்தில் சேரன் செங்குட்டுவன் இமயத்தில் வில் பொறித்த கதை மிக விபரமாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்னரே அகநானூற்றுப்பாடலில் அச்செய்தி,

“ஆரியர் அலறத்தாக்கி, பேரிசைத்

தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்”⁷⁶

எனப் பதிவு பெற்றுள்ளது. இதில் வஞ்சி மாநகரம் தலைவியின் நலத்துக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

வேங்கட மலைக்கு வடக்கே தமிழ் வேந்தர்கள் அன்று படையெடுத்துச் சென்றார்களா என்பது ஐயமே. இமயத்தில் தங்கள் அடையாளத்தைப் பொறிப்பது வெற்றியின் உச்சமாக அன்று கருதினார்கள். “பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார் அவர்கள் செங்குட்டுவன் வடநாட்டுப் படையெடுப்பு என்பது வெறும் கட்டுக்கதை என்கிறார்.”⁷⁷ ஆனால், புலவர் கா. கோவிந்தன் வடநாட்டுப் படையெடுப்பு உண்மை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

படைத்தோற்றம்

தன் வேந்தனின் படையையும், பகை வேந்தனின் படையையும், இசைப்போர் தம் கருவியால் இசைத்து படைத்தோற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுவர். மாற்றார் படைத்தோற்றத்தினைத் தம் சின மிகுதியால் எடுத்தும் படுத்தும் கோட்டியும் பலபடப் பிறழ் நோக்கி இசைத்துக் காட்டுவர் என்பதை,

“மன்னர் இயவரின் இரங்கும் கானம்”⁷⁸

என்ற பாடலடி எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இசைப்போரை ‘இயவர்’ என்று மன்னர் கூறுவர்.

உதியன் சினந்து ஒலிக்கும் இடத்தையுடைய போர்க்களத்தில், களம் பாடுநரோடு இன்னிசைக் கருவி இசைப்போர் இணைந்து ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழழை இசைத்து காட்டினர் என்பதை,

*“உதியன் மண்டிய ஒலி தலை ஞாட்பின்
இம்மென் பெருங்களத்து இயவர் ஊதும்
ஆம்பல் அம் குழலின் ஏங்கி”⁷⁹*

என்ற பாடல் அடிகளில் இளங்கீரனார் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

போர் செய்தலை விரும்பிப் போர் முனைக்கு வர நினைப்பவரையும், அச்சத்தால் ஓடச் செய்யும் அளவிற்கு வலி மிகுந்த வீரம் உடையவனும், வீரமிகுந்த படையினை உடையவனுமானவன் கண்ணன் எழினி என்பதை,

“மறமிகு தானைக் கண்ணன் எழினி”⁸⁰

என்ற பாடலடி பேசுகிறது.

பெருஞ்சேனையுடன் போர் செய்வதற்கு வேற்றுப் புலத்தே வந்து தங்கியிருந்த கிள்ளிவளவன் என்பான். நீண்ட தேரினையும், பூண்களையணிந்த யானையிடையும் உடைய பழையன் மாறன் என்பானைப் போரில் வென்று, அவனது குதிரைகளையும் களிறுகளையும் கவர்ந்து கொண்டான். அதனை அறிந்த கோதை மார்பன் என்னும் சோழ வேந்தன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான் என்பதை நக்கீரர் தம் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனை,

**“கடும்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வவ்வி,
ஏதில் மன்னர் ஊர் கொள,
கோதை மார்பின் உவகையின் பெரிதே”⁸¹**

என்ற பாடலடிகளின் வழி அறியலாம்.

காவல் செய்தல்

அகுதை என்ற குறுநிலத் தலைவனோடு கோசர் நட்புக் கொண்டிருந்தனர். அக்கோசர்கள் போரில் அவனுக்குத் துணை புரிந்து காவல் செய்தனர் என்பதை,

**“மாவீசு வண்மகிழ் அஃதை போற்றி,
காப்புக் கைந்நிறுத்த பல்வேல்கோசர்”⁸²**

என்ற பாடலடிகளில் கல்லாடனார் கூறுகிறார். வலிமை மிக்க போரைச் செய்ய வல்ல வெய்ய சினம் கொண்ட பகை வேந்தனின் படை அலைத்தலால்

அதற்குக் கலங்கி அவ்வூர்க்கண் வாழும் மக்களெல்லாம் பெரிய ஊரை விட்டு
அகன்றுவிட அப்பேருரைத் தான் ஒருவனாக அகுதை காவல் செய்தான்
என்பதைத் தனிமகனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“..... விறல்போர்

வெஞ்சின வேந்தன் பகை அலைக் கலங்கி

வாழ்வேவர் போகிய போர் ஊர்ப்

பாழ் காத்திருந்த தனிமகன் போன்றே”⁸³

என்ற பாடலடிகளில் காணலாம்.

நற்பண்புகள் வாய்ந்த நல்ல நாட்டிலே பகை வந்து சேர்ந்தவிடத்து
ஆங்குள்ள குடிகள் அந்நாட்டைக் கைவிட்டுச் சென்று, தம்மைக் காக்கும்
தகுதியுடையவனின் குடை நிழலில் மற்றோர் பதியில் தங்கி வாழ்வார்
குடிமக்கள். அரசன் பகைவென்று நாட்டைக் கொண்டபின் நாட்டை விட்டு
நீங்கிய குடிமக்கள் திரும்புவர் என்பதை,

“பண்புடை நல்நாட்டுப் பகைதலை வந்தென

அது கைவிட்டு அகன்று ஓர்இ காக்கிற்பான் குடைநீழற்

பதிபடர்ந்து இறைகொள்ளும் குடிபோல - பிறிதும் ஒரு

பொய்கை தேர்ந்து அலமரும் பொழுதினான், மொய்தப

இறைபகை தணிப்ப அக்குடி பதிப்பெயர்ந்தாங்கு”⁸⁴

என்ற பாடலடிகள் மொழிகின்றன.

இரவில் போர் செய்யாமை

பகலில் போரிட்டு இரவில் போரிடாமைப் பண்டைத் தமிழர் போர்
அறமாகும். பகலில் மட்டும் களம் குறித்துப் போரிடும் பண்டைய மரபினை,

“வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தன னெதிர்ந்த

வம்ப மள்ளரோ பலரே

எஞ்சுவர் கொல்லோ பகல்தவச்சிறிதே”⁸⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் தெளிவுப்படுத்தும். ஆனால், அகநானூறு 239-ஆம் பாடல் இரவு நேரத்தில் பகைவர் ஊரினைப் போரிட்டு அழித்து அங்கிருந்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்தனர் என்ற செய்தியை எடுத்தியம்புகிறது. இச்செய்தி ஆய்வுக்குரியதாக அமைந்துள்ளது.

எருமை என்பவன் பெரும்புகழ் வாய்ந்தவன். ஒப்பற்ற வலிமை பொருந்திய தோளினையுடையவன். வடுகர் பெருமகன் வடதிசைக் கண் உள்ள அழகிய பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து வரக் கருதி நடுயாமத்தே நிறைந்த இருளில் சென்று, பகைவரது போர்முனைகளை அழித்து, அவர்தம் ஆநிரைகளை மந்தையாகத் தன் நாட்டிற்கு ஒட்டி வந்தவன் என்பதை,

**“ஆர்இருள் நடுநாள் ஏர்ஆ ஒய்யப்
பகைமுனை அறுத்துப் பல்இனம் சாஅய்
கணம்சால் கோவலர் நெடுவிளிப் பயிர்அறிந்து**

**நேரா வன்தோள் வடுகர் பெருமகன்
பேர் இசை எருமை நல்நாட்டு உள்ளதை”⁸⁶**

என்று நக்கீரரின் பாடலடிகள் பேசுகின்றன.

இராப் பொழுதில் போரிடுவது மரபன்று. ஆதலின் காலையில் போர் தொடங்கினர். போருக்குத் தலைமையேற்ற வேந்தன், போரின் மீது மேலும் விருப்பம் கொண்டு கடுஞ்சினத்தோடு போர் மேற்கொண்டான் என்பதை,

**“தழங்குரல் முரசம் காலை இயம்ப
கடுஞ்சின வேந்தன் தொழில் எதிர்ந்தனனே”⁸⁷**

என்று ஐங்குறுநூறு மொழியும் இதில் கடும் மழை பொழிந்த பொழுதும் அவன் போரை நிறுத்த விரும்பவில்லை என்பது செய்தி.

அகப்புற இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே இதுபோன்ற மரபு மீறிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பது மேற்கண்ட செய்திகளிலிருந்து புலனாம்.

புறமுதுகிட்டு ஓடுதல்

போர்க்களத்தில் புறமுதுகிடைமையும், புறமுதுகிடுவாருடன் போர் செய்யாமையும் போர் அறமாகக் கருதப்பட்டது. இவ்விதியைச் சில வேந்தர்கள் மீறியும் போர் செய்து வந்துள்ளனர் என்பது இலக்கியங்கள் வழி புலனாவதை அறியலாம். சேரலிரும்பொறை முதலாக பொருநன் ஈறாக எழுவரும் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றக்கருதி மதுரையை முற்றுகையிட்டபோது அவர்களுடன் போர் செய்தவன் பாண்டியன். அப்போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடியவர்களைப் பின் தொடர்ந்து தலையாலங்கானத்தில் மறித்துப் போர் செய்தான். புறமுதுகிட்டு ஓடியவரை விரட்டிச் சென்று போரிடுவது பண்டைத் தமிழர் போர் மரபாகக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு மாறாக பாண்டியன் புறமுதுகிட்டு ஓடியவரை விரட்டிச் சென்று போரிட்டான் என்று பொதும்பில் கிழார் மகனார் தம் பாடலில் கூறியுள்ளது ஆய்விற்குரிய செய்தியாக அமைகிறது. இதனை,

“..... செருவிறந்து

ஆலங்கானத்து அஞ்சுவர இறுத்த

வேல் கெழு தானைச் செழியன் பாசறை

உறை கழி வாளின் மின்னி உதுக்கான்

நெடும் பெருங்குன்றம் முற்றி”⁸⁸

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. சில அரசர்கள் பகை வேந்தனை ஓட ஓட விரட்டிச் சென்று போரிடுவார்கள். ஆனால் சில வேந்தர்கள் நாண் எழுப்பும் ஒலியாலே பகைவர்களைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்வார்கள் என்பதைக் கலித்தொகை,

“அரிமான் இடித்தன்ன, அம்சிலை வல்வில்

புரி நாண் புடையின் புறம்காண்டல் அல்லால்

இணைப் படைத்தானை அரசோடு உறினும்

கணைத் தொடை நாணும் கடுந்துடி ஆர்ப்பின்”⁸⁹

எனப் பேசுகிறது. இதில் அரசர்கள் துணைப்படைகளோடு வந்தாலும், அஞ்சாது அம்புத் தொடுத்தலை இழுக்கென்று, சிங்கம் இடித்தாற் போன்று எழுந்த நாண் ஒலியாலே, பகையரசர்களை புறமுதுகிடச் செய்வார். வில்லிலே அம்பைத் தொடுப்பது நாணும் செயல் என்று வீரர் கருதுவர் என்பதிலிருந்து மறவர்தம் வீரம் புலனாம்.

பாண்டியன் மறம் பொருந்திய போரில் வல்லவன் என்றும் நீங்காத விழாக்களைக் கொண்ட கூடற்போர்க்களத்தில் தம்முள் ஒன்று சேர்ந்து போர்க்கு எழுந்த சேர, சோழர் என்னும் இரு பெரு வேந்தரின் படையை கலங்கத் தாக்கி, முரசம் ஒழிய அவர் புறமுதுகிட்டு ஓடியமையை,

“..... மறப்போர்ச் செழியன்
பொய்யா விழவின் கூடற் பறந்தலை
உடன் இயைந்து எழுந்த இருபெரு வேந்தர்
கடல் மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி
இரங்கு இசை முரசம் ஒழிய, பரந்து அவர்
ஒடுபுறம் கண்ட ஞான்றை”⁹⁰

என்ற பாடலடிகளில் கண்டுணரலாம். போர்க்களத்தின் வெற்றி, பகை மன்னம் பக்கம் ஆகும்படி, போர்க்களத்தைத் துறந்து தவக்கோலம் பூண்டு ஓடியவர்களின் மேல் மிகுந்த சினம் கொண்டு அவர்களைப் பிடித்துத் துன்புறுத்துகின்றவனுடைய போர் வெற்றி புதுமையான ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது.

நன்னன் புரிந்த கொடுஞ்செயல்

பாழி நகரத்தில் வேளிர் அருங்கலனையும் பொன்னையும் புதைத்து வைத்திருந்தனர். அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஆஅய் எயினன் என்போனிடம் நன்னன் ஒப்படைத்திருந்தான். மிஞிலி என்பான் அப்பெருஞ்செல்வத்தைக் கொள்ளையிடப் பெரும் படையுடன் வந்து

எயினனுடன் போரிட்டான். போரில் ஆஅய் எயினன் மடிந்தான். அவனுக்குத் துணை நின்ற வேளிர் குல வீரர் பலரும் வீழ்ந்தனர். அதைக் கண்ட எயினனால் பேணி வளர்க்கப்பட்ட பறவைக் கூட்டம் எயினனின் உடலின்மேல் வெயில் படாதவாறு சிறகுகளை விரித்துப் பந்தலிட்டாற்போல நிழல் தந்தன. இந்நிகழ்ச்சி அனைவர் மனத்தையும் உருகச் செய்யும்படி இருந்தது என்பதனை,

“வெளியன் வேண்மான் ஆஅய்எயினன்
அளிஇயல் வாழ்க்கைப் பாழிப்பறந்தலை
இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு
நண்பகல் உற்ற செருவில் புண் கூர்ந்து
ஒள்வான் மயங்குஅமர் வீழ்ந்தெனப் புள் ஒருங்கு
அங்கண் விகம்பின் விளங்கு ஞாயிற்று
ஒண் கதிர் தெறாமை சிறகரிற் கோலி,
நிழல் செய்து உழறல் காணேன், யான் எனப்
படுகளம் காண்டல் செல்லான், சினஞ் சிறந்து
உருவினை நன்னன்”⁹¹

என்று பரணர் பாடியுள்ளார். தனக்காகப் போரிட்டு வீழ்ந்த எயினனுக்காகப் பறவைகள் காட்டிய இரக்கத்தினைக் கூட காட்ட மறந்து நன்னன் ஒளிந்து கொண்டான் என்ற செய்தியை,

“கடும்பரிக் குதிரை ஆஅய் எயினன்
நெடுந்தேர் மிஞிலியொடு பொருது களம்பட்டெனக்
காணிய செல்லாக் கூகை நாணிக்
கடும் பகல் வழங்காதா அங்கு”⁹²

என்று பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘நன்னனைப் பகலில் வெளிப்படாத கூகை’ என்றே இழித்துக் கூறியுள்ளார்.

குதிரை படைகளையுடைய பகை மன்னர் பலரையும் வேற்படையையுடைய நன்னன் தோற்றோடச் செய்து பகை மன்னரின் மகளிர்தம் கூந்தலைக் கொய்து கயிறாகத் திரித்தான். அவன் அங்ஙனம் செய்த கொடுமையைவிட நீ தலைவியைப் பிரிந்த செயல் மிகக் கொடுமையானது என்று பரணர் தம் பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார். இதனை,

“..... பரியுடை நன்மான்
வேந்தர் ஒட்டிய ஏந்து வேல் நன்னன்
கூந்தல் முரற்சியின் கொடிதே
மறப்பல் மாதோ நின் விறல் தகைமையே”⁹³

என்ற பாடல் அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இப்பாடலில் நன்னன் பகைவரை வென்று அவர் மகளிரின் கூந்தல்மேல் கை வைத்துக் கொடுமைப் படுத்தியுள்ளான். இதில் தமிழரின் போர் மரபை நன்னன் மீறியுள்ளான் என்பது செய்தி.

நன்னன் காவல்மரமாக ஒரு மாமரம் வளர்த்தான். அம்மரத்தை ஒட்டி ஒரு நீரோடை இருந்தது. ஓடையில் அவ்வூர் மகளிர் நீராடுவது வழக்கம். ஓடையில் நீராடுகையில் ஒரு நாள் அம்மரத்தில் இருந்து ஒரு காய் காம்ப்பற்று ஓடையில் வீழ்ந்து அடித்துக் கொண்டு வந்தது.

அதைக் கண்ணுற்ற மகளிரில் ஒருத்தி அதைக் கைப்பற்றித் தின்று விட்டாள். இச்செய்தி அறிந்த நன்னன் அப்பெண்ணைக் கைதுசெய்து அவளுக்குக் கொலை தண்டம் விதித்தான். அவள் தந்தை 81 களிறுகளையும், அவள் எடையளவு பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாவை ஒன்றையும் கொடுப்பதாகக் கூறியும் கேளாது நன்னன் தான் விதித்த தண்டனையை நிறைவேற்றிவிட்டான். நன்னனின் இந்தக் கொடுஞ்செயல் குடி மக்களாலும் இழிவாகக்கூறும் அளவிற்கு அமைந்துவிட்டது. இதனை,

“மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுதல் அரிவை
புனல்தரு பகங்காய் தின்றதன் தப்பிற்று
ஒன்பதிற்று ஒன்பது அளிறொடு, அவள் நிறை
பொன் செய்பாவை கொடுப்பதுவும் கொள்ளான்
பெண் கொலை புரிந்த நன்னன்”⁹⁴

என்று பரணர் பாடியுள்ளார். மன்னனே ‘இறை’ என்று போற்றப்பட்ட சங்க கால சமூகத்தில் மக்களால் இழித்துக் கூறப்பட்ட நன்னனும் வாழ்ந்துள்ளான் என்பது பெற்றாம்.

போர்க்களத்தில் பேய்கள்

போர்க்களத்தில் பேய்கள் உலவும் என்பதும் பெருஞ்செல்வத்தைப் பூதம் பாதுகாக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் அக்கால மக்களிடத்து இருந்தன. நாட்டிலேயும், நடு சாமத்திலேயும், போரில் புண்பட்ட வீரனைப் பேய் பாதுகாக்கும் என்ற கருத்தும் உண்டு. இதனை,

“உயிர்களை உண்ணுதலின் யமன்பற்கள் மழுங்குதல்
பேய் பிணந் தின்னுதல்”⁹⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. இதில் பேய்கள் பிணந்தின்னும் என்னும் குறிப்பும் காணக் கிடைக்கிறது. பேய் யாமத்தில் இயங்கும். அது இயங்காது வையும் நள்ளிரவும் உண்டு என்பதை,

“இல் எலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
அகழுது வழங்கு யாமத் தமிழகக் குழறும்”⁹⁶

எனப் பரணர் குறிப்பிடுகிறார். பரணர் அக்கால மக்களிடையே நிலவிய பேய் பற்றிய நம்பிக்கையோடு மேலும் பல கருத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நன்னனுடைய பாழிப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொள்ளை கொள்ள விரும்பினான் மிஞிலி. யானைப்படை, தேர்ப்படைகளைக் கொண்ட பெரும்படை ஒன்றும் அவன்பால் இருந்தது. பாழி நகர்,

அருஞ்செல்வத்தினைக் கவர்ந்து கொள்ள அப்படை போதும் என்றாலும், எயினன் படைகாத்து நின்றான் என்ற உண்மை நிலையோடு அதைப் பேய்க்கூட்டம் ஒன்றும் காத்து நின்றது என்ற நம்பிக்கை ஒன்றும் அக்காலத்தில் நிலவியது. அதனால் எயினன் படையோடு மோதுவதற்கு முன்னர் அப்பேய்க்கூட்டம் விரும்பும் பெரும்பலி கொடுத்துப் பணிந்தான் மிஞிலி என்பதை,

“நன்னன் பாழி

ஊட்டரு மரபின் அஞ்சுவரு பேய்க்கு

ஊட்டு எதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞிலி”⁹⁷

எனப் பரணர் பாடுகிறார். இப்பாடல் வரிகள் மூலம் பரணர் வாழ்ந்த காலத்து மக்களுக்குப் பேய்களைப் பற்றிய நம்பிக்கை உள்ளது என்பது பெற்றாம். தான் கொடுத்த பலியினை ஏற்றுக்கொண்ட பேய்க்கூட்டம் போரில் தனக்குத் துணை நிற்கும் என்ற நம்பிக்கை ஊக்கமூட்டவே களம் புகுந்து எயினனை எதிர்த்துப் போரிட்டுள்ளான் மிஞிலி என்ற கருத்தும் புலனாம்.

பசிய பூனை உடைய அரசர்கள் போரிலே மடிந்து மீதமுள்ள மறவர்கள் பாசறையில் காயம்பட்டுக் கிடந்துள்ளனர். அவரை வேறு காப்போரின்மையால் பேய் தானே காத்து நின்றது என்ற செய்தியை,

“பகம்பூண் வேந்தர் அழிந்த பாசறை

ஒளிறுவேல் அழுவத்துக் களிறுபடப் பொருத

பெரும் புண்ணுறுநர்க்குப் பேஎய் போல”⁹⁸

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதில் தலைவன் தலைவியின் உறவைப் பெற வேண்டித் தோழியின்பால் இறந்து நின்றல், போரில் புண்பட்ட வீரனைப் பேய் சுற்றி நின்று காத்தலுக்கு உவமை ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பு இதற்கு,

**“செருவேலோன் திறம் நோக்கிப்
பிரிவின்றிப் பேய்ஓம்பின்று”⁹⁹**

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் இலக்கணம் பகர்கிறது. தீங்கு செய்தற்குரிய பேயும் அன்பு கூர்ந்து ஓம்பியதென அதன் தன்மை கூறலின் இது பேய்நிலை எனப்பட்டது என பொ.வே.சோமசுந்தரனார் மேலும் விளக்கம் தருவது சிந்திக்கற்பாலதாம்.

களத்திலே விழுப்புண்பட்டு வீழ்ந்த மறவரைப் பேய் அச்சமுறுத்தும் நிலையும் இருந்துள்ளது என்பதை,

**“பிணம் பிறங்கிய களத்து வீழ்ந்தார்க்கு
அணங்காற்ற அச்சநீஇயன்று”¹⁰⁰**

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் கொளு கூறுகிறது.

வேந்தன் பொருட்டு நிகழும் பிரிவு

பிரிவு பெரும்பாலும் பாலைக்கே முதன்மை தருகிறது. இதில் வேந்தன் பொருட்டு நிகழும் பிரிவு அரசனேவலால் நிகழ்வது.

“ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே”¹⁰¹

என்று தொல்காப்பியம் பிரிவு வகைக்கு இலக்கணம் பகர்கிறது. இதில் ஓதலுந் தூதும் உயர்ந்தோர்க்கு உரியன. பகைவயிற் பிரிவு அரசர்க்கே உரித்தென நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருகிறார். இதற்கு,

**“தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணிய
வேனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே”¹⁰²**

என்று தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுக்கிறார்.

பகைவரை வென்ற பின்னர், வேந்தன் அவரிடமிருந்து கப்பம் பெற்றான். அத்துடன் வென்ற நாட்டைக் காத்தற் பொருட்டுப் படை வீரரை வேந்தன் அனுப்பினான் என்பதை,

“வகை எழில் வனப்பு எஞ்ச, வரை போக வலித்து நீ
பகை அறுபய வினைமுயறிமன்” ¹⁰³

என்ற கலித்தொகை பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். வெற்றி பெற்ற நாட்டிலிருந்து திரண்ட பொருள்களைக் கைக் கொள்ளுதல் அரச மரபாகும்.

“மயங்கமர் மாறாட்டு மண்வெளவி வருபவர்,
தயங்கிய களிற்றின் மேற்றகை காண விடுவதோ” ¹⁰⁴

“நீளுயர் கூடனெடுங்கொடி யெழுவே” ¹⁰⁵

என்ற அடிகள் மண் கோடலுந் திறை கோடலும் அரசர்கே உரித்தாக பேசுகின்றன.

“பொருமுரண் யானையர் போர் மலைந்து எழுந்தவர்
செருமேம்பட்ட வென்றியர்
வரும் என வந்தன்று; அவர் வாய் மொழித் தூதே” ¹⁰⁶

என்ற பாடலடிகளில், படை மறவன் போர் செய்தற்கு மாறுபட்டு எழுந்தவருடன் போர் மலைந்து வெற்றி பெற்றுள்ளான். இதில் வெற்றி பெறுதல் மட்டும் கடமையாகாது. வென்ற நாட்டிலுள்ள மக்களின் நலத்தைப் பேணுதல் கடமையாகும் என்று கூறுவது பண்டைய அரசனின் பொறுப்புணர்வைக் காட்டுகிறது.

வேந்தர் இவ்வழிக் குறுநில மன்னரும் தாமே சேறலும் உண்டு. அம்மன்னன் தன்பகை மேலும் பிறர்பகை மேலும் ஒரு காலத்திற் சேர்ந்தான் என்பதை,

“கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண் கோட்டி யானைப் போலார் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னநின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய விலட்கே” ¹⁰⁷

என்ற வரிகள் காட்டுகின்றன. இது குறுநில மன்னர் போல்வார் சென்றது. இதில் பழையன் ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.

பாண்டியனுக்குப் படைத் துணையாகச் சென்ற தலைவன் ஒருவன், போர் வெற்றியுடன் திரும்பி வந்தான். இதில் வேந்தன் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிதல் குறிப்பு என்பதை,

“..... கலிமா வழுதி
வென்று அமர் உழந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்று வினை முடித்தனம்”¹⁰⁸

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

அரசன் போர்த் தொழில் துறந்தமை

வேந்தன் ஒருவன், தன்னை எதிர் கொள்ளும் வேந்தன் தகுதியுடையவனாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லை எனில் போர் மேற்கொள்ளான் என்பது சங்க போர் மரபாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. மழைக் காலத்தில் போர் மேற்கொள்வது தவிர்க்கப்பட்டது என்பதை,

“வென்வேல் வேந்தன் அருந்தொழில் துறந்து, இனி
நன்னுதல்
முரசு பாடு அதிர ஏவி
அரசு படக் கடக்கும் அருஞ் சமத்தானே”¹⁰⁹

என்ற பாடலடிகள் பேசுகின்றன. இதில் அரசன் போர்த் தொழில் துறந்தமைக்குக் காரணம் தன்னை எதிர் கொள்ளும் தகுதியுடைய பகைமையைப் பெறாமையால்தான் என்பது தெளிவாம்.

“கார் எதிர் பொழுது என விடல் ஒல்லாயே
போருடை வேந்தன், பாசறை
வாரான் அவன் என செலவு அழங்கினனே”¹¹⁰

என்ற ஐங்குறுநூற்று பாடலடிகள் போர்ச் செலவு தவிர்த்தலை எடுத்துக் காட்டுகிறது. கார் காலமாதலால் தன்னை எதிர்க்கும் வேந்தன் பாசறைக்கு வாரான் எனத் தூதர் வழி அறிந்தானாதலின் தானும் போரைத் தவிர்த்தான். என்னும் இச்செய்தி ஐங்குறுநூற்றில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளது. இது ஆய்விற்குரிய செய்தியாக அமைந்துள்ளது. இராப்பொழுதில் போரிடுவது மரபன்று. ஆதலின் காலையில் போர் தொடங்கினர். போருக்குத் தலைமையேற்ற வேந்தன், போரின் மீது மேலும் விருப்பம் கொண்டு கடுஞ்சினத்தோடு கடமை மேற்கொண்டான். கடும் மழை பொழிந்த பொழுதும் அவன் போரை நிறுத்த விரும்பவில்லை என்று ஐங்குறுநூறு 448 ஆம் பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பகைப்புலம் சென்று பொருளீட்டுதல்

பகை நாட்டின் மேல் படை கொண்டு சென்று வென்றோர், தோற்ற வேந்தனிடையே அவ்வெற்றியின் பயனாகத் திறை கொண்டு பெயர்வர் என்று இலக்கியங்கள் பகரும். இதற்குக் காட்டாக,

*“வாராது அமையலோ இலரே; நேரார்
நாடு படு நன் கலம் தரீஇயர்
நீடினார்.....” 111*

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடிகளைக் காட்டலாம். பகைவர் நல்ல அணிகலன்களைத் திறையாகத் தருவர். தலைவன், தலைவியை மணந்து இல்லறம் நிகழ்த்துகையில், பகைபுலம் சென்று அடங்காத பகைவரை வென்று பொருளீட்டித் தலைவியிடம் தர, அவளும் தெய்வம், விருந்து, சுற்றம் என முறையே பகிர்ந்து தந்து இன்புறுமாறு செய்வாள் என்ற கருத்தை,

*“..... கானவன்
விலலின் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றை
புனை இருங் கதுப்பின் மனையோள்” 112*

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மேலும், அகம்.54, 124 முதலானப் பாடல்களில் பகைவர்கள் வெற்றி வேந்தனுக்கு நல்ல அணிகலன்களைத் திறையாகத் தருவர் என்கிற செய்தியும் காணப்படுகிறது.

அத்துடன் ஐங்குறுநூற்று முல்லைத் திணையில் சில பத்துகள் தலைவன் தனது போர்ச் செய்திகளைக் கூறுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அகத்திலிருந்து புறத்தைப் பிரிக்க முடியாத அளவிற்குச் சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை அமைப்பியல் இருந்துள்ளது என்பது பெற்றாம்.

இவ்வியலிற் கண்ட முடிவுகள்

- * நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய தொகுப்புகளிலிருந்து போர்ச் செய்திகள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
- * அகப்பாடல்களில் போர் மரபு எவை எவையெனச் சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டுள்ளன.
- * ஆநிரை கவர்ந்த போரில் ஆவினைக் கொன்று அதன் புலாலை உண்டனர் தமிழர்கள்.
- * கரந்தை மறவர்களுக்கு மட்டுமே நடுகல் எடுக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.
- * சங்கப் புறப்பாடல்களில் ஆநிரை கவர்வோர், மீட்போர் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அகப்பாடல் ஒன்றில் (நற்.100) ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தவன் குறுநில வேந்தன் மலையன் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- * வாகை மரம், காவல் மரம் என்றும் அது நன்னனின் காவல் மரம் என்றும் அறியப்பட்டுள்ளது.
- * குறுநில மன்னர்களான கோசர்கள், திதியன், அழுந்தூர்த் திதியன், கழுவுள், திதியன் வெளியன், வேளிர், பழையன் போன்றோர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- * பரணரால் குறிக்கப்படும் பசும்பூட் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனாவான். பசும்பூட் பாண்டியனின் கூடற் பறந்தலைப் போர் மற்றும் எவ்வியோடு செய்த போர் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கப் போராகும்.
- * நன்னனுடைய பாழிப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொள்ளை கொள்ள வந்த மிகுலி, தன்னிடம் பெரும் படை இருந்தும்

பேய்க்கூட்டத்திற்குப் பலியிட்ட செய்தி பரணர் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

- * பரணர் குறிப்பிடும் நன்னனும், மலைபடுகடாத்தின் ஆசிரியர் கௌசிகனார் குறிப்பிடும் நன்னனும் ஒருவனல்லன். பரணர் குறிப்பிடும் நன்னன் கொடுஞ்செயல் புரிந்தவன்.
- * போரிலே முரசொலி கேட்டுப் பகை வேந்தர் புறங்கண்டது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- * வெண்ணிப்போர், வாகைப்பறந்தலைப்போர், தலையாலங்கானப் போர், பருவூர்ப் பறந்தலைப்போர், பாழிப்பறந்தலைப்போர், காமூர் போர், கழுமலம், வாகைப் பெருந்துறைப்போர், கடற்போர் முதலான போர்கள் பற்றி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.
- * பகைவர்கள் போரில் தோற்று, தம் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு புல்லை மேய்ந்தது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- * ஊரைப்பாழாக்குதல், அரணை அழித்தல், முரசு கவர்தல், உறுப்பு நலன் சிதைத்தல், முதலான போர் மரபு மீறிய செயல்கள் அகப்பாடல்களில் காணக் கிடைக்கின்றன. இரவில் போர் செய்தது, மழைக்காலங்களில் போர் செய்தது, பெண் கொலை புரிந்தது என ஆங்காங்கே மரபு மீறிய குறிப்புகள் ஆய்வின் வழி தெரியலாகிறது.
- * ஆரியர்க்குப் போர்க்களம் எதுவும் இல்லை என்பது ஆய்வுவழி கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து சங்கப் பாடல்களில் அகமும் புறமும் ஒன்றையொன்று தழுவிச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல். பொருள். இளம். ப.3.
2. மேலது. நச்சர், ப.4.
3. அகம். பா.எண்.101:6.
4. மேலது. பா.எண்.313:15.
5. தொல். ச.வே.சு. நூற்.1037.
6. அகம். பா.எண்.207:3-4.
7. மேலது. பா.எண்.101:7-8.
8. தொல். பொருள், புறத், நூற்.3.
9. அகம். பா.எண்.35.
10. மேலது. பா.எண்.213.
11. மேலது. பா.எண்.309:1-5.
12. சுப்பிரமணியன், ந., சங்க கால வாழ்வியல், ப.171.
13. அகம். பா.எண்.269:8-9.
14. மேலது. பா.எண்.131.
15. நற். பா.எண்.100:7-9.
16. ஐங். பா.எண்.352.
17. அகம். பா.எண்.212:14.
18. மேலது. பா.எண்.204.
19. மேலது. பா.எண்.174.
20. நற். பா.எண்.349:6-8.
21. மு.பா. பா.வரி.45-49.

22. சுப்பிரமணியன், ந., சங்க கால வாழ்வியல், ப.173.

23. பதிற். பா.எண்.33.

24. குறுந். பா.எண்.73.

25. அகம். பா.எண்.45:9-11.

26. மேலது. பா.எண்.126:14-15.

27. நற். பா.எண்.180:6-9.

28. அகம். பா.எண்.127:3-4.

29. மேலது. பா.எண்.347:3-4.

30. மேலது. பா.எண்.199:20-23

31. குறுந். பா.எண்.298:5-8.

32. அகம். பா.எண்.246:11-13.

33. மேலது. பா.எண்.55:10-12.

34. பொருந். பா.வரி.143-148.

35. அகம். பா.எண்.125:16-21.

36. நற். பா.எண்.387:6-8.

37. அகம். பா.எண்.36:13-21.

38. மேலது. பா.எண்.175:10-11.

39. மேலது, பா.எண்.209:4-5.

40. மேலது, பா.எண்.96:12-15.

41. மேலது, பா.எண்.208:5-9.

42. மேலது, பா.எண்.396:2-6.

43. மேலது, பா.எண்.375:10-14.

44. மேலது, பா.எண்.44:13-14.

45. மேலது, பா.எண்.135:11-13.
46. மேலது, பா.எண்.199:19-23.
47. குறுந். பா.எண்.393:3-7.
48. அகம். பா.எண்.212:15-19.
49. சிலம்பு, காதை, 28:119.
50. பதிற். பா.எண்.41:17-27.
51. மேலது. பா.எண்.45:16-22.
52. அகம். பா.எண்.175:11-12.
53. மேலது. பா.எண்.116:13-19.
54. கலி. பா.எண்.31.
55. ஐங். பா.எண்.4.
56. அகம். பா.எண்.31:12-14.
57. பு.வெ.மா. கொளு.21, ப.152.
58. அகம். பா.எண்.142:13-14.
59. மேலது. பா.எண்.116:13-17.
60. மேலது. பா.எண்.137.
61. மேலது. பா.எண்.373:1-4.
62. நற். பா.எண்.14:3-5.
63. கலி. பா.எண்.13.
64. நற். பா.எண்.39:8-9.
65. மேலது, பா.எண்.77:1-2.
66. ஐங். பா.எண்.426.
67. மேலது. பா.எண்.443.

68. அகம். பா.எண்.396:16-18.
69. மேலது. பா.எண்.196:9-11.
70. மேலது. பா.எண்.262:5-12.
71. மேலது. பா.எண்.211:10-15.
72. நற். பா.எண்.18:2-5.
73. மேலது. பா.எண்.170:6-8.
74. அகம். பா.எண்.336:20-22.
75. மேலது. பா.எண்.386:3-7.
76. மேலது. பா.எண்.396:13-18.
77. கோவிந்தன், கா., புலவர், தமிழர் இலக்கியம், ப.311.
78. ஐங். பா.எண்.425.
79. நற். பா.எண்.113:9-11.
80. அகம். பா.எண்.197.
81. மேலது, பா.எண்.346.
82. மேலது. பா.எண்.113.
83. நற். பா.எண்.153:7-10.
84. கலி. பா.எண்.78.
85. புறம். பா.எண்.79:4-6.
86. அகம். பா.எண்.253:10-20.
87. ஐங். பா.எண்.448.
88. நற். பா.எண்.387:6-10.
89. கலி. பா.எண்.15.
90. அகம். பா.எண்.116:13-18.

91. மேலது. பா.எண்.208:5-13.
92. மேலது. பா.எண்.148:7-10.
93. நற். பா.எண்.270:7-10.
94. குறுந். பா.எண்.292.
95. புறம். பா.எண்.369.
96. அகம். பா.எண்.122:13-14.
97. மேலது. பா.எண்.142:9-11.
98. நற். பா.எண்.349:6-8.
99. பு.வெ.மா. கொளு.16, ப.80.
100. மேலது. கொளு.17, ப.81.
101. தொல். அகத். நூ.25, ப.72.
102. மேலது. நூ.27, ப.74.
103. கலி. பா.எண்.17.
104. மேலது. பா.எண்.31:9-10.
105. மேலது. பா.எண்.31:25.
106. மேலது. பா.எண்.26.
107. நற். பா.எண்.10:6-10.
108. அகம். பா.எண்.204:2-4.
109. ஐங். பா.எண்.426.
110. மேலது. பா.எண்.427.
111. மேலது. பா.எண்.463.
112. நற். பா.எண்.336:3-5.

முடிவுரை

முடிவுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்” என்னும் தலைப்பில் இயல்கள் வகுக்கப்பட்டுச் செய்திகள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஆய்வாளர் கண்ட முடிவுகள் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

அகப்பாக்களை விட புறப்பாடல்களுக்குத் திணை துறை அமைப்பதில் உரையாசியர்களிடையே சிக்கல் ஏற்பட்டுள்ளது என்பது கண்டறியப்பட்டது.

கரந்தைத் திணையில் அமைந்துள்ள பாடல்களில் வேந்தர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெறவில்லை.

வஞ்சித் திணையில் அமைந்த பாடல்கள் வேந்தர்கள் மற்றும் வள்ளல்கள் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளன. அவ்வஞ்சியில் அமைந்த ஒரு சில பாடல்கள் பகைவர் நாட்டின் அழிவிற்கு இரங்குவதாய் அமைந்துள்ளன.

நொச்சித்திணை தொல்காப்பியரால் கூறப்படாத திணை, நொச்சித்திணைப் பாடல்கள் மறுநோக்கிற்குரியன என்பது கண்டறியப்பட்டது.

வாகைத்திணை, போர் அல்லாத சமூகமாக போர்த் தொழில் அல்லாத பிற தொழில் புரியும் சமூகமாக இருந்துள்ளது. பதிற்றுப்பத்தில் பதிகம் உள்ளது. பிற நூல்களுக்குப் பதிகம் இல்லை என்பது எண்ணுதற்குரியது. பதிகத்தை எழுதியவர் தொகுப்பாசிரியரா? பாடலாசிரியரா? உரையாசிரியரா? என்பது ஆய்வுக்குரியதாக உள்ளது.

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் மறவனின் மாண்பை எடுத்துரைக்கும் கரந்தை போர்கள் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. போரின் தொடக்கமாகக் காவல் மரத்தை அழிப்பது மரபாக இருந்தது. போர்க்களத்திற்கு வேந்தருடன் புலவரும் செல்வர்.

நாற்படைகள் வேந்தர்களின் செல்வக்குறியீடாக இருந்தன. செல்வச் செருக்கையும் புலவர் கடிந்து பாடியுள்ளனர். படைப்பொருளாக விளங்கிய யானையைக் கொடைப் பொருளாக குறுநில வேந்தர்கள் அளித்தமை ஆராயப்பட்டுள்ளது.

போர் மரபுகளில் போரின் பொது மரபுகளும் போருக்கு முன் கையாளப்பட்ட மரபு, போருக்குப் பின் கையாளப்பட்ட மரபு, போரின் போது கையாளப்பட்ட மரபு என பல நிலைகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

போருக்குப் பின் நிகழ்வாக போரில் வீரர் நிலைப்பாடு, வேந்தன் நிலைப்பாடு, போரில் தோற்ற வேந்தரின் நிலை, நாடுகள் எரியூட்டப்படுதல், கொள்ளையிடப் படுதல், பகைவர்களின் உறுப்புநலனை சிதைத்தல் போன்ற பல செய்திகள் இப்பகுதியில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களுக்கிடையே நடைபெற்ற போர் பலவாயினும், இரு பெருவேந்தரும் பொருது களத் தொழிந்த நிலையினையும் அது கண்டு புலவர் இரங்கிக் கூறும் நிலையினையும் திருப்போர்புறம் போர் தவிர்த்து வேறு எப்போரிலும் காண இயலவில்லை என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சங்க வேந்தர்கள் போர் வெறியர் அல்லர் எனப் பலர் உரைப்பதற்கு மறுப்பாகச் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல அரசர்கள் நிகழ்த்தியப் போர்களின் அடிப்படையை சில அரசர் போர் வெறியராகவும் இருந்துள்ளனர் என்பது நிறுவப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத்தில் நடந்த சண்டைகளால் நாட்டின் செல்வங்களுக்கும், உயிர்களுக்கும் நாசம் விளைந்தன. மக்களால் சேர்த்து வைத்த செல்வங்கள் பாழாக்கப்பட்டன. நாடு நகரங்கள் அழிக்கப்பட்டன. போரினால் இந்த

காலத்தில் ஏற்பட்ட விளைவுகள் போல அக்காலத்தில் பெரும் விளைவுகள் ஏற்பட்டன என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

‘அகப்பாடல்களில் போர் செய்திகள்’ என்னும் இவ்வியலில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, முல்லைப்பாட்டு ஆகிய தொகுப்புகளிலிருந்து போர் செய்திகள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

போர் மரபு எவை என்பது சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆநிரை கொன்று அதன் புலாலை உண்டனர் தமிழர்கள் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. சங்கப் புறப் பாடல்களில் ஆநிரை கவர்வோர், மீட்போர் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் நற்றிணையில் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தவன் குறுநில வேந்தன் மலையன் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

பரணரால் குறிக்கப்படும் பசும்பூட்பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியனாவான் என்பது ஆராயப்பட்டுள்ளது. பரணர் குறிப்பிடும் நன்னனும், மலைபடுகடாத்தின் ஆசிரியர் பெருங்கௌசிகனார் குறிப்பிடும் நன்னனும் வேறு வேறானவர் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இரவில் போர் செய்தது, மழைக் காலங்களில் போர் செய்தது, பெண் கொலை புரிந்தது என ஆங்காங்கே மரபு மீறிய செயல்கள் அகப்பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்கப்பாடல்கள் அகமும் புறமும் ஒன்றையொன்று தழுவிச் செல்வது ஆய்வின் வழி கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

துணைநாற்பட்டியல்

துணைநரற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. அகநானூறு – சோமசுந்தரனார். பொ.வே.
கழக வெளியீடு,
சென்னை-18.
1966.
2. ஐங்குறுநூறு – சோமசுந்தரனார். பொ.வே.
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
1969.
3. கலித்தொகை – சோமசுந்தரனார், பொ.வே.
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
1973.
4. குறுந்தொகை – சோமசுந்தரனார், பொ.வே.
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
1965.
5. சிறுபாணாற்றுப்படை – (பத்துப்பாட்டு தொகுதி)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600098.
முதற்பதிப்பு 2007.

6. நற்றிணை – நாராயணசாமி ஐயர்
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
ஐந்தாம் பதிப்பு 1976.
7. நெடுநல்வாடை – கழக வெளியீடு,
சென்னை.
8. பட்டினப்பாலை – (பத்துப்பாட்டு தொகுதி)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600098.
முதற்பதிப்பு 2007.
9. பதிற்றுப்பத்து – சாமிநாதையர், உ.வே.
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை.
ஐந்தாம் பதிப்பு 1957.
- 10.. புறநானூறு – சாமிநாதையர், உ.வே.
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை.
ஏழாம் பதிப்பு 1971.
11. பெரும்பாணாற்றுப்படை – (பத்துப்பாட்டு தொகுதி)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600098.
முதற்பதிப்பு 2007.

12. பொருநராற்றுப்படை - (பத்துப்பாட்டு தொகுதி)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600098.
முதற்பதிப்பு 2007.
13. மதுரைக்காஞ்சி - கழக வெளியீடு,
சென்னை-600018.
மறு பதிப்பு 1977.
14. மலைபடுகடாம் - (பத்துப்பாட்டு தொகுதி)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600098.
முதற்பதிப்பு 2007.
15. முல்லைப்பாட்டு - வில்வபதி, கோ.(உ.ஆ),
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை-600014.
முதற்பதிப்பு 2007.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அப்பாதுரை, கா. – தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்
அலமேலு நிலையம்,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 1971.
2. அம்மன்கிளி முருகதாஸ் – சங்க கவிதையாக்கம் மரபும்
மாற்றமும்
குமரன் புத்தக இல்லம்,
கொழும்பு – சென்னை,
முதற்பதிப்பு 2006.
3. அறவாணன், க.ப. – அற்றைநாட்காதலும் வீரமும்
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்-608 001,
முதற்பதிப்பு 2002.
4. இராசம் இராமமூர்த்தி – சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களும்
புறப்பொருள் இலக்கணமும்
வையை 4,
மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
1977.
5. இராமகிருட்டிணன், ஆ. – தமிழக வரலாறும்
டாக்டர் தமிழர் பண்பாடும்
சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,
மதுரை-625 001,
2001.

6. இராமசாமிப்புலவர், சு.அ. - தொகையகராதி
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு 1969.
7. இராமலிங்கம், அரங்க. - சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்
பாரதி புத்தகாலயம்,
தியாகராய நகர்,
சென்னை-600 017,
மூன்றாம் பதிப்பு 2002.
8. இளம்பூரணர் - தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 1956.
9. கனகசபை, வி. (மொ.பெ.ஆ.) - 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட
அப்பாத்துரை, கா. தமிழகம்
ராமையா பதிப்பகம்,
சென்னை-600 014,
மூன்றாம் பதிப்பு 2010.
10. கந்தையா பிள்ளை, ந.சி. - புறப்பொருள் விளக்கம்
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
தியாகராய நகர்,
சென்னை-600 017,
முதற்பதிப்பு 2003.

11. கடிகாசலம், ந. சிவகாமி - சங்க இலக்கியம்
கவிதையியல் நோக்கு
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை-600 113,
1998.
12. குணசேகரன், கரு.அழ. - பதிற்றுப்பத்து உரை
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை.
13. கைலாசபதி, க. டாக்டர், - பண்டை தமிழர் வாழ்வும்
வழிப்பாடும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை-600 098,
இரண்டாம் பதிப்பு 1991.
14. கோவிந்தன், கா. புலவர், - பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி
தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்,
சிட்லபாக்கம்,
சென்னை-600 064,
முதற்பதிப்பு 2003
15. “ - தமிழர் இலக்கியம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
2000.
16. கோவிந்தராசமுதலியார், - பன்னிரு படலம்
கா.ர. (உ.ஆ.) கழக வெளியீடு,
சென்னை,
1943.

17. சீனிவாசன், ச. - நன்னூல் விருத்தியுரை
கலைவாணன் பதிப்பகம்,
ஆதம்பாக்கம்,
சென்னை-600 088.
18. சுப்ரமணியன், ந. டாக்டர், - சங்க கால அரசியல்
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை,
1973.
19. “ - சங்க கால வாழ்வியல்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600098.
20. சுப்பிரமணியன், ச.வே. - தொல்காப்பியம்
புறத்திணையியல்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை,
சென்னை-600 108,
எட்டாம் பதிப்பு 2006.
21. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
கழக வெளியீடு,
சென்னை-600 018,
இரண்டாம் பதிப்பு 2004.
22. “ - பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்
கழக வெளியீடு,
சென்னை.

23. “ – அகநானூறு, நித்திலக்கோவை
கழக வெளியீடு,
சென்னை-600 018,
1966.
24. தமிழண்ணல் – சங்க மரபு
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை-625 001,
முதற்பதிப்பு 2009.
25. தண்டபாணி தேசிகர், ச. – திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
பாரி நிலையம்,
சென்னை-600 001.
26. திருப்பாவை – நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம்
திருவேங்கடத்தான் திருமன்றம்,
சென்னை-600 014,
1980.
27. துரைசாமிப்பிள்ளை, (உ.ஆ.) – புறநானூறு
க. ஒளவை.
கழக வெளியீடு,
சென்னை-600 001,
மறுபதிப்பு 1999.
28. “ – பதிற்றுப்பத்து
கழக வெளியீடு,
சென்னை-600 001,

29. தேவநேயன், ஞா. - பழந்தமிழாட்சி
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 1972.
30. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம்
கணேசையர் பதிப்பு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை-600 113,
இரண்டாம் பதிப்பு 2007.
31. “ - சீவகசிந்தாமணி
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
32. நெல்லை நெடுமாறன்,
தசரதன், ஆ. - அரசுகுலச் சான்றோர் வரலாறும்
மதுரைக்காஞ்சியும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை-600 013,
முதற்பதிப்பு 2011.
33. பரிமேலழகர் - திருக்குறள்
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதினோராம் பதிப்பு 1976..
34. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. - சங்க இலக்கியக் கொள்கை
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை-625 001,
முதற்பதிப்பு 2008.

35. பாரதியார் – பாரதியார் கவிதைகள்
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
ஏழாம் பதிப்பு,
மார்ச் 2007.
36. பிள்ளை, கே.கே. – தென்னிந்திய வரலாறு
(முதற்பகுதி)
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 1969..
37. மாதையன், பெ. – எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
தமிழ்ப்பொழில்,
தஞ்சாவூர்,
1987.
38. வித்தியானந்தன், சு. புலவர், – தமிழர் சால்பு
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை-600 001,
இரண்டாம் பதிப்பு 1971..
39. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.- சிலப்பதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
நான்காம் பதிப்பு 1953.

சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்

சென்னைப் பல்கலைக்கழக
முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப் பேற்றிற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ம.குமரவேல்

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005

நெறியாளர்

முனைவர் **க.சேக்மீரான்**

தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்
மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை-600 005

தமிழ்த்துறை
மாநிலக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 005

டிசம்பர் - 2013

முடிவுரை

முடிவுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் புறத்திணைக் கோட்பாடுகள்” என்னும் தலைப்பில் இயல்கள் வகுக்கப்பட்டுச் செய்திகள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஆய்வாளர் கண்ட முடிவுகள் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

அகப்பாக்களை விட புறப்பாடல்களுக்குத் திணை துறை அமைப்பதில் உரையாசியர்களிடையே சிக்கல் ஏற்பட்டுள்ளது என்பது கண்டறியப்பட்டது.

கரந்தைத் திணையில் அமைந்துள்ள பாடல்களில் வேந்தர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெறவில்லை.

வஞ்சித் திணையில் அமைந்த பாடல்கள் வேந்தர்கள் மற்றும் வள்ளல்கள் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளன. அவ்வஞ்சியில் அமைந்த ஒரு சில பாடல்கள் பகைவர் நாட்டின் அழிவிற்கு இரங்குவதாய் அமைந்துள்ளன.

நொச்சித்திணை தொல்காப்பியரால் கூறப்படாத திணை, நொச்சித்திணைப் பாடல்கள் மறுநோக்கிற்குரியன என்பது கண்டறியப்பட்டது.

வாகைத்திணை, போர் அல்லாத சமூகமாக போர்த் தொழில் அல்லாத பிற தொழில் புரியும் சமூகமாக இருந்துள்ளது. பதிற்றுப்பத்தில் பதிகம் உள்ளது. பிற நூல்களுக்குப் பதிகம் இல்லை என்பது எண்ணுதற்குரியது. பதிகத்தை எழுதியவர் தொகுப்பாசிரியரா? பாடலாசிரியரா? உரையாசிரியரா? என்பது ஆய்வுக்குரியதாக உள்ளது.

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் மறவனின் மாண்பை எடுத்துரைக்கும் கரந்தை போர்கள் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. போரின் தொடக்கமாகக் காவல் மரத்தை அழிப்பது மரபாக இருந்தது. போர்க்களத்திற்கு வேந்தருடன் புலவரும் செல்வர்.

நாற்படைகள் வேந்தர்களின் செல்வக்குறியீடாக இருந்தன. செல்வச் செருக்கையும் புலவர் கடிந்து பாடியுள்ளனர். படைப்பொருளாக விளங்கிய யானையைக் கொடைப் பொருளாக குறுநில வேந்தர்கள் அளித்தமை ஆராயப்பட்டுள்ளது.

போர் மரபுகளில் போரின் பொது மரபுகளும் போருக்கு முன் கையாளப்பட்ட மரபு, போருக்குப் பின் கையாளப்பட்ட மரபு, போரின் போது கையாளப்பட்ட மரபு என பல நிலைகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

போருக்குப் பின் நிகழ்வாக போரில் வீரர் நிலைப்பாடு, வேந்தன் நிலைப்பாடு, போரில் தோற்ற வேந்தரின் நிலை, நாடுகள் எரியூட்டப்படுதல், கொள்ளையிடப் படுதல், பகைவர்களின் உறுப்புநலனை சிதைத்தல் போன்ற பல செய்திகள் இப்பகுதியில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களுக்கிடையே நடைபெற்ற போர் பலவாயினும், இரு பெருவேந்தரும் பொருது களத் தொழிந்த நிலையினையும் அது கண்டு புலவர் இரங்கிக் கூறும் நிலையினையும் திருப்போர்புறம் போர் தவிர்த்து வேறு எப்போரிலும் காண இயலவில்லை என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சங்க வேந்தர்கள் போர் வெறியர் அல்லர் எனப் பலர் உரைப்பதற்கு மறுப்பாகச் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல அரசர்கள் நிகழ்த்தியப் போர்களின் அடிப்படையை சில அரசர் போர் வெறியராகவும் இருந்துள்ளனர் என்பது நிறுவப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத்தில் நடந்த சண்டைகளால் நாட்டின் செல்வங்களுக்கும், உயிர்களுக்கும் நாசம் விளைந்தன. மக்களால் சேர்த்து வைத்த செல்வங்கள் பாழாக்கப்பட்டன. நாடு நகரங்கள் அழிக்கப்பட்டன. போரினால் இந்த

காலத்தில் ஏற்பட்ட விளைவுகள் போல அக்காலத்தில் பெரும் விளைவுகள் ஏற்பட்டன என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

‘அகப்பாடல்களில் போர் செய்திகள்’ என்னும் இவ்வியலில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, முல்லைப்பாட்டு ஆகிய தொகுப்புகளிலிருந்து போர் செய்திகள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

போர் மரபு எவை என்பது சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆநிரை கொன்று அதன் புலாலை உண்டனர் தமிழர்கள் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. சங்கப் புறப் பாடல்களில் ஆநிரை கவர்வோர், மீட்போர் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் நற்றிணையில் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தவன் குறுநில வேந்தன் மலையன் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

பரணரால் குறிக்கப்படும் பசும்பூட்பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியனாவான் என்பது ஆராயப்பட்டுள்ளது. பரணர் குறிப்பிடும் நன்னனும், மலைபடுகடாத்தின் ஆசிரியர் பெருங்கௌசிகனார் குறிப்பிடும் நன்னனும் வேறு வேறானவர் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இரவில் போர் செய்தது, மழைக் காலங்களில் போர் செய்தது, பெண் கொலை புரிந்தது என ஆங்காங்கே மரபு மீறிய செயல்கள் அகப்பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்கப்பாடல்கள் அகமும் புறமும் ஒன்றையொன்று தழுவிச் செல்வது ஆய்வின் வழி கண்டறியப்பட்டுள்ளது.